หนังสือ

กริติคุญ ประเสริฐ

ตาม ลูกา แปล ออก จาก ภาษา เฮเลน เปน ภาษา ไท

THE GOSPEL

ACCORDING TO LUKE.

TRANSLATED FROM THE GREEK.

REVISED

BY S. MATTOON

BANGKOK.

A.M.A. PRESS. 4000 COPIES.

1854.

๑ ตึ๋กิมริมปอ้มปากคลองบางหลวง, เมื่อจุลศักราช
พันสองรอ้ยสิบหา้ปี๋ฉลูเบญศก.

๏ กริติคุณ ประเสริฐ ตาม ลูกา. ฯ

๏ บท ต้น ฯ

๏ ครั้น ว่า หลาย คน ได้ ลง มือ แต่ง เรื่อง, ว่า ดว้ย ความ ซึ่ง มี ๑
พญาณ ตั้ง หมั้น ที่ กลาง เรา ทั้งหลาย, ตาม ผู้ ที่ ได้เหน กับ ตา ตั้ง ๒
แต่ ต้น, แล ได้ รับ ใช้ ใน คำ พระเจ้า นั้น, ได้ บอก ไว้ กับ เรา, ฝ่าย ๓
ข้าพเจ้า เอง เมื่อ สืบ เสาะ ให้ ถี่ ถ้วน ตั้งแต่ เดิม มา, ก็ เหน ดี จะ
เขียน ตาม ลำดัพ, ฝาก ให้ ท่าน, คุณ เทโอฟี่โล, เพื่อ ท่าน จะ ได้ รู้ ๔
แน่ นอน, ดว้ย คำ สอน ซึ่ง ท่าน ได้ เรียน แล้ว.

๏ ครั้ง เมื่อ เฮโรด ได้ เปน กระษัตร แห่ง ยูดาย, ยัง มี ปะโรหิต ๕
คน หนึ่ง, ชื่อ ซคาเรีย อยู่ ใน เวร อะบิยา, แล เมีย เขา เปน เชื้อ
กระกูล แห่ง อาโรน, แล ชื่อ เมีย นั้น ว่า เอลิซฯเบ็ต. ทั้ง สอง คน ๖
นี้, ก็ เปน คน ชอบ ธรรม ต่อ พระ ภักตร พระเจ้า, แล ได้ ประพฤทธิ์
ตาม บันดา บัญญัติ, แล ศีล แห่ง พระองค์ เจ้า, มิ ได้ ผิด เลย. แล ๗
เขา หา มี ลูก ไม่, ดว้ย ว่า, เอลิซฯเบ็ต เปน หมัน, แล ทั้ง สอง
คน ก็ แก่ ชรา อยู่ แล้ว. แต่ อยู่ มา เมื่อ ซคาเรีย กระทำ การ สำ ๘
หรับ ปะโรหิต, ต่อ หน้า พระเจ้า, ทุก วัน ตาม เวร ของ ตน, ตาม ๙
ทำเนียม ปะโรหิต, เปน พนัก งาน ที่ จะ เผา เครื่อง หอม, เมื่อ เข้า
ไป ใน วิหาร แห่ง พระเจ้า. ฝ่าย บันดา ฝูง ราษฎร ก็ คอย อ้อน วอน ๑๐
อยู่, ข้าง นอก, ณะ เวลา ที่ เขา เผา เครื่อง หอม นั้น. ฝ่าย ทูต พระ ๑๑
องค์ เจ้า มา ปรากฎ แก่ ซคาเรีย, ยืน อยู่ เบื้อน ขวา, แท่น บูชฯ
เครื่อง หอม, แล เมื่อ ซคาเรีย เหน, ก็ ตก ใจ มี ความ กลัว. ฝ่าย ๑๒
ทูต องค์ นั้น ตรัส แก่ เขา ว่า, ซคาเรีย เอ๋ย อย่า กลัว. ดว้ย ว่า, ๑๓

ซึ่ง ท่าน ออ้น วอน ขอ ก็ได้ ทรงฟั่งแล้ว, แล เอลิซซเบ็ต เมีย ของ
ท่าน จะ คลอด ลูก ชาย แก่ ท่าน, แล ท่าน จะ เรียกชื่อ ลูก นั้น,
๑๔ ว่า โยฮัน. แล ท่าน จะ มี ความ ยินดี แล ความ ศุข, แล คนเปน
๑๕ อัน มาก ก็ จะ ยินดีเพราะ ลูกนั้น เกิด มา. เหตุ ว่า ลูก นั้น จะ เปน
ใหญ่ ต่อ พระ ภักตร พระองค์เจ้า, แล จะ กิน น้ำ อะหงุ่น, แลเล่า
ก็หา มิได้. แล จะ บริบูรรณ ด้วยพระวิญาณ อัน บริสุทธิ, ตั้งแต่
๑๖ ครรภ์ มารดา. แล ท่าน จะ ให้ ลูกอิศราเอล หลาย คน, กลับ มา
๑๗ หา พระองค์เจ้าของ เขา, แล ท่าน จะ นำหน้า พระองค์ ด้วย วิญาณ
จิตร, แล เดช แห่ง เอลียา, ให้ ใจ พ่อ ทั้งหลาย กลับ มาแก่ ลูก,
แล คน ที่ หาฟั่งไม่ให้ กลับ มี ปัญญา ความ คิด แห่ง คน ชอบ ธรรม,
ให้ ตระ เตรียม พล เมืองอัน ควร ที่ พระองค์เจ้า จะ เสด็จ มา. ฯะ
๑๘ ๏ ฝ่าย ซคาเรีย จึ่ง ทูล แก่ ทูต สวรรค์ ว่า, ข้าพเจ้า จะ รู้ นี้ ด้วย
เหตุ อันใด, ด้วย ข้าพเจ้า ก็เปน แก่, แล ภรรยา นั้น ก็แก่ ชรา อยู่
๑๙ แล้ว. ฝ่าย ทูต สวรรค์ ก็ ตรัส ตอบ แก่เขา ว่า, เรา เปน ฆับรี
เอล ที่ ยืน อยู่ ต่อ พระ ภักตร พระเจ้า, แล ได้ รับ ใช้ มา พูด กับ
๒๐ ท่าน, แล สำแดง ความ นี้ แก่ ท่าน, ที่ จะ ให้ชื่น ชม ยินดี. แล
นี่ แนะ, ท่าน จะเปน ใบ้, แล พูดไม่ได้ จน ถึง วัน ที่ การ นี้ จะ สำ
เร็จ, เพราะ ท่าน ไม่ได้เชื่อคำ ของ เรา, ซึ่ง จะ สำเร็จ ใน กาล กำ
๒๑ หนฎ. ฝ่าย ฝูง คน ก็คอย ซคาเรีย, แล ประหลาด ใจ ที่ ท่าน คอย
๒๒ อยู่ ใน วิหาร ช้า นาน ดั่ง นั้น. แล เมื่อ ท่าน ออก มาแล้ว, ก็ พูด
แก่ เขา มิ ได้. แล ฝูง คน เข้าใจ ว่า, ซคาเรียได้ เหน นิมิตร ใน วิ
๒๓ หาร, เพราะ ท่าน พะยัก หน้า ให้ เขา, แล นิ่ง อยู่. ครั้น เวลา ปรนิ
๒๔ บัติ ของ ซคาเรีย สิ้น แล้ว, ท่าน ก็ ไป ยัง เรือน ของ ตน. ครั้น อยู่
มา ภาย หลัง, เอลีซซเบ็ต เมีย ท่าน ก็มี ครรภ์, แล้ว ก็ ซ่อน ตัว

อยู่ เปนห้า เดือน, ว่า, อย่างนี้ พระองค์เจ้าได้กระทำแก่ข้าพเจ้า, ๒๕
ใน กาลวัน ที่ พระองค์ ได้ ทอด พระเนตร ดู, เพื่อ จะ ยกความ อด
สู ของข้าพเจ้า, กลาง มนุษ ทั้งหลาย. ฯะ
๏ ฝ่ายเมื่อเดือนหก, ทูต สวรรค์ ฆับริเอล รับใช้มาแต่ พระ ๒๖
เจ้า, มา ถึง บ้าน แห่ง ฆาลิลาย, ชื่อ นาซาเร็ธ. มา หา สาว พรหม ๒๗
จาริ, ที่ คน หนึ่งชื่อโยเซพ แต่เชื้อ สายแห่ง ดาวิด, ได้สู่ ขอ ยิง
ยอมแล้ว. สาว พรหม จาริ นั้น, ชื่อ ว่า มาเรีย. แล ทูต สวรรค์ ๒๘
เข้า มา หา หญิง ตรัส ว่า, ท่าน ที่ ทรง โปรฎ มาก, จง จำเริญ เถิด.
พระองค์เจ้า อยู่ กับ ท่าน. ท่าน มี พร ใหญ่ ที่ สุด ทำ กลาง หญิง
ทั้งหลาย. ฝ่าย มาเรีย เมื่อ ได้ เหน, ก็ วิตก ด้วย คำ ของ ทูต ๒๙
สวรรค์ นั้น, แล้ว คิด นึก ว่า, คำ คำนับ นี้, จะ เปน ประการ ใด.
แล ทูต สวรรค์ ตรัส แก่ เขา ว่า, มาเรีย เอ๋ย, อย่า กลัว เลย. เพราะ ๓๐
ว่า, ท่านได้ความ ชอบ แต่ พระเจ้า. แล นี่ แนะ, ท่าน จะ มี ครรภ์ ๓๑
คลอด บุตร ชาย แล จะ เรียกชื่อ บุตร นั้นว่า เยซู. บุตร นั้นะ, จะ ๓๒
เปน ใหญ่, จะ ได้ ชื่อ ว่า, เปน บุตร ของ ผู้ ที่ สูง สุด. แล พระองค์
ผู้ เปน พระเจ้า จะ ประทาน พระ ธินั่ง แห่ง ดาวิด ผู้ บิดา ของ ท่าน แก่
ท่าน. แล ท่าน จะ ครอบ ครอง ครอบ ครัว ของ ยาโคบ, สืบ ๆ ไป ๓๓
เปน นิจ. แล ราช สมบัติ ของ ท่าน จะ หา มี ที่ สิ้น สุด ไม่. ฝ่าย ๓๔
มาเรีย ทูล แก่ ทูต สวรรค์ ว่า, นี่ จะ เปน อย่าง ไร ได้. เมื่อ ข้าพเจ้า
ยัง หา ได้ ร่วม รู้ กับ ชาย ไม่. ทูต สวรรค์ ตรัส ตอบ แก่ เขา ว่า, ๓๕
พระ วิญาณ บริสุทธิ จะ ลง มา บน ท่าน, แล ฤทธิ์ เดช แห่ง ผู้ ที่
สูง สุด จะ มา ครอบ งำ ท่าน. เหตุฉะนี้ ซึ่ง บริสุทธิ จะ บังเกิด แก่
ท่าน, จะได้ชื่อ ว่าเปน บุตร พระเจ้า. แล นี่ แนะ, เอลีซาเบ็ต ญาติ ๓๖
ของ ท่าน, เมื่อ แก่ แล้ว, เขา ได้ มี ครรภ์ เปน ชาย, เดี๋ยวนี้ ก็ได้

๓๗ หกเดือน แก่หญิงนั้น, ที่เขาเรียกว่าเปนหมัน. ด้วยว่า, ไม่มี
๓๘ สิ่งใดที่พระเจ้าทำมิได้. ฝ่ายมาเรียทูลว่า, นี่แนะ, ข้าพเจ้า
เปน ทาษี ของ พระองค์เจ้า, ขอให้เปน แก่ข้าพเจ้า ตาม คำ ของ
ท่าน. แล้ว ทูต สวรรค์ จึ่งไป จากเขา. ฯะ
๓๙ ๏ คราวนั้น, มาเรียก็ลุกขึ้นด่วนไปในตำบลภูเขา แห่ง
๔๐ เมืองยูดาย, แลเข้าไปในเรือนแห่ง ซคาเรีย, คำนับ เอลีซฯเบ็ต.
๔๑ เปนมาเมื่อเอลีซฯเบ็ตได้ยิน ซึ่งคำคำนับ แห่ง มาเรีย, ลูกเขา
ก็ดิ้นในครรภ์. แลเอลีซฯเบ็ตก็ บริบูรณไป ด้วย พระ วิญญาณ
๔๒ บริสุทธิ์, แลเขา ร้อง ด้วยเสียงดังว่า, ท่าน ได้รับ พร ท่ำกลาง
๔๓ หญิง ทั้งหลาย, แล ผล แห่ง ครรภ์ของ ท่าน, ก็ มี พร ด้วย. แล
นี่ เปน ไฉน, ที่ มารดา พระองค์เจ้า ของ ข้าพเจ้า จะ มา หา ข้าพเจ้า.
๔๔ เพราะ นี่ แนะ, กอเสียงคำนับ ของ ท่าน มา ถึง หู ข้าพเจ้า, ลูกข้า
๔๕ พเจ้าก็ ดิ้นในครรภ์ด้วยความ ยินดี. แล ความ ศุขมี แก่ ท่าน
ที่ได้เชื่อ, ด้วย ว่า, ซึ่ง พระองค์เจ้าได้ ตรัสไว้ แก่ ท่าน จะ สำ
๔๖ เร็จ. แล มาเรียจึ่งว่า, จิตรใจ ข้าพเจ้า ก็สรรเสิญ พระองค์เจ้า,
๔๗ แล วิญาณ จิตร ของ ข้าพเจ้าก็ ยินดีในพระเจ้า, ผู้ เปน ที่ รอด
๔๘ ของ ข้าพเจ้า. เหตุ ว่า, พระองค์ ได้ ดู สงเคราะห์ ที่ ยาก ต่ำ ของ
ทาษีพระองค์. ด้วย ว่า, นี่ แนะ, ตั้ง แต่ นี้ ทุกชั่ว มนุษ จะ เรียก
๔๙ ข้าพเจ้าว่าเปน ศุข. เพราะ ว่า, ผู้ ทรง ฤทธิ เดชได้ กระทำ ซึ่ง
ใหญ่ให้ แก่ ข้าพเจ้า, แล พระ นาม ของ พระองค์ก็เปน บริสุทธิ.
๕๐ แล ซึ่ง พระ กรรุณาของ พระองค์, ก็ได้ จำเริญ แก่ผู้ ที่ เกรงกลัว
๕๑ พระองค์, ทุกชั่ว สืบ ๆ กันไป. พระองค์ ได้ สำแดง ฤทธิ์ เดช
ด้วย พระ พาหา ของ พระองค์, พระองค์ ได้กระทำ คน เย่อ หยิ่ง ให้
๕๒ แปรปรวนไป, ในความคิด แห่ง ใจเขา. พระองค์ได้ ถอดผู้มี

ฤทธิ์ เดช จาก ที่ นั่ง, แล คน ต่ำ ได้ ยก ตั้ง ขึ้น, แล คน หยาก ๕๓
อาหาร พระองค์ ให้ อิ่ม หนำ ด้วย ของ ดี, แล คน มั่ง มี ก็ ให้ ออก
ไป มือ เปล่า. พระองค์ ได้ ช่วย ยิศราเอล ทาษ ของ พระองค์, โดย ๕๔
คิด ถึง ความ เมตา แก่ อับราฮาม, แล เผ่า พันธุ ของ ท่าน เปน
นิจ, เหมือน พระองค์ ได้ ตรัส แก่ ปู่ หญ้า ตา ยาย ของ เรา. ฝ่าย ๕๕
มาเรีย ก็ อยู่ กับ เอลีซาเบ็ต ประมาณ สาม เดือน, แล้ว ก็ กลับ ๖๕
ไป บ้าน ของ ตน. ฯะ

๑ แต่ เวลา ที่ เอลีซาเบ็ต จะ คลอด บุตร ก็ มา ถึง, แล เขา ๕๗
คลอด บุตร เปน ชาย. แล เพื่อน บ้าน แล ญาติ พี่ น้อง ของ เอลีซา ๕๘
เบ็ต ได้ ยิน ว่า, พระองค์ เจ้า ได้ สำแดง พระ กรรุณา อัน ใหญ่ แก่
เขา, จึ่ง ยินดี ด้วย เขา. ครั้น อยู่ มา ถึง วัน แปด เขา ทั้งหลาย ๕๙
ก็ มา จะ ให้ เด็ก นั้น รับ ศิล ตัด, แล เขา เรียก ชื่อ เด็ก, ว่า ซคา
เรีย, ตาม ชื่อ ของ บิดา. ฝ่าย แม่ นั้น ตอบ ว่า, มิ ใช่, แต่ จะ ต้อง ๖๐
เรียก ว่า โยฮัน. คน ทั้งหลาย ว่า แก่ เขา ว่า, ไม่ มี ผู้ ใด ใน หมู่ ๖๑
ญาติ ของ ท่าน ซึ่ง มี ชื่อ ดั่ง นั้น. แล เขา ทำ สำคัญ กับ พ่อ ว่า, ๖๒
ท่าน จะ ใคร่ ร้อง เรียก บุตร ว่า อย่าง ไร. พ่อ จึ่ง ขอ กระดาน ชะ ๖๓
นวน, แล้ว ก็ เขียน ว่า, ชื่อ ของ ลูก นั้น เปน โยฮัน. แล คน ทั้ง
ปวง ก็ ประหลาด ใจ นัก. แล บัด เดี๋ยว นั้น ปาก ของ พ่อ ก็ เปิด ๖๔
ออก, แล ลิ้น ก็ อ่อน, แล้ว ท่าน ก็ ได้ พูด สรรเสิญ พระเจ้า. แล ๖๕
ความ กลัว ก็ บังเกิด แก่ คน ทั้งปวง, ที่ อยู่ รอบ นั้น. แล เหตุ
การ ทั้ง นี้, ก็ ฦๅ ไป ทั่ว ตลอด ตำบล ภูเขา เมือง ยูดาย. บันดา ๖๖
คน ที่ ได้ ยิน, ก็ กำหนฎ ไว้ ใน ใจ, ว่า, ทารก นี้ จะ เปน อย่าง ไร.
แล พระหัตถ์ พระเจ้า ก็ อยู่ กับ ทารก นั้น. ฝ่าย ซคาเรีย ผู้ บิดา, ๖๗
ก็ ประกอบ ด้วย พระ วิญาณ บริสุทธิ์, แล สรรเสิญ ทำนาย ว่า,

๖๘ สาธุการ แก่ พระองค์ เจ้า ผู้ เปน พระเจ้า ของ พวก ยิศราเอล. ดวัย
ว่า, พระองค์ ได้ มา เยี่ยม เยียน, แล ช่วย ไถ่ ไพร่ พล แห่ง พระ
๖๙ องค์, ได้ ยก ผู้ ทรง ฤทธิ์ เปน ที่ ให้ รอด แก่ เรา, แต่ ใน วงษา ดา
๗๐ วิด, ทาษ ของ พระองค์, เหมือน พระองค์ ตรัส ไว้ ดวัย ปาก, บัน
๗๑ ดา ผู้ ทำนาย บริสุทธิ์, ของ พระองค์, ตั้ง แต่ เดิม โลกย์, ว่า จะ ให้
เรา รอด จาก สัตรู, แล จาก มือ แห่ง บันดา คน ทั้งปวง ที่ ชัง เรา,
๗๒ จะ กระทำ ซึ่ง พระ กรรุณา, ซึ่ง ตรัส สัญา แก่ ปู่ หญ้า ตา ยาย
ของ เรา. พระองค์ ทรง ระฦก ถึง คำ สัญา ประเสริฐ แห่ง พระองค์.
๗๓ แล คำ สาบาล ที่ พระองค์ สาบาล แก่ อับราฮาม บิดา ของ เรา ว่า,
๗๔ จะ โปรฎ ให้ เรา เมื่อ พ้น มือ สัตรู ของ เรา แล้ว, ให้ ปรนิบัติ พระ
๗๕ องค์ ปราศ จาก ความ กลัว, กอบ ดวัย ใจ ซื่อ สัจ, แล ชอบ ธรรม,
๗๖ ต่อ พระ ภักตร พระองค์ ทุก วัน จน สิ้น ชีวิตร. แล ท่าน ทารก เขา
จะ เรียก ว่า ผู้ ทำนาย แห่ง ผู้ สูง สุด, เพราะ ว่า, ท่าน จะ นำ หน้า
๗๗ พระองค์ เจ้า, จะ ตระ เตรียม หน ทาง พระองค์, จะ ให้ พล ไพร่
๗๘ ของ พระองค์ รู้ ซึ่ง ความ รอด, ดวัย ยก ความ ผิด เขา, โดย พระ
เมตา กรรุณา แห่ง พระเจ้า เรา, ใน ที่ ซึ่ง แสง อะรุน มา แต่ ที่ สูง,
๗๙ ได้ เยี่ยม เยียน เรา, จะ ส่อง สว่าง แก่ คน ทั้งหลาย อยู่ ใน ที่ มืด,
แล ซึ่ง นั่ง อยู่ ใน เงา แห่ง ความ มรณา, จะ นำ ตีน เรา ใน ทาง
๘๐ ความ ศุข สำราญ: ฝ่าย ทารก นั้น ก็ จำเริญ ขึ้น, แล จิตรใจ กำลัง
ทวี ขึ้น, แล เขา ได้ อาไศรย ใน ป่า จน วัน ที่ จะ เปน ปรากฎ แก่
พวก ยิศราเอล. ๚ะ

๏ บท ๒ ฯ

๑ ๏ อยู่ มา คราว นั้น, มี รับ สั่ง แห่ง กายซะเอาฆูซะโต, ให้ จด
๒ บาญชีย์ สำมะโนครัว ทั่ว ทั้ง แผ่นดิน. ปถม บาญชีย์ นี้ เปน เมื่อ

กุเรเนียวเปนเจ้าเมืองซูเรีย. คนทั้งปวง ต่างคน ต่างไป จด ๓
บาญชีย์ ใน เมือง ของ ตน ๆ. ฝ่าย โยเซพ ก็ขึ้นไป จากเมือง ฆา ๔
ลิลาย, จาก บ้าน นาซะเร็ธ, ไป ยัง เมือง ยูดาย, ถึง บ้าน แห่ง ดา
วิด ซึ่งเรียกว่าเบ็ดเลเฮม. ด้วย ว่า, โยเซพ เปน เชื้อ วงษ แห่ง
ดาวิด, จะ ได้ จด บาญชีย์, กับ ด้วย มาเรีย ที่ เขา ได้ สู่ ขอ ยัง ๕
ยอม เปน เมีย, ผู้ ทรง ครรภ์ แก่ แล้ว. ฝ่าย เปน มา เมื่อ เขา ยัง ๖
อยู่ ที่ นั่น, เวลา ที่ มาเรีย จะ คลอด บุตร มา ถึง, แล้ว ก็ คลอด ๗
บุตร หัว ปี่ เปน ชาย, พันท์ ผ้า อ้อม, แล วาง ลง ใน โรง วัว, ด้วย
ว่า, ไม่ มี ที่ เผื่อ เขา ใน เรือน ที่ แขก บ้าน อาไศรย. ฯะ
๏ แล ใน เมือง นั้น ก็ มี คนเลี้ยง แกะ, อยู่ ใน นา เฝ้า ฝูง แกะ ๘
แล ยาม แล ยาม ใน กลาง คืน. แล นี่ และ, ทูต พระองค์ เจ้า ก็ มา ๙
ปรากฎ แก่ เขา, แล รัศมี พระองค์ เจ้า ก็ ส่อง ล้อม เขา ไว้. แล
คน เหล่า นั้น, ก็ ตกใจ กลัว นัก. ฝ่าย ทูต สวรรค์ นั้น บอก เขา ว่า, ๑๐
อย่า กลัว. เพราะ นี่ แนะ, เรา มา ประกาศ แก่ ท่าน ทั้งหลาย, ความ
ที่ จะ ให้ ยินดี เปน อัน มาก, ซึ่ง จะ เปน แก่ คน ทั้งปวง. เพราะ ๑๑
ว่า ใน วันนี้, ใน เมือง ดาวิด, ก็ เกิด แก่ ท่าน ทั้งหลาย, ท่าน ผู้
ช่วย ให้ รอด, คือ พระ คริศโต เจ้า. แล นี่ จะ เปน สำคัญ แก่ ท่าน ๑๒
ทั้งหลาย, ท่าน จะ พบ ทารก นั้น, พันท์ ผ้า อ้อม, นอน อยู่ ใน โรง
วัว. บัด เดี๋ยว นั้น, ก็ มี ฝูง ชาว สวรรค์ อยู่ กับ ทูต นั้น, สรรเสิญ ๑๓
พระเจ้า ว่า, รัศมี ภาพ จง มี แก่ พระเจ้า ที่ สูง สุด, แล ความ ศุข ๑๔
สำราญ, แล ใจ รักษ ใน มนุษ ทั้งหลาย, บน แผ่น ดิน. ฯะ
๏ แล เปน มา เมื่อ ทูต สวรรค์ เหล่า นั้น. ขึ้น ไป จาก เขา, ไป ๑๕
ยัง สวรรค์ แล้ว, คน เลี้ยง แกะ ทั้งหลาย พูด กัน ว่า, ให้ เรา ไป
ถึง บ้าน เบ็ดเลเฮม, จะ ได้ ดู เหตุ การ ซึ่ง เปน มา นั้น, ซึ่ง พระ

๑๖ องค์เจ้าโปรฎแจ้งแก่เรา. แล้วเขาก็ไปโดยเร็ว, แลพบมา
๑๗ เรียแลโยเซพ, แล ทารก นอน อยู่ ในโรงวัว. ครั้นเขาเหนแล้ว,
๑๘ จึ่งเล่าเรื่องซึ่งเขาได้ยิน, ว่าไว้ ถึง ทารกนั้น. แลคนทั้งปวง
ที่ได้ยินก็ประหลาดใจ, ด้วยความ ที่คนเลี้ยงแกะได้บอก
๑๙ เขา. ฝ่ายมาเรียก็จำบัยดา ถ้อย คำนี้, แล รำพึงในใจ. แลผู้
๒๐ เลี้ยงแกะ นั้น, ก็กลับไปร้อง สาธุการ สรรเสิญ แก่พระเจ้า,
เพราะ สาระพัดซึ่งเขาได้ยิน, แลได้เหน, ตามซึ่งว่าไว้แก่
เขาแล้ว. ฯะ
๒๑ ๏ ครั้น ล่วงแปดวัน ที่จะให้ทารกรับศิลตัด, เขาก็เรียก
ชื่อว่าเยซู, ซึ่งทูต สวรรค์ ได้เรียกไว้ก่อน, เมื่อยังมิได้ปฏิ
๒๒ สนธิ, ในครรภ์นั้น. ครั้นว่าเวลาที่มารดา จะชำระตัว ตาม
บัญญัติแห่งโมเซ สำเร็จ แล้ว, เขาก็ภา ทารกไปยัง เมือง ยรูซา
๒๓ เล็ม, จะได้ ถวายแก่ พระองค์เจ้า, เหมือน หนึ่งเขียนไว้ใน บัญ
ญัติ พระองค์เจ้า ว่า, ลูกผู้ ชายทุกคน ที่เกิดแต่ครรภ มารดา
๒๔ เปน ลูกหัว ปี, จะเรียกว่า ถวาย แก่พระองค์เจ้า. แล จะ ถวาย
ของ บูชา ตาม ที่ สั่งไว้ใน บัญญัติ พระองค์เจ้า, คือนกเขาคู่หนึ่ง,
๒๕ หฤๅ ลูก นกพิราบ สองตัว. แล นี่แนะ, ในเมือง ยรูซาเล็มมี
คน หนึ่งชื่อซีโมน, เปนคนชอบ ธรรม, แลประพฤษดี, แลคอย
ซึ่งบันเทา ทุกข์ แห่งชาว ยิศราเอล. พระ วิญาณ บริสุทธิ ก็สะ
๒๖ ถิตย์ บนคนนั้น. แล พระ วิญาณ บริสุทธิ ได้สำแดง แก่ คน
นั้นว่า, จะ หา ตายไม่, กว่าจะได้เหนคริศโต แห่ง พระองค์เจ้า.
๒๗ แล คนนั้นเข้าใน พระ วิหาร โดย พระ วิญาณ, แล เมื่อบิดา มาร
ดา ภา ทารก, คือเยซูเข้า มา, จะ กระทำ ตาม ทำเนียม บัญญัติ สำ
๒๘ หรับ ทารก. ซีโมน ก็ ยกอุ้ม ทารก ด้วยมือ, แล้วก็ สรรเสิญ

พระเจ้า ว่า, พระองค์เจ้าข้า, บัด นี้ให้ ทาษ ของ พระองค์ ไป เปน ๒๙
ศุข สำราญ, ตาม คำ ของ พระองค์, ดว้ย ว่า, ตา ของ ข้าพเจ้า ได้ ๓๐
เหน ซึ่ง เปน ที่ รอด ของ พระองค์. ซึ่ง พระองค์ ได้ จัด เตรียม ไว้ ๓๑
ต่อ หน้า บันดา ฝูง คน. เปน สว่าง ที่ จะ ส่อง แสง แก่ ชาว ประ ๓๒
เทศ ทั้งหลาย, เปน รัศมี แห่ง ชาว ยิศราเอล ไพร่ พล ของ พระ
องค์. ฝ่าย โยเซพ กับ มารดา ทารก ก็ประหลาด ใจ ดว้ย ถ้อยคำ ๓๔
ที่ เขา ว่า ถึง ทารก นั้น. ฝ่าย ซีโมน ก็ อวย พร แก่ โยเซพ กับ ๓๓
มารดา, แล้ว บอก แก่ มาเรีย ผู้ มารดา ว่า, ดู กร ท่าน, ทารก นี้
จะ เปน ที่ ให้ ชาว ยิศราเอล ตก เสีย, แล ยก ตั้ง ขึ้น เสีย ใหม่ เปน
อัน มาก, แล จะ เปน สำคัญ ซึ่ง เขา จะ ติเตียน. แล ดาบ จะ ๓๕
แทง ทะลุ หัวใจ ท่าน เอง ดว้ย, เพื่อ จะ สำแดง ความ คิด แห่ง ใจ
คน เปน อัน มาก. ยัง มี หญิง ผู้ ทำนาย ชื่อ อันนา, ลูก ฟะนุเอล, ๓๖
แต่ กระกูล อาเซร. เขา เปน คน แก่ ชรา นัก, ได้ อยู่ กับ ผัว ตั้ง แต่
สาว ๆ นั้น เจ็ด ปี, แล้ว ก็ เปน แม่ ม่าย ประมาณ แปด สิบ สี่ ปี. ๓๗
เขา มิ ได้ ออก จาก วิหาร, ก็ ปรนิบัติ ทั้ง กลาง วัน กลาง คืน, ดว้ย
ออ้น วอน แล ถือ อด อาหาร. แล ใน ขณะ นั้น, หญิง นี้ ก็ เข้า มา ๓๘
โมทนา พระองค์เจ้า, กล่าว ถึง ทารก นั้น, แก่ คน ทั้งปวง ใน เมือง
ยรูซาเล็ม, ซึ่ง คอย ที่ จะ ไถ่ คน ให้ พ้น โทษ. ครั้น ว่า โยเซพ ๓๙
กับ มารดา, ได้ กระทำ สาระพัด ตาม บัญญัติ แห่ง พระองค์ เจ้า แล้ว,
ก็ กลับ ไป ยัง เมือง ฆาลิลาย ถึง นาซาเร็ธ บ้าน ของ ตน. ฝ่าย ทา ๔๐
รก นั้น ก็ จำเริญ ใหญ่ ขึ้น, จิตร ใจ ก็ กล้า ขึ้น ประกอบ ดว้ย สติ
ปัญา, แล คุณ แห่ง พระเจ้า ก็ ตั้ง อยู่ ดว้ย. ฯะ

๏ ฝ่าย บิดา มารดา ก็ ขึ้น ไป เมือง ยรูซาเล็ม, ใน เทศการ ๔๑
ปัศคา ทุก ปี ๆ. แล เมื่อ กุมาร มี อายุศม์ ถึง สิบ สอง ปี, เขา ก็ ๔๒

๔๓ ขึ้นไปยังเมืองยรูซาเล็มตาม ทำเนียมเทศการนั้น.   แลเมื่อ
วันเทศการสำเร็จแล้ว, เมื่อเขาจะกลับไปเยซูผู้กุมารนั้น,ก็
คอยอยู่ที่เมืองยรูซาเล็ม.   ฝ่ายโยเซพแลมารดาก็มิได้รู้,
๔๔ แต่คิดว่ากุมารนั้น,อยู่ในฝูงคนจึ่งไปสิ้นทางวันหนึ่ง, แล้ว
๔๕ ก็หาในพวกญาติพี่น้อง,แลพวกที่รู้จักกัน,   แลเมื่อมิได้
๔๖ พบ,ก็กลับไปยังเมืองยรูซาเล็มแสวงหาที่นั่น.   เปนมา
เมื่อล่วงสามวันแล้ว,เขาก็พบเยซูในวิหาร,   นั่งอยู่ในท่ำ
๔๗ กลางพวกอาจารย์,ฟังแลไถ่ถามพวกอาจารย์นั้น.   ฝ่ายคน
ทั้งปวง,เมื่อได้ยิน,ก็ประหลาดใจนัก, ด้วยสติปัญญา,แลคำ
๔๘ ตอบแห่งท่าน.   ฝ่ายบิดามารดาเมื่อพบเหนแล้ว,ก็หลากใจ
อยู่.   แลมารดาว่าแก่ท่านว่า,บุตรเอ๋ย,   ทำไมทำแก่เรา
๔๙ อย่างนี้, นี่แนะ,บิดากับข้าก็เที่ยวหาท่านเปนทุกข์.   ฝ่าย
เยซูตอบแก่เขาว่า,ท่านได้หาฉันด้วยเหตุอะไร,   ท่านไม่รู้
๕๐ หฤๅว่าฉันต้องอยู่ในเรือนแห่งบิดา.   ฝ่ายเขาหาได้เข้าใจ
๕๑ ด้วยคำที่ท่านว่าแก่เขาไม่.   แล้วท่านก็ไปกับเขาถึงบ้าน
นาซาเร็ธ,แลอยู่ในอำนาทเขา.   แต่มารดานั้น,ก็จำไว้ซึ่งสา
๕๒ ระพัดการนี้ในใจของตน.   แลเยซูก็ได้จำเริญในสติปัญญา,
แลกาย,   แลในความชอบต่อพระภักตรพระเจ้า,แลต่อหน้า
มนุษ.   ฯะ

๏ บท ๓ ฯ

๑ ๑ ครั้นว่า,   ติเบเรียวกายซาได้เสวยราช,สิบสี่ปีมาแล้ว,
ปนเตียวปีลาตเปนเจ้าเมืองยูดาย,   เฮโรดเปนเจ้าเมืองฆาลิ
ลาย,   ฟีลิบผู้น้องเฮโรดนั้น,เปนเจ้าเมืองอิตูรายะ,แลแขวง
๒ เมืองตราโคนิต,   ลุซาเนียเปนเจ้าเมืองอะบิเลน,   อะนาศกับ

กายะฟา เปน ปะโรหิต ใหญ่, ครั้ง นั้น, คำ ของ พระเจ้า มา ถึง โย
ฮัน ลูก ซคาเรีย ใน ป่า. แล โยฮัน จึ่ง มา ใน แว่น แคว้น รอบ แม่ ๓
น้ำ ยาระเด็น, ป่าว ประกาศ ศีล บัพติศมา สำหรับ ตั้งใจ เสีย ใหม่,
เพื่อ จะ ยก เสีย ซึ่ง ความ ผิด. เหมือน หนึ่ง เขียน ไว้ ใน หนังสือ ๔
แห่ง คำ ยะซะยา ผู้ ทำนาย ว่า, เสียง ผู้ ป่าว ร้อง ใน ป่า ว่า, จง
จัด แจง หน ทาง แห่ง พระเจ้า, แล กระทำ ให้ มรรคา พระองค์ ตรง
ไป. หว่ย ธาร ทั้งปวง จะ ต้อง ถม เต็ม, ภูเขา แล เนิน เขา ทั้ง ๕
สิ้น, จะ ต้อง ซูด ลง, แล ที่ คด จะ ต้อง เปน ตรง, แล ทาง ลุ่ม
ดอน, จะ เปน ราบ เสมอ, แล มนุษ ทั้งปวง จะ ได้ เหน ที่ รอด แห่ง ๖
พระเจ้า.

๏ ครั้งนั้น, โยฮัน ว่า กับ ฝูง คน ที่ ออก มา รับ ศีล บัพติศมา ๗
แต่ ตน ว่า, โอ้ ชาติ งู ร้าย ใคร ได้ ชี้ แจง แก่ ท่าน ทั้งหลาย, ให้
หนี ความ พิโรธ ที่ จะ มา ภาย หน้า นั้น. เหตุฉะนี้, จง กระทำ ผล ๘
สม กับ ใจ ตั้ง เสีย ใหม่, แล อย่า นึก ว่า, เรา มี อับราฮาม เปน
บิดา, ด้วย ว่า, ข้า บอก แก่ ท่าน ทั้งหลาย ว่า, พระเจ้า ทรง ฤทธิ์
จะ ให้ เกิด ลูก อับราฮาม แต่ หิน เหล่า นี้ ได้. แล บัด นี้ ขวาน วาง ๙
อยู่ ที่ โคน ต้น ไม้ ทั้งหลาย, เหตุฉะนี้ ต้น ไม้ ทุก ต้น ที่ มิ ได้ ทำ
ผล ดี, จะ ต้อง ฟัน ทิ้ง ใน ไฟ เสีย. ฯะ

๏ ฝูง คน จึ่ง ถาม โยฮัน ว่า, ถ้า ฉะนั้น, เรา จะ ทำ อย่าง ไร. ๑
โยฮัน จึ่ง ตอบ เขา ว่า, ใคร มี เสื้อ สอง ตัว, จง ปัน ให้ แก่ คน ที่ ๑๐
ไม่ มี, แล ใคร มี อาหาร จง กระทำ เหมือน กัน. แล้ว ก็ มี พวก ๑๒
เก็บ ภาสี ที่ มา จะ รับ ศีล บัพติศมา ด้วย, แล ถาม โยฮัน ว่า,
อาจารย์ เจ้า ข้า, เรา จะ กระทำ อะไร. ท่าน ตอบ แก่ เขา ว่า, อย่า ๑๓
เอา เกิน กำหนฎ แก่ ท่าน ทั้งหลาย. ฝ่าย พวก ทหาร ถาม ท่าน ๑๔

เหมือน กัน ว่า, เรานี้ ก็ จะ กระทำ อะไร. ท่าน จึ่ง บอก เขา ว่า,
อย่า ยื้ แย่ง แก่ ผู้ ใด, แล อย่า ฉ้อ กระบัด แก่ ผู้ ใด, แล อิ่ม ใจ
๑๕ ด้วย ค่า จ้าง ของ ท่าน. ฝ่าย เมื่อ คน ทั้งหลาย คิด อยู่, แล นึก ใน
๑๖ ใจ ถึง โยฮัน ว่า, ท่าน เปน คริศโต หฤๅ ไม่. โยฮัน ตอบ เขา ทั้ง
หลาย ว่า, เรา ให้ ท่าน ทั้งหลาย รับ ศิล บัพติศมา ด้วย น้ำ ก็ จริง,
แต่ ท่าน ผู้ มี ฤทธิ์ เดช มาก กว่า ข้า จะ มา, ข้า หา ควร ที่ จะ แก้
สาย รอง ท้าว ของ ท่าน นั้น ไม่, ท่าน นั้น จะ ให้ ท่าน ทั้งหลาย,
๑๗ รับ บัพติศมา ด้วย พระ วิญาณ บริสุทธิ์, แล ด้วย ไฟ. กระด้ง
ฝัด อยู่ ใน พระหัตถ์ ท่าน, แล ท่าน จะ ชำระ ลาน ท่าน ให้ ทั่ว, เข้า
ท่าน จะ ใส่ ไว้ ใน ยุ้ง ฉาง ท่าน, แล ฟาง แกลบ นั้น จะ เผา ด้วย
๑๘ ไฟ มิ รู้ ดับ. แล้ว โยฮัน ได้ ตัก เตือน สั่ง สอน ซึ่ง ไพร่ พล อีก
๑๙ หลาย ประการ. ฝ่าย เฮโรด เจ้า เมือง, เมื่อ โยฮัน ติเตียน เพราะ เฮ
โรเดีย เมีย ของ ฟีลิบ ผู้ น้อง, แล เพราะ สาระพัด การ ชั่ว, ซึ่ง เฮ
๒๐ โรด ได้ กระทำ นั้น, ก็ ยัง เพิ่ม เติม ข้อ นี้ ซึ่ง เกิน สาระพัด ผิด มา
แล้ว, คือ เอา โยฮัน จำ ไว้ ใน คุก. ฯะ
๒๑ ๏ คราว เมื่อ คน ทั้งปวง ได้ รับ ศีล บัพติศมา แล้ว, ก็ เปน มา
เมื่อ พระเยซู ได้ ทรง รับ บัพติศมา ด้วย, แล อ้อน วอน อยู่, ฟ้า ก็
๒๒ แหวก ออก, แล พระ วิญาณ บริสุทธิ ก็ ลง มา, ทรง รูป สัณฐาน
เหมือน นก พิราบ มา บน พระองค์, แล มี เสียง มา แต่ ฟ้า ว่า, ท่าน
นี้ เปน บุตร ที่ รักษ ของ เรา, แล เรา ชอบ อารมณ์ ใน ท่าน นัก.
๒๓ ๏ เมื่อ นั้น พระเยซู มี อายุศม์ ประมาณ สาม สิบ ปี. คน ทั้ง
๒๔ หลาย คิด ว่า เปน บุตร โยเซฟ, ผู้ เปน บุตร เอลี, ผู้ เปน บุตร มัด
ธาด, ผู้ เปน บุตร เลวี, ผู้ เปน บุตร เม็ลคี, ผู้ เปน บุตร ยันนา, ผู้
๒๕ เปน บุตร โยเซฟ, ผู้ เปน บุตร มัตตาเธีย, ผู้ เปน บุตร อาโมศ, ผู้

เปน บุตร นาฮูม, ผู้ เปน บุตร เหศลี, ผู้ เปน บุตร นาฆาย, ผู้ เปน ๒๖
บุตร มะอาศ, ผู้ เปน บุตร มาตาเธีย, ผู้ เปน บุตร ซิมอี, ผู้ เปน
บุตร โยเซฟ, ผู้ เปน บุตร ยูดา, ผู้ เปน บุตร โยฮันนา, ผู้ เปน บุตร ๒๗
เรซฯ, ผู้ เปน บุตร ซะรูบาเบ็ล, ผู้ เปน บุตร ซะอันธิเอล, ผู้ เปน
บุตร เนรี, ผู้ เปน บุตร เม็ลคี, ผู้ เปน บุตร อาดี, ผู้ เปน บุตร โค ๒๘
ซัม, ผู้ เปน บุตร เอลโมดาม, ผู้ เปน บุตร เอร, ผู้ เปน บุตร โยเซ, ๒๙
ผู้ เปน บุตร อะลีเอเซร, ผู้ เปน บุตร โยริม, ผู้ เปน บุตร มัทธาศ,
ผู้ เปน บุตร เลวี, ผู้ เปน บุตร ซีโมน, ผู้ เปน บุตร ยูดา, ผู้ เปน ๓๐
บุตร โยเซฟ, ผู้ เปน บุตร โยนา, ผู้ เปน บุตร เอลยาคิม, ผู้ เปน ๓๑
บุตร เมเลอา, ผู้ เปน บุตร มายนาน, ผู้ เปน บุตร มาธาธา, ผู้ เปน
บุตร นาธาน, ผู้ เปน บุตร ดาวิด, ผู้ เปน บุตร ยิซจย, ผู้ เปน บุตร ๓๒
โอเบ็ด, ผู้ เปน บุตร โบอาศ, ผู้ เปน บุตร ซัลโมน, ผู้ เปน บุตร นา
โซร, ผู้ เปน บุตร อามินาดาบ, ผู้ เปน บุตร อาราม, ผู้ เปน บุตร ๓๓
เอศโรม, ผู้ เปน บุตร เฟเร็ศ, ผู้ เปน บุตร ยูดา, ผู้ เปน บุตร ยา ๓๔
โคบ, ผู้ เปน บุตร ยิศฮาค, ผู้ เปน บุตร อับราฮาม, ผู้ เปน บุตร
เธรา, ผู้ เปน บุตร นาโฮร, ผู้ เปน บุตร ซะรูฆ, ผู้ เปน บุตร ระอู, ๓๕
ผู้ เปน บุตร เปเลฆ, ผู้ เปน บุตร เอเบร, ผู้ เปน บุตร ซาลา, ผู้ เปน ๓๖
บุตร เคนาน, ผู้ เปน บุตร อาระฟักซัด, ผู้ เปน บุตร เซม, ผู้ เปน
บุตร โนฮา, ผู้ เปน บุตร เลเม็ค, ผู้ เปน บุตร มะธูเซลา, ผู้ เปน ๓๗
บุตร ฮะโนค, ผู้ เปน บุตร ยาเร็ด, ผู้ เปน บุตร มาอะลาเอล, ผู้ เปน
บุตร เคนาน, ผู้ เปน บุตร อะโนศ, ผู้ เปน บุตร เซธ, ผู้ เปน บุตร ๓๘
อาดาม, ผู้ เปน บุตร พระเจ้า. ฯะ

๏ บท ๔ ฯ

๑ ๏ ฝ่าย พระเยซู ประกอบ ด้วย พระ วิญาณ บริสุทธิ์, กลับไป จาก
๒ ยาระเด็น, แล พระ วิญาณ ภา พระองค์ ไป ใน ป่า, ต้อง ชันะสูด
แต่ ซะตาน ถึง สี่ สิบ วัน. แล พระองค์ มิได้ เสวย อะไร ใน สี่ สิบ
๓ วัน นั้น. สิ้น สี่ สิบ วัน แล้ว, พระองค์ ก็ หยาก อาหาร. แล ซะ
ตาน ว่า แก่ พระองค์ ว่า, ถ้า ท่าน เปน บุตร พระเจ้า, จง สั่ง หิน นี้
๔ ให้ เปน ขนม. ฝ่าย พระเยซู ตอบ แก่ เขา ว่า, ก็ เปน จาฤก ไว้ ว่า,
ซึ่ง มนุษ จะ บำรุง ชีวิตร ด้วย ขนม สิ่ง เดียว ก็ หา ไม่, แต่ ด้วย
๕ สาระพัด คำ แห่ง พระเจ้า. แล้ว ซะตาน จึ่ง ภา พระองค์ ขึ้น บน
ภูเขา อัน สูง, ชี้แจง ให้ พระองค์ เหน บันดา ราช สมบัติ ทั่ว ทั้ง
๖ แผ่นดิน, ใน ขณะ เดียว. แล้ว ซะตาน จึง บอก แก่ พระองค์ ว่า,
อำนาท, แล สง่า ราศรี ทั้ง นี้, เรา จะ ยก ให้ แก่ ท่าน, เพราะ ว่า
มอบ ไว้ แก่ เรา แล้ว, แล เรา จะ ใคร่ ยก ให้ แก่ ผู้ ใด, ก็ ให้ แก่
๗ ผู้ นั้น. เหตุฉะนี้, ถ้า ท่าน จะ กราบ ไหว้ แก่ เรา ก็ จะ สิท ขาด แก่
๘ ท่าน หมด. ฝ่าย พระเยซู ก็ ตอบ แก่ เขา ว่า, ไอ้ ซะตาน จง ถอย
ไป หลัง เรา เถิด. เพราะ เขียน ไว้ ว่า, ท่าน จง กราบ ไหว้ แก่ พระ
องค์ ผู้ เปน พระเจ้า ของ ท่าน, แล จง ปรนิบัติ แก่ พระองค์ นั้น
๙ องค์ เดียว. แล้ว ซะตาน ก็ ภา พระองค์ ไป ยัง เมือง ยรูซะเล็ม,
ตั้ง พระองค์ บน ยอด วิหาร บอก แก่ พระองค์ ว่า, ถ้า ท่าน เปน
๑๐ บุตร พระเจ้า จง ทิ้ง ตัว ลง จาก ที่ นี้, ด้วย ว่า, ก็ จาฤก ไว้ ว่า,
๑๑ พระองค์ ได้ สั่ง ทูต สวรรค์ ถึง ท่าน, ให้ เฝ้า รักษา ท่าน ไว้. ให้
รับ รอง ท่าน ใน มือ, เกลือก ว่า, ท่าน จะ กระทบ กระทั่ง ท้าว ต่อ
๑๒ หิน. ฝ่าย พระเยซู ตอบ แก่ เขา ว่า, ก็ ว่า ไว้ ว่า, ท่าน อย่า ทด

ลองพระองค์ผู้เปนพระเจ้าของท่าน. แลเมื่อซาตานได้สิ้น ๑๓
บันดาชันะสูกแล้ว, ก็ละพระองค์จนถึงเวลากำหนฎ. ฯะ
๑ แล้วพระเยซูเสด็จกลับมาด้วยเดชพระวิญาณบริสุทธิ์, ๑๔
มายังเมืองฆาลิลาย. แลกิติสับท์พระองค์ก็เลื่องฦๅไปทั่ว
แว่นแคว้นรอบนั้น. แลพระองค์สั่งสอนในโรงธรรมเขา, ได้ ๑๕
ความสรรเสิญแต่คนทั้งหลาย. แล้วพระองค์มาถึงบ้านนาซา ๑๖
เร็ธ, ซึ่งเปนที่เลี้ยงพระองค์วัฒนาขึ้น, แลได้เข้าไปในโรง
ธรรม, ในวันซะบาโตตามพระองค์เคยนั้น, แลได้ยืนขึ้นจะ
อ่าน. แล้วเขาเอาคำภีร์ยะซายาผู้ทำนายส่งให้พระองค์. แล ๑๗
พระองค์เมื่อคลี่คำภีร์ออก, ก็พบข้อที่เขียนไว้ว่า, วิญาณพระ ๑๘
องค์เจ้าอยู่บนข้า, เหตุว่าพระองค์ได้เจลิมข้าให้ป่าวประ
กาศแก่คนยากจนซึ่งให้ชื่นชม, ให้รักษาคนใจแตกให้หาย,
ให้ป่าวประกาศแก่คนจำจองอยู่, ซึ่งจะให้ปล่อย, แลแก่คน
ตาบอด, ซึ่งจะให้เหน, แลแก่คนเปนทุกข์รำคานใจ, ซึ่งจะ
ให้ทุเลา, แลประกาศซึ่งปีกำหนฎที่ชอบแห่งพระองค์เจ้า. ๑๙
แล้วพระองค์ปิดหนังสือส่งให้แก่คนใช้แลนั่งลง. แลตาคน ๒๐
ทั้งปวงในโรงธรรมพิเคราะห์ดูพระองค์. ฝ่ายพระองค์จึ่งตรัส ๒๑
แก่เขาว่า, วันนี้แหละ, คำจาฤกนี้ก็สำเร็จแก่หูของท่าน.
คนทั้งปวงก็เปนพญาณแก่พระองค์, แลประหลาดใจ, ด้วย ๒๒
ถ้อยคำอันเปนคุณ, ซึ่งออกจากพระโอฐพระองค์, แล้วว่า, นี่
มิเปนบุตรของโยเซพหฤๅ. พระองค์จึ่งตรัสแก่เขาว่า, แท้ ๒๓
จริงท่านทั้งหลายจะกล่าวคำสุภาสิตนี้แก่เราว่า, หมอจง
รักษาตัวเองเถิด. บันดาการซึ่งเราได้ยินว่า, ท่านได้กระทำ
ในเมืองกับเรนาอูม, จงกระทำในที่นี่, ในเมืองของตน. แต่ ๒๔

เรา ว่า แก่ ท่าน เปน แท้ ว่า, ผู้ ทำนาย ใด ๆ หา ได้ เปน ที่ ชอบ ใน
๒๕ เมือง ของ ตน ไม่. เรา ยัง บอก แก่ ท่าน เปน แท้ ว่า, ก็ มี หญิง
แม่ ม่าย เปน หลาย คน ใน พวก ยิศราเอล คราว เอลิยา ผู้ ทำนาย,
เมื่อ แผ่น ฟ้า ปิด อยู่ เปน สาม ปี กับ หก เดือน, เมื่อ มี เข้า แพง
๒๖ กันดาน อาหาร ใหญ่ ทั่ว ทั้ง แผ่นดิน. แต่ ว่า, เอลิยา มิ ได้ รับ ใช้
ไป หา แม่ ม่าย ผู้ ใด, เว้น แต่ หญิง คน หนึ่ง, เปน แม่ ม่าย แห่ง
๒๗ บ้าน ซาเร็บตา แขวง เมือง ซีโดน. แล คราว อะลิซา ผู้ ทำนาย
นั้น, ก็ มี คน ขี้เรื้อน หลาย คน, ใน พวก ยิศราเอล, แต่ ว่า, หา มี
ผู้ ใด ชำระ หาย โรค นั้น ไม่, เว้น แต่ นาอามาน ชาว ซุเรีย นั้น.
๒๘ ฝ่าย คน ทั้งปวง ใน โรง ธรรม เมื่อ ได้ ยิน ดั่ง นี้, ก็ เต็ม ไป ด้วย
๒๙ ความ โกรธ, แล้ว ก็ ลุก ขึ้น, ผลัก พระองค์ ออก จาก เมือง, รก ไป
ถึง เงื้อม เขา ที่ เมือง ของ เขา ตั้ง อยู่ นั้น, เพื่อ จะ ผลัก ทิ้ง พระ
๓๐ องค์ ลง, แต่ พระองค์ เดิน เลย ผ่า กลาง เขา พ้น ไป ได้. แล พระ
๓๑ องค์ เสด็จ ลง มา ถึง กับเรนาอูม, ใน เมือง ฆาลิลาย, แล้ว ได้
๓๒ สอน เขา ทั้งหลาย ใน วัน ซะบาโต. แล คน ทั้งหลาย ก็ ประหลาด
ใจ ด้วย คำ สอน ของ พระองค์, เพราะ ว่า คำ ของ พระองค์ ประกอบ
๓๓ ด้วย อำนาท. แล้ว ก็ มี คน หนึ่ง ใน โรง ธรรม มี ผี โสโครก ประ
๓๔ จำ ตัว อยู่, แล เขา ร้อง ด้วย เสียง ดั่ง ว่า, โอ้ ข้า มี อะไร กับ ท่าน
เยซู ชาว นาซาเร็ธ, ท่าน ได้ มา ทำลาย ข้า หฤๅ. ข้า รู้ จัก ท่าน ว่า
๓๕ เปน ผู้ ใด, เปน ผู้ บริสุทธิ์ แห่ง พระเจ้า. พระเยซู จึ่ง ห้าม เขา
ว่า, จง นิ่ง เสีย แล ออก มา จาก เขา เถิด. ผี นั้น ก็ ทำ เขา ให้ ล้ม
ลง ใน ท่ำ กลาง, แล้ว ก็ ออก จาก ตัว เขา, มิ ได้ ทำ อันตราย แก่
๓๖ เขา เลย. คน ทั้งปวง ก็ ประหลาด ใจ นัก แล พูด กัน ว่า, ถ้อย
คำ นี้ เปน ประการ ใด, เพราะ ว่า, ท่าน ได้ บังคับ ผี โสโครก, ด้วย

อาชูฯ แล ดวัย อำนาท, แล ผีโสโครก นั้น ก็ ออก มา. แล กรีติ ๓๗
สับท์ พระองค์ ก็ ฦๅ ไป ทั่ว ตำบล ที่ อยู่ รอบ นั้น. ฯะ
๏ ฝ่าย พระองค์ ลุก ขึ้น ออก จาก โรง ธรรม เข้า ไป ใน เรือน ซี ๓๘
โมน, แล แม่ ยาย ซีโมน นั้น, จับ ไข้ เจ็บ นัก. แล เขา อ้อน วอน
พระองค์ เผื่อ แม่ ยาย นั้น. แล พระองค์ ก็ ยืน เหนือ แม่ ยาย นั้น, ๓๙
ห้าม ไข้ นั้น, ไข้ ก็ หาย. แล บัดเดี๋ยว นั้น, แม่ ยาย ก็ ลุก ขึ้น
ปรนิบัติ เขา ทั้งหลาย. ครั้น เวลา ตวัน ตก, ใคร ๆ มี คน เจ็บ เปน ๔๐
โรค ต่าง ๆ, ก็ เอา มา ยัง พระองค์, แล พระองค์ วาง พระหัดถ์
บน เขา ทุก ตัว คน, แล เขา ก็ หาย โรค, แล ผี ออก จาก หลาย คน ๔๑
รอ้ง ว่า, ท่าน เปน ครีศโต บุตร พระเจ้า. ฝ่าย พระองค์ ก็ ห้าม มิ ให้
เขา พูด ดั่ง นั้น, ดวัย ว่า, เขา รู้ อยู่ ว่า พระองค์ เปน ครีศโต. เมื่อ ๔๒
รุ่ง เช้าฯ พระองค์ เสด็จ ออก ไป สู่ ป่า, ฝูง คน ทั้งหลาย แสวง หา
พระองค์, แล มา ถึง พระองค์, แล้ว ก็ ยึด พระองค์ ไว้ มิ ให้ ไป
จาก เขา. ฝ่าย พระองค์ จึ่ง บอก เขา ว่า, เรา จะ ต้อง ไป ป่าว ประ ๔๓
กาศ ราช สมบัติ พระเจ้า แก่ เมือง อื่น. ดวัย ว่า, เพราะ การ นี้ เรา
ได้ รับ ใช้ มา. พระองค์ จึ่ง เทศนา สั่งสอน ใน โรง ธรรม ทั้งหลาย, ๔๔
ใน เมือง ฆาลิลาย. ฯะ

๏ บท ๕ ฯ

๏ อยู่ มา ฝูง คน เบียด เสียด พระองค์, จะ ฟัง คำ พระเจ้า. พระ ๑
องค์ ก็ ยืน อยู่ ริม ทะเล สาบ เฆ็นเนซาเร็ต, ก็ ทรง เหน เรือ สอง ๒
ลำ จอด อยู่ ที่ ฝั่ง ทะเล สาบ. ฝ่าย ชาว ประโมง ได้ ขึ้น จาก เรือ
แล้ว, ซัก อวน อยู่. พระองค์ จึ่ง ลง เรือ ลำ หนึ่ง, เปน ของ ซี ๓
โมน, ขอ เขา ให้ ถอย จาก ฝั่ง น่อย หนึ่ง, แล้ว พระองค์ เสด็จ นั่ง
ลง สั่ง สอน ฝูง คน แต่ เรือ นั้น. ฝ่าย เมื่อ พระองค์ ตรัส สอน เสร็จ ๔

สิ้นแล้ว, จึ่งตรัสแก่ซีโมนว่า, จงถวยออกไปถึงที่ฦก, ติ
๕ อวนลงจะเอาปลา. ฝ่ายซีโมนทูลตอบพระองค์ว่า, อาจารย์
เจ้าข้า, ข้าพเจ้าทั้งหลายติเหนื่อยตลอดกลางคืนไม่ได้อะไร,
๖ แต่ว่า, ข้าพเจ้าจะติอวนลงตามคำของพระองค์. ครั้นเขาติ
ลงแล้ว, ก็รวบรวมหมู่ปลาเปนอันมาก, อวนเขาจะขาดอยู่
๗ แล้ว. เขาจึ่งกระทำสำคัญให้พวกเพื่อนลำอื่น, ให้มาช่วย.
๘ เขาก็มา, ก็ได้ปลาเต็มเรือทั้งสองลำจนแทบจะจมลง. ฝ่าย
เมื่อซีโมนเปโตรได้เหน, ก็กราบลงที่เข่าพระองค์ว่า, พระ
องค์เจ้าข้า, ขอจงไปจากข้าพเจ้าเถิด. เพราะว่า, ข้าพเจ้าเปน
๙ คนบาป. ด้วยว่า, เขากับคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยกัน, ก็ประ
๑๐ หลาดใจด้วยปลาที่จับมากนั้น, ฝ่ายยาโกโบแลโยฮันลูก
เซเบดาย, ผู้เปนเพื่อนฝูงกับซีโมน, ก็ประหลาดใจด้วย. ฝ่าย
พระเยซูตรัสแก่ซีโมนว่า, อย่ากลัวเลย, ตั้งแต่นี้ไปท่านจะ
๑๑ เปนผู้จับคน. แลเมื่อเขาเข็นเรือขึ้นบกแล้ว, เขาก็ละสิ่ง
สาระพัดตามพระองค์ไป. ฯะ
๑๒ ๏ แลเปนมาเมื่อพระองค์อยู่ในเมืองแห่งหนึ่ง, ก็นี่แนะ,
ก็มีคนเปนโรคเรื้อนเต็มตัว, ได้เหนพระเยซูก็กราบหน้า
ลงถึงดินอ้อนวอนพระองค์ว่า, พระองค์เจ้าข้า, ถ้าชอบพระ
ไทยพระองค์, พระองค์อาจรักษาข้าพเจ้าให้หมดจดไปได้.
๑๓ แลพระองค์จึ่งเหยียดพระหัดถ์ถูกต้องเขาว่า, ข้าจะกระทำ,
จงหมดจดไปเถิด. แลในทันใดนั้น, โรคเรื้อนก็หายจากเขา.
๑๔ พระองค์จึ่งสั่งเขาว่า, อย่าบอกแก่ผู้ใดแต่จงไปสำแดงตัว
แก่ปะโรหิต, แลบูชาของสำหรับตัวสะอาดแล้ว, ตามโมเซได้
๑๕ บัญญัติไว้นั้น, ให้เปนพญาณแก่เขาทั้งหลาย. แต่ว่าชื่อเสียง

แห่งพระองค์, ก็ยิ่งเลื่องฦๅไป. แลฝูงคนเปนอันมากก็มา
พร้อมกัน, จะได้ฟังพระองค์, แลให้พระองค์รักษาเขาให้หาย
โรคต่างๆ. ฝ่ายพระองค์, ก็เสด็จออกไปในป่าแล้วก็อ้อนวอน. ๑๖
๏ ก็เปนมาในเวลาวันหนึ่ง, เมื่อพระองค์สั่งสอนอยู่, ก็ ๑๗
มีพวกฟาริซายทั้งพระครูนั่งอยู่, ซึ่งมาแต่ทุกบ้านทุกเมือง
แห่งฆาลิลาย, แลยูดายแลยรูซาเล็ม. แลฤทธิเดชแห่งพระ
องค์เจ้าเปนเพื่อจะรักษาคนทั้งหลายให้หายโรค. แลนี่แน่ะ, ๑๘
ลางคนเอาคนหนึ่งนอนบนเตียงเปนง่อย, แลแสวงหาที่จะ
เอาคนนั้นมาวางต่อพระภักตรพระองค์, แลเมื่อหาที่จะเอา ๑๙
เขาเข้ามามิได้, เพราะฝูงคน, เขาก็ขึ้นไปบนหลังคาเรือน,
รื้อกระเบื้องหย่อนลงทั้งเตียงในท่ามกลาง, ต่อพระภักตรพระ
เยซู. แลเมื่อพระองค์เหนความเชื่อเขา, พระองค์ตรัสแก่เขา ๒๐
ว่า, บุรุษเอ๋ย, ความผิดของท่านโปรฎยกเสียแล้ว. ฝ่ายพวก ๒๑
อาลักษแลพวกฟาริซายทั้งหลายก็คิดนึกว่า, ผู้นี้เปนผู้ใด
เล่าที่พูดหยาบช้า, ผู้ใดจะโปรฎยกความผิดได้, เว้นแต่พระ
เจ้าผู้เดียว. แต่เมื่อพระเยซูทราบความคิดเขา, จึงตรัสแก่ ๒๒
เขาว่า, ท่านทั้งหลายมาคิดอะไรในใจ, ที่ไหนจะง่ายกว่า, ๒๓
จะว่าความผิดของท่านโปรฎยกเสียแล้ว, หฤๅว่า, จงลุก
ขึ้นเดินไปเถิด. แต่เพื่อท่านจะได้รู้ว่า, บุตรมนุษมีอำนาจ ๒๔
ที่จะโปรฎยกความผิดบนแผ่นดินได้. แล้วพระองค์ตรัสแก่
คนง่อยนั้นว่า, เราสั่งท่านจงลุกขึ้น, ยกเตียงนอนแบกไป
บ้านของท่าน. ในทันใดนั้นคนนั้นก็ลุกขึ้นต่อหน้าคนทั้ง ๒๕
ปวง, ยกเอาซึ่งเขานอนนั้น, กลับไปบ้านของตนสรรเสิญ
พระเจ้าอยู่. ฝูงคนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจหลงใหล, แลสรร ๒๖

เสิญ พระเจ้า, แล เต็มไป ด้วย ความ กลัว ว่า, เราได้ เหน ซึ่ง แปลก
ประหลาด วันนี้. ฯ
๒๗ ๏ แล ภายหลัง การ นี้, พระองค์ เสด็จ ออกไป, ก็ ได้ เหน ผู้ เก็บ
ภาสี คน หนึ่ง ชื่อ เลวี, นั่ง อยู่ ที่ เก็บ ภาสี นั้น. แล พระองค์ ตรัส
๒๘ แก่ เขา ว่า, จง ติด ตาม เรา มา. คน นั้น ก็ ทิ้ง ละ สาระพัด ลุก
๒๙ ขึ้น ติด ตาม พระองค์ ไป. แล เลวี ก็ กระทำ การ เลี้ยง พระองค์
เปน การ ใหญ่, ใน บ้าน ของ ตน. แล มี คน เก็บ ภาสี หลาย คน,
๓๐ แล คน อื่น มา นั่ง โต๊ะ ด้วย กัน กับ พระองค์. ฝ่าย พวก อาลักษ
กับ พวก ฟาริซาย กระซิบ บ่น แก่ พวก ลูก สิษ แห่ง พระองค์ ว่า,
เหตุ ไฉน, พวก ท่าน มา กิน, แล ดื่ม กับ พวก เก็บ ภาสี, แล พวก
๓๑ คน บาป. แล พระเยซู ตรัส แก่ เขา ว่า, คน สบาย ไม่ ต้อง การ
๓๒ ด้วย หมอ แต่ คน เจ็บ ต้อง การ อยู่, เรา มิได้ มา จะ เรียก คน ซอบ
ธรรม, แต่ จะ เรียก คน บาป ให้ ตั้ง ใจ เสีย ใหม่. ฯะ
๓๓ ๏ เขา จึ่ง ถาม พระองค์ ว่า, เพราะ เหตุ อะไร พวก ลูก สิษ ของ
โยฮัน ถือ อด อาหาร เนือง ๆ, แล อ้อน วอน, แล สิษ พวก ฟาริ
๓๔ ซาย ด้วย, แต่ ลูก สิษ ของ ท่าน กิน แล ดื่ม. ฝ่าย พระองค์
ตรัส แก่ เขา ว่า, ท่าน จะ ทำ ให้ เพื่อน เจ้า บ่าว อด อาหาร, เมื่อ เจ้า
๓๕ บ่าว อยู่ ด้วย กัน ได้ หฤๅ. แต่ ว่า, เวลา จะ มา เมื่อ เจ้า บ่าว จะ
ปราศ จาก เขา ไป, ครั้น เวลา นั้น เขา จะ อด อยู่. ฯะ
๓๖ ๏ พระองค์ ยัง ตรัส แก่ เขา เปน คำ เปรียบ ว่า, หา มี ผู้ ใด เอา
ผ้า ใหม่, มา ปะ ผ้า เก่า ไม่, ถ้า ทำ ดังนั้น, ผ้า ใหม่ ทำ ให้ ยิ่ง ขาด ไป.
๓๗ แล ส่วน ที่ ออก จาก ผ้า ใหม่ ไม่ เหมือน ส่วน ผ้า เก่า นั้น. แล หา
มี ผู้ ใด ใส่ น้ำ อะหงุ่น ใหม่, ใน ขวด หนัง เก่า ไม่, ถ้า แล จะ ใส่,
น้ำ อะหงุ่น ใหม่, จะ ทำ ให้ ขวด ขาด, แล จะ หก, แล เสีย ขวด

ดวัย. แต่ว่าน้ำอะหงุ่นใหม่, ตองใส่ใน ขอดหนังใหม่, แล ๓๘
ทั้งสองจะรอดได้. แลหามิผู้ใดเมื่อกินน้ำอะหงุ่นเก่าแล้ว, ๓๙
บัดเดี๋ยวปราถนาน้ำอะหงุ่นใหม่, ดวัยเขาว่าเก่านั้นก็ดีกว่า.

๏ บท ๖ ฯ

๏ อยู่มาในวันซะบาโต, เปนวันซะบาโตต้นตั้งแต่วัน ๑
สองแห่งเทศการปั๋ศะคา, พระองค์ก็เสด็จออกไปกลางทุ่งนา
เข้า, แลพวกสิษของพระองค์ก็เด็จหักรวงเข้า, ขะยี่ดวัยมือ
แล้วกิน. ฝ่ายลางคนในพวกฟาริซะย, ว่าแก่เขาว่า, เหตุ ๒
ไฉน, ท่านทำซึ่งไม่ควรจะทำในวันซะบาโต. แลพระเยซู ๓
ตรัสแก่เขาว่า, ท่านมิได้อ่านรู้นี้หฤๅ, ซึ่งดาวิดได้กระทำ,
เมื่อท่านกับคนอยู่ดวัยกันหยากอาหารนั้น. ซึ่งท่านได้เข้า ๔
ไปในวิหารแห่งพระเจ้า, แลเอาขนมซึ่งตั้งถวาย, ก็กิน, แล
ให้แก่คนที่อยู่ดวัยกัน, ซึ่งจะกินนั้นหาควรไม่, เว้นแต่
พวกปะโรหิตพวกเดียว. พระองค์ยังตรัสแก่เขาว่า, บุตร ๕
มนุษนั้นเปนเจ้าของวันซะบาโตดวัย. ฯะ

๏ แลเปนมาในวันซะบาโตอื่น, พระองค์เข้าไปในโรง ๖
ธรรม, แล้วก็สั่งสอน. ที่นั่นก็มีคนหนึ่งมือขวาแห่งเขาลีบ
ไป. ฝ่ายพวกอาลักษ, แลพวกฟาริซะยคอยดูพระองค์ว่า, พระ ๗
องค์จะรักษาเขาในวันซะบาโตหฤๅ, เพื่อจะหาความผิดต่อ
พระองค์. ฝ่ายพระองค์รู้ความคิดเขา, แลตรัสแก่คนที่มี ๘
มือลีบนั้นว่า, จงลุกขึ้นยืนอยู่ในท่ำกลาง. แลเขาก็ลุกยืน
อยู่. แล้วพระเยซูตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า, เราจะถามท่าน ๙
ทั้งหลายว่า, ในวันซะบาโตสิ่งใดเปนควร, จะกระทำดี, หฤๅ
จะกระทำชั่ว, จะทำให้ชีวิตรรอด, หฤๅจะผลาญชีวิตรเสีย.

๑๐ แล้วพระองค์เหลียวดูรอบทุกคน, ตรัสแก่คนนั้นว่า, จง
เหยียดมือออกเถิด. เขาจึ่งกระทำตาม, มือเขาก็หายเปน
๑๑ เหมือนมืออื่น. ฝ่ายคนทั้งหลายก็เต็มด้วยโทโสแลคิดอ่าน
กันว่า, จะทำอะไรแก่เยซูนั้น. ฯะ
๑๒ เปนมาคราวนั้น, พระเยซูเสด็จออกไปยังภูเขาจะอ้อนวอน,
๑๓ แล้วก็อ้อนวอนแก่พระเจ้าสิ้นกลางคืนยังรุ่ง. ครั้นรุ่งแล้ว,
ก็เรียกพวกสิษของพระองค์, แล้วก็เลือกเอาจากเขาสิบสอง
๑๔ คน, ซึ่งพระองค์ให้ชื่อว่าผู้ทูต. คือซีโมนผู้ที่พระองค์ให้ชื่อ
อีกว่าเปโตร. แลอันดะเรอาผู้เปนพี่น้องเปโตรนั้น, แลยา
๑๕ โกโบ, แลโยฮัน, แลฟีลิบ, แลบาโธละมาย, มัดธาย, แลโธมา,
๑๖ ยาโกโบลูกอาละฟาย, ซีโมนที่เรียกว่าเซโลเต, ยูดาน้องของ
๑๗ ยาโกโบ, แลยุดาอิศการีโอศที่เปนผู้มอบพระองค์ไว้นั้น. แล้ว
พระองค์กับพวกสิษลงมายืนอยู่ที่ราบเตียน. แลฝูงพวก
สิษของพระองค์กับฝูงพลเมืองเปนอันมาก, มาแต่ทั่วเมือง
ยูดาย, แลยะรูซาเลม, แลมาแต่ริมทะเลเมืองตุโร, แลเมือง
ซีโดน, เขามาจะฟังพระองค์, แลให้พระองค์รักษาโรคเขา.
๑๘ แลคนที่ต้องลำบากด้วยผีโสโครก, แล้วเขาทั้งหลายก็หาย
๑๙ โรค. แลฝูงคนทั้งปวงแสวงหาที่จะต้องพระองค์, ด้วยว่า,
มีอำนาทซ่านออกจากพระองค์, รักษาเขาให้หายทุกคน. ฯะ
๒๐ ๏ พระองค์ได้ทอดพระเนตรเหนพวกลูกสิษพระองค์, ตรัส
ว่า, ท่านที่เปนคนจนก็เปนศุข, เพราะว่าเมืองพระเจ้าเปน
๒๑ ของท่านทั้งหลาย. ท่านที่อดหยากเดี๋ยวนี้, ก็เปนศุข, ด้วย
ว่าท่านจะอิ่มหนำ, ท่านที่ร้องไห้เดี๋ยวนี้, ก็เปนศุข, ด้วยว่า
๒๒ ท่านจะหัวเราะห์. ท่านจะเปนศุข, เมื่อคนทั้งหลายจะเกลียด

ชัง ท่าน, แล จะ ไล่ ท่าน จาก พวก เขา, แล นินทา ท่าน, แล จะ
ผลัก ทิ้ง ชื่อ ท่าน ว่า ชั่ว, เพราะ เหน แก่ บุตร มนุษ. ในวัน นั้น ๒๓
ท่าน ทั้งหลาย, จง ชื่น ชม เต้น โลด ด้วย ความ ยินดี, เพราะ ว่า
บำเหน็จ ของ ท่าน ใน สวรรค์ ก็ มาก. ด้วย ว่า ปู่ หญ้า ตา ยาย เขา
ได้ ทำ แก่ ผู้ ทำนาย เหมือน กัน. แต่ วิบาก แก่ ท่าน ทั้งหลาย ที่ ๒๔
เปน มั่ง มี, ด้วย ท่าน ได้ รับ ความ ศุข ของ ท่าน แล้ว, วิบาก ๒๕
แก่ ท่าน ที่ อิ่ม หนำ, ด้วย ว่า ท่าน จะ อด หยาก. วิบาก แก่ ท่าน
ที่ หัวเราะห์ เดี๋ยว นี้, ด้วย ว่า ท่าน จะ พิลาบ ร้อง ให้. วิบาก แก่ ๒๖
ท่าน เมื่อ คน ทั้งหลาย จะ ว่า ท่าน เปน ดี, เพราะ ว่า ปู่ หญ้า ตา
ยาย ได้ ทำ ดั่ง นี้ แก่ ผู้ ทำนาย เท็จ. ฯะ

๏ แต่ เรา บอก แก่ ท่าน ทั้งหลาย ที่ ได้ ยิน ว่า, จง รักษ สัตรู ๒๗
ของ ท่าน, กระทำ ดี แก่ ผู้ ชัง ท่าน, อวย พร แก่ คน ที่ ด่า ท่าน, ๒๘
อ้อน วอน ขอ พร แก่ คน ที่ เขี้ยว เข็น ท่าน, แล คน ที่ ตบ แก้ม ๒๙
ท่าน ข้าง หนึ่ง, หัน ข้าง อื่น ให้ เขา. แล คน ที่ ชิง เอา เสื้อ ชั้น
นอก ของ ท่าน, อย่า ห้าม ที่ จะ เอา เสื้อ ชั้น ใน ด้วย. จง ให้ แก่ ๓๐
คน ทั้งหลาย ที่ ขอ ท่าน, แล คน ที่ เอา ของ ของ ท่าน ไป, อย่า ทวง
คืน เอา จาก เขา อีก. แล เหมือน ท่าน ปราถนา ให้ คน ทั้งหลาย ๓๑
กระทำ แก่ ท่าน, ท่าน จง กระทำ แก่ เขา เหมือน กัน. ถ้า แล ท่าน ๓๒
ทั้งหลาย รักษ ผู้ ที่ รักษ ท่าน, จะ เปน คุณ อะไร แก่ ท่าน. ด้วย ว่า
คน บาป ก็ รักษ ผู้ รักษ เขา เหมือน กัน. ถ้า แล จะ ทำ ดี แก่ คน ๓๓
ที่ ทำ ดี แก่ ท่าน จะ เปน คุณ อะไร แก่ ท่าน, ด้วย ว่า คน บาป กระ
ทำ การ นั้น เหมือน กัน. ถ้า แล ท่าน ให้ ยืม เงิน คิด ว่า เขา จะ ๓๔
คืน ให้ อีก, ก็ จะ เปน คุณ อะไร แก่ ท่าน. คน บาป ให้ คน บาป ยืม
เหมือน กัน, จะ รับ เอา เท่า กัน อีก. แต่ ท่าน จง รักษ สัตรู ของ ๓๕

ท่าน, แล ทำ การ ดี, แล ให้ เขา ยืม หา ได้ คิด จะ เอา อะไร อีก
ไม่, แล บำเหน็จ ของ ท่าน จะ เปน มาก, แล ท่าน จะ เปน ลูก ของ
ผู้ ที่ สูง สุด. เพราะ ว่า, พระองค์ ยัง โปรฎ แก่ คน อะกะตัญญู
๓๖ แล คน ชั่ว. เหตุฉะนี้ จง มี ความ เมตา กรรุณา, เหมือน พระ
๓๗ บิดา ได้ ทรง พระ ไทย เมตา ปรานี. อย่า ติ เตียน เขา, แล เขา จะ
มิ ติ เตียน ท่าน, อย่า ปรับ โทษ เขา, แล เขา จะ มิ ปรับ โทษ ท่าน,
๓๘ จง ยก โทษ เขา, แล เขา จะ ยก โทษ ท่าน, จง โปรฎ ให้ เขา, แล
เขา จะ โปรฎ ให้ ท่าน, ทะนาล ซึ่ง ยัด สั่น ให้ เต็ม พูน ล้น, เขา จะ
ตวง ใน ทรวง ของ ท่าน. ด้วย ว่า, ท่าน จะ ให้ เขา ด้วย ทะนาล
อัน ใด, เขา จะ ให้ ท่าน ด้วย ทะนาล นั้น อีก. ฯะ
๓๙ ๏ แล้ว พระองค์ ตรัส แก่ เขา ทั้งหลาย เปน คำ เปรียบ ว่า, คน
ตา บอด จูง คน ตาบอด ไป ได้ หฤๅ, ทั้ง สอง จะ มิ ตก ใน บ่อ หฤๅ.
๔๐ สิษ ก็ หา เปน ใหญ่ กว่า ครู ไม่, ทุก คน ที่ เปน ละเอียด ดี ยิ่ง, จะ
๔๑ เปน เสมอ ครู ของ ตน. ทำไม ท่าน ดู ผง ใน ตา ของ พี่ น้อง, แต่
๔๒ ไม้ ทั้ง ลำ ซึ่ง อยู่ ใน ตา ของ ท่าน, ท่าน หา ได้ เหน ไม่. หฤๅ ไฉน,
ท่าน จะ ว่า แก่ พี่ น้อง ของ ท่าน ได้, ว่า, พี่ น้อง เอ๋ย, ให้ ข้า เขี่ย
ผง ออก จาก ตา ของ ท่าน, เมื่อ ท่าน หา ได้ เหน ไม้ ทั้ง ลำ ใน ตา
ของ ตน. โอ้ คน ทำ เทียม จง ควัก ไม้ ทั้ง ลำ ที่ อยู่ ใน ตา ของ
ตน ออก ก่อน, แล้ว ท่าน จะ เหน ถนัด จะ เขี่ย ผง ซึ่ง อยู่ ใน ตา
๔๓ ของ พี่ น้อง ได้. ด้วย ว่า, ต้น ไม้ ดี, หา มี ผล ชั่ว ไม่, แล ต้น ไม้
๔๔ ชั่ว, หา ทำ ผล ดี ไม่. ต้น ไม้ ทุก ต้น, ก็ รู้ ได้ ด้วย ผล ของ มัน.
ด้วย ว่า, เขา หา ได้ เก็บ มะเดื่อเทศ แต่ ต้น ผัก หนาม, หฤๅ เก็บ
๔๕ ลูก อะหงุ่น แต่ ต้น ระกำ. คน ดี เอา ของ ดี ออก แต่ คลัง ดี แห่ง ใจ
ของ ตน, แล คน ชั่ว เอา ของ ชั่ว ออก แต่ คลัง ชั่ว แห่ง ใจ ของ

ตน. ด้วย ว่า, ใจ บริบูรรณ อย่างไร, ปาก ก็พูด ออก อย่าง นั้น.
๏ แล เหตุไฉน ท่าน เรียก เรา ว่า, พระองค์ เจ้าข้า, พระองค์ ๔๖
เจ้าข้า, แล ยังไม่ ประพฤทธิ ตาม ซึ่ง เรา ว่า นั้น. ผู้ ที่ มา หา เรา, ๔๗
แล ฟัง คำ ของ เรา, แล ประพฤทธิ ตาม คำ นั้น, เรา จะ แจ้ง ให้
ท่าน รู้ ว่า ผู้ นั้น เปน เหมือน ผู้ ใด, ก็ เปน เหมือน คน หนึ่ง ผู้ ส้าง ๔๘
เรือน, ก็ ขุด ดิน ให้ ฦก, แล ตั้ง ราก บน หิน. เมื่อ น้ำ มาก มา, ก็
ไหล เชี่ยว กระแทก กระทุ้ง เรือน นั้น, ๆ จะ หวาด ไหว หา มิได้,
ด้วย ราก มัน ตั้ง บน หิน. ฝ่าย คน ที่ ฟัง แล้ว, แล ยัง ไม่ ประ ๔๙
พฤทธิ ตาม, ก็เหมือน คน ส้าง เรือน บน ดิน, มิได้ ลง ราก, น้ำ
ไหล เชี่ยว กระแทก กระทุ้ง เรือน นั้น, บัดเดี๋ยว มัน ก็ ล้ม พัง ลง,
แล ความ ฉิบหาย เรือน นั้น, ก็ เปน ใหญ่.

๏ บท ๗ ฯ

๏ ครั้น พระองค์ ตรัส คำ ทั้งปวง นี้ สิ้นเสร็จ ใน หู คน ทั้งปวง ๑
แล้ว, พระองค์ เข้าไป ใน เมือง กับเรนาอูม, แล มี บ่าว นาย ร้อย ๒
คน หนึ่ง ที่ นาย รักษ มาก, ก็ เจ็บ แทบ ตาย แล้ว. เมื่อ นาย ร้อย ๓
ได้ ยิน ถึง พระเยซู, ก็ให้ ผู้ เถ้า ผู้ แก่ แห่ง พวก ยูดาย ไป หา พระ
องค์, อ้อน วอน พระองค์ ให้ มา รักษา บ่าว ของ ตน. เขา มา ถึง ๔
พระเยซู แล้ว, ก็ เร่ง อ้อน วอน พระองค์ ว่า, ท่าน ผู้ จะ ให้ พระองค์
กระทำ การ นี้, ก็ สม ควร แล้ว. ด้วย ว่า, เขา ได้ รักษ พล ประ ๕
เทศ ของ เรา, แล ได้ ปลูก โรง ธรรม ให้ เรา ด้วย. ฝ่าย พระเยซู ๖
ก็ไป กับ เขา, แล เมื่อ มา ไม่ สู้ ไกล จาก เรือน, นาย ร้อย จึ่ง ใช้
เพื่อน ฝูง ไป หา พระองค์ ว่า, พระองค์ เจ้าข้า, อย่า ประดัก ประ
เดิด, เพราะ ว่า, ข้าพเจ้า ไม่ สม ไม่ ควร ที่ จะ ให้ พระองค์ เข้า มา
ใต้ หลัง คา เรือน ของ ข้าพเจ้า. เหตุ ดั่ง นี้, ข้าพเจ้า ไม่ เหน ว่า, ๗

ข้าพเจ้า ควร จะ ไป หา พระองค์, แต่ ขอ พระองค์ ตรัส แต่ คำ
๘ เดียว, แล บ่าว ข้าพเจ้า จะ หาย โรค. ดว้ย ว่า, ข้าพเจ้า ก็ เปน คน
อยู่ ใต้ บังคับ เขา, ยัง มี ทหาร อยู่ ใต้ บังคับ ข้าพเจ้า, ข้าพเจ้า สั่ง
คน นี้ ว่า ไป, เขา ก็ ไป, สั่ง คน อื่น ว่า มา, เขา ก็ มา, สั่ง บ่าว
๙ ว่า กระทำ นี้, เขา ก็ ทำ. เมื่อ พระเยซู ได้ ยิน ดั่ง นี้ แล้ว, ก็ ประ
หลาด พระ ไทย ดว้ย คน นั้น, จึ่ง เหลียว หลัง แก่ คน ที่ ติด ตาม
พระองค์ มา ว่า, เรา บอก แก่ ท่าน ทั้งหลาย ว่า, เรา มิ ได้ พบ
๑๐ ความ เชื่อ ดั่ง นี้, ใน พวก ยิศราเอล เลย. ฝ่าย คน ที่ รับใช้ มา หา
พระองค์ นั้น, ก็ กลับ ไป เรือน, ก็ พบ บ่าว นั้น หาย เปน ปรกติ แล้ว.
๑๑ ๏ เปน มา ใน วัน ถัด มา, พระองค์ เสด็จ ไป ใน เมือง เรียก ว่า
นาอิน. แล พวก สิษ ของ พระองค์ หลาย คน, กับ คน เปน อัน มาก
๑๒ ติด ตาม ไป ดว้ย. ฝ่าย เมื่อ มา ใกล้ ประตู เมือง, ก็ นี่ แน่ะ, เขา
เอา ศภ ชาย หนุ่ม คน หนึ่ง, หาม มา เปน ลูก คน เดียว แห่ง มาร
ดา, แล มารดา นั้น เปน แม่ ม่าย. ฝูง พล เมือง ก็ มา กับ มารดา
๑๓ เปน อัน มาก. ฝ่าย เมื่อ พระองค์ เจ้า เหน มารดา นั้น, ก็ ทรง พระ
๑๔ เมตา กรรุณา เขา, ตรัส ว่า, อย่า รอ้ง ไห้ เลย. แล้ว พระองค์
เข้า มา ตอ้ง โลง, แล ผู้ หาม ศภ นั้น ก็ อยุด อยู่. แล พระองค์ จึ่ง
๑๕ ตรัส ว่า, ชาย หนุ่ม เอ๋ย, เรา สั่ง ท่าน, ให้ ลุก ขึ้น เถิด. แล คน
ที่ ตาย นั้น, ก็ ลุก นั่ง ขึ้น แล พูด ออก. แล้ว พระองค์ ก็ ส่ง ให้
๑๖ แก่ มารดา เขา. ฝ่าย คน ทั้งปวง ก็ เกิด ความ กลัว, แล เขา สรร
เสิญ พระเจ้า ว่า, ผู้ ทำนาย ใหญ่, ก็ ได้ เกิด ขึ้น ใน ท่ำ กลาง เรา,
๑๗ แล พระเจ้า ก็ ได้ มา เยี่ยม เยียน พล ไพร่ ของ พระองค์ แล้ว. แล
กรีติสับท์ พระองค์ ก็ เลื่อง ฦๅ ไป, ทั่ว เมือง ยูดาย, แล ทั่ว แว่น
แคว้น รอบ นั้น.

๑ แล พวก ลูก สิษ ของ โยฮัน, ก็ มา เล่า ความ ทั้งปวง นี้ ๑๘
แก่ ท่าน. โยฮัน จึ่ง เรียก ลูก สิษ สอง คน, ใช้ ให้ ไป ถึง พระเยซู, ๑๙
ให้ ถาม ว่า, ท่าน เปน ผู้ ที่ จะ มา หฤๅ, ๆ จะ ต้อง คอย ผู้ อื่น.
เมื่อ คน ทั้ง สอง นั้น มา ถึง พระองค์ แล้ว, จึ่ง ทูล ว่า, โยฮัน บัพ ๒๐
ติศโต ใช้ ข้าพเจ้า มา หา ท่าน ให้ ถาม ว่า, ท่าน เปน ผู้ ที่ จะ มา นั้น
หฤๅ, ๆ เรา ต้อง คอย ผู้ อื่น. ใน กาล โมง นั้น, พระองค์ ก็ รักษา ๒๑
คน เจ็บ เปน อัน มาก, ให้ เขา หาย โรค, หาย ลำบาก, หาย จาก ผี
ร้าย, แล คน ตา บอด หลาย คน, พระองค์ รักษา ให้ เหน ได้.
แล้ว พระเยซู ตรัส ตอบ แก่ เขา ว่า, ท่าน จง กลับ ไป บอก แก่ โย ๒๒
ฮัน, ซึ่ง ท่าน ได้ เหน แล ได้ ยิน คือ ว่า, คน ตา บอด ก็ เหน ได้,
คน ง่อย ก็ เดิน ได้, คน ขี้ เรื้อน ก็ หาย สอาด, คน หู หนวก ก็ ได้
ยิน, คน ตาย แล้ว ก็ ขึ้น เปน ใหม่. แล กิติคุณ ก็ ได้ ข่าว ประ
กาศ แก่ คน จน. แล คน ที่ มิ ได้ กระดาก กระเดื่อง ใน เรา, ก็ เปน ๒๓
ศุข. เมื่อ ทูต ของ โยฮัน ไป แล้ว, พระองค์ ก็ ตรัส แก่ ฝูง คน ถึง ๒๔
โยฮัน ว่า, ท่าน ทั้งหลาย ออก ไป ใน ป่า, จะ ดู อะไร, ดู ไม้ อ้อ
ไหว ด้วย ลม หฤๅ. แล ท่าน ได้ ออก ไป จะ ดู อะไร, ดู คน ใส่ ผ้า ๒๕
อ่อน นว่ม หฤๅ. นี่ แนะ, ผู้ ที่ ใส่ ผ้า อ่อน งาม นั้น, แล กิน ของ
อย่าง ดี, ก็ อยู่ ใน เรือน หลวง. แต่ ท่าน ออก ไป จะ ดู อะไร, ดู ผู้ ๒๖
ทำนาย หฤๅ. เออ เรา ว่า แก่ ท่าน ทั้งหลาย ว่า, ผู้ ใหญ่ กว่า ผู้ ทำ
นาย อีก. เปน โยฮัน นี้ และ, ซึ่ง เขียน ว่า ถึง ว่า, นี่ แนะ, เรา ใช้ ๒๗
ผู้ ทูต ของ เรา ให้ ไป ข้าง หน้า ท่าน, ให้ จัด แจง หน ทาง ของ ท่าน
ข้าง หน้า ท่าน. เพราะ ว่า, เรา ว่า แก่ ท่าน ทั้งหลาย ว่า, แต่ ใน ๒๘
มนุษ ที่ เกิด แต่ หญิง, ไม่ มี ผู้ ทำนาย ใหญ่ กว่า โยฮัน บัพติศโต.
แต่ ว่า, ผู้ น้อย ใน ราช สมบัติ พระเจ้า, ก็ ใหญ่ กว่า โยฮัน. ครั้น ๒๙

คน ทั้งหลาย, แล คน เก็บ ภาสี, ได้ ยิน, เขา ก็ สรรเสิญ พระเจ้า,
๓๐ แล รับ บัพติศมา แต่ โยฮัน. แต่ พวก ฟาริซาย แล พวก สอน กฎ
หมาย, ก็ ดู หมิ่น บัญัติ แห่ง พระเจ้า ต่อ ตัว เอง, มิ ได้ รับ ศีล บัพ
๓๑ ติศมา แต่ โยฮัน. เหตุ ดั่ง นี้, เรา จะ เปรียบ คน ชาติ นี้ กับ อะไร,
๓๒ ก็ เปน เหมือน อะไร. ก็เปน เหมือน เด็ก นั่ง ใน ตลาด, แล ร้อง
โต้ กัน ว่า, เรา ได้ เป่า ขลุ่ย ให้ เจ้า, แต่ เจ้า มิ ได้ เต้น รำ, เรา ร้อง
๓๓ ไห้, เจ้า มิ ได้ พิลาบ ร่ำไร. ด้วย ว่า โยฮัน บัพติศโต ก็ มา มิ ได้
กิน ขนม, มิ ได้ กิน น้ำ อะหงุ่น, แล ท่าน ทั้งหลาย ว่า เขา มี ผี สิง
๓๔ อยู่. บุตร มนุษ ก็ มา กิน แล ดื่ม, แล ท่าน ทั้งหลาย ว่า, นี่ แนะ,
เปน คน ละโมบ คน กิน น้ำ อะหงุ่น มาก, เปน เพื่อน กัน กับ คน
๓๕ เก็บ ภาสี แล คน บาป. ฝ่าย ความ ปัญญา เปน ที่ สรรเสริญ, แต่
บันดา ลูก ปัญญา นั้น. ฯะ
๓๖ ๏ เมื่อ นั้น, คน หนึ่ง แต่ พวก ฟาริซาย, ก็ เชิญ พระองค์ ให้
กิน กับ เขา. แล พระองค์ ก็ เข้า ไป ใน เรือน คน ฟาริซาย นั้น,
๓๗ แล้ว นั่ง ลง. แล นี่ แนะ, มี หญิง ใน เมือง นั้น, เปน คน บาป,
เมื่อ ทราบ ว่า, พระเยซู นั่ง โตะ ใน เรือน ฟาริซาย, ก็ เอา ผะอบ
๓๘ หิน ใส่ น้ำ มัน หอม, มา ยืน อยู่ ที่ พระ บาท พระองค์ เบื้อง หลัง,
แล้ว ร้อง ไห้ อาบ พระ บาท พระองค์ ด้วย น้ำ ตา, แล เช็ด พระ
บาท นั้น, ด้วย ผม ศีศะ, แล จุบ พระ บาท พระองค์, แล ฉะโลม
๓๙ ทา ด้วย น้ำ มัน หอม. ฝ่าย คน ฟาริซาย ที่ ได้ เชิญ พระองค์, ครั้น
เหน ก็ นึก ใน ใจ ว่า, ถ้า และ, ท่าน นี้ เปน ผู้ ทำนาย คง จะ รู้ ว่า,
หญิง ที่ ต้อง กาย พระองค์ นี้, เปน หญิง อย่าง ไร. เพราะ ว่า, เขา
๔๐ เปน คน บาป. ฝ่าย พระเยซู ตรัส แก่ เขา ว่า, ซีโมน เอ๋ย, เรา มี
ซึ่ง จะ ว่า แก่ ท่าน บ้าง. ซีโมน ตอบ ว่า, อาจารย์ เจ้า ข้า, จง ว่า

ไป เถิด. พระองค์ จึ่ง ตรัส ว่า, ยัง มี คน หนึ่ง ซึ่ง มี ลูก นี่ สอง ๔๑
คน, คน หนึ่ง เปน นี่ ห้า รอ้ย แผ่น, คน หนึ่ง เปน นี่ ห้า สิบ แผ่น.
แล เมื่อ ไม่ มี อะไร จะ ใช้ นี่ นั้น, ท่าน ก็ โปรฎ ยก นี่, ให้ แก่ คน ๔๒
ทั้ง สอง เปล่า ๆ. แต่ สอง คน นั้น, คน ไหน จะ รักษ ท่าน มาก
กว่า, จง บอก แก่ เรา เถิด. ซีโมน จึ่ง ทูล ตอบ ว่า, ข้า เหน ว่า, ๔๓
คน ที่ นาย โปรฎ ยก นี่ มาก, คน นั้น และ. พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่
เขา ว่า, ท่าน ว่า นั้น ถูก แล้ว. แล้ว พระองค์ กลับ หลัง ดู หญิง, ๔๔
ตรัส แก่ ซีโมน ว่า, ท่าน เหน ผู้ หญิง นี้ หฤๅ, เรา ได้ เข้า มา ใน
เรือน ท่าน, ท่าน มิ ได้ ให้ น้ำ ล้าง ตีน, แต่ หญิง นี้ ได้ ล้าง ตีน
ของ เรา ดว้ย น้ำ ตา, แล ได้ เช็ด ดว้ย ผม ศีศะ ของ ตัว. ท่าน มิ ๔๕
ได้ จูบ เรา, แต่ หญิง นี้, ตั้ง แต่ เข้า มา, มิ ได้ อยุด จูบ ตีน ของ
เรา. ท่าน มิ ได้ ฉะโลม ศีศะ ของ เรา ดว้ย น้ำ มันฺ, แต่ หญิง นี้, ๔๖
ได้ ฉะโลม ตีน ของ เรา ดว้ย น้ำ มัน หอม. เหตุ ฉะนี้, เรา ว่า แก่ ๔๗
ท่าน ว่า, ความ ผิด แห่ง หญิง นี้, ที่ เปน มาก, ก็ โปรฎ ยก เสีย
แล้ว, เพราะ ว่า, เขา รักษ มาก. ผู้ ที่ โปรฎ ยก ผิด แต่ นอ้ย, เขา
ก็ รักษ นอ้ย. พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ หญิง นั้น ว่า, ความ ผิด ของ ๔๘
ท่าน โปรฎ ยก เสีย แล้ว. ฝ่าย คน ที่ นั่ง โตะ ดว้ย กัน, ก็ คิด กัน ๔๙
ใน ใจ ว่า, นี่ ก็ เปน ผู้ ใด, ที่ ได้ ยก ความ ผิด ดว้ย. แต่ พระองค์ ๕๐
ตรัส แก่ หญิง นั้น ว่า, ความ เชื่อ ของ ท่าน, ได้ ทำ ให้ ตัว รอด,
จง ไป เปน ศุข เถิด. ฯะ

๏ บท ๘ ฯ

๏ เปน มา ภาย หลัง, พระองค์ เสด็จ ไป ทั่ว ใน บ้าน เมือง เขา, ๑
บ่าว ประกาศ สำแดง กริติคุณ ประเสริฐ, แห่ง ราช สมบัติ พระเจ้า.
แล สิษ สิบ สอง คน ก็ อยู่ กับ พระองค์. แล หญิง ลาง คน ที่ หาย ๒

จาก ผี ร้าย, แล โรค ต่าง ๆ, คือ มาเรีย ซึ่ง เรียก ว่า มัฆดาลา,
๓ ที่ พระองค์ ได้ ขับ ผี ทั้ง เจ็ด ผี ออก นั้น, แล โยฮันนา ภรรยา ของ
คูซฯ, ต้น เรือน ของ เฮโรด, แล ซูซันนา, แล หญิง อื่น หลาย คน,
ซึ่ง เอา ของ มา ปรนิบัติ แก่ พระองค์. ฯะ
๔ ๏ ครั้น ฝูง คน เปน อัน มาก มา พร้อม กัน, แล คน มา แต่ ทุก
เมือง, มา ถึง พระองค์, พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ เขา เปน คำ อุปะมา
๕ ว่า, คน หว่าน เข้า, ออก ไป จะ หว่าน พืชน์ เข้า ของ ตน. ครั้น
หว่าน นั้น, ก็ ตก ริม หน ทาง บ้าง, ก็ ต้อง เหยียบ ย่ำ เสีย, แล
๖ นก กลาง อากาศ มา เก็บ กิน. ตก บน หิน บ้าง, เมื่อ งอก ขึ้น นั้น,
๗ ก็ เหี่ยว แห้ง, ด้วย ว่า, ไม่ มี ที่ ให้ เปียก. ก็ ตก กลาง หนาม บ้าง,
๘ หนาม ก็ งอก ด้วย กัน เบียด เสียด มัน. ตก บน ดิน ดี บ้าง, แล
งอก ขึ้น เปน ผล ร้อย เท่า. เมื่อ พระองค์ ตรัส ดัง นี้ แล้ว, จึ่ง ร้อง
ว่า, ใคร มี หู จะ ฟัง จง ฟัง เถิด. ฯะ
๙ ๏ ฝ่าย พวก ลูก สิษ ถาม พระองค์ ว่า, คำ เปรียบ นี้, จะ เปน
๑๐ อะไร. พระองค์ จึ่ง ตรัส ว่า, โปรฎ ให้ ท่าน ทั้งหลาย รู้ ซึ่ง ลับ ภูก
แห่ง ราช สมบัติ พระเจ้า, แต่ ให้ แก่ คน อื่น ด้วย คำ เปรียบ, เพื่อ
๑๑ เมื่อ เขา ดู, ก็ ไม่ เหน, เมื่อ ยิน, ก็ ไม่ เข้า ใจ. แต่ คำ เปรียบ นั้น,
๑๒ ก็ เปน ดัง นี้, พืชน์ นั้น, ก็ เปน คำ ของ พระเจ้า. ซึ่ง ตก ริม หน
ทาง, คือ คน ที่ ได้ ยิน, แล้ว ซฯตาน มา เอา คำ ออก จาก ใจ เขา,
๑๓ มิ ให้ เขา เชื่อ, แล รอด ได้. แล ที่ ตก บน หิน นั้น, คือ คน เมื่อ ได้
ยิน แล้ว, ก็ รับ คำ ด้วย ความ ยินดี, แต่ เขา หา มี ราก ไม่, ก็ เชื่อ
๑๔ เปน แต่ เวลา, แต่ เมื่อ เวลา ทด ลอง ก็ หลง ไป เสีย. ที่ ตก กลาง
หนาม นั้น, คือ คน เมื่อ ได้ ยิน แล้ว, ก็ ออก ไป, แล ความ ปรารพ
ปรารม, แล ทรัพย์ สมบัติ, แล ความ สนุก แห่ง ชีวิตร นี้, ก็ มา

แทรกเสียดเขา, ๆ จึ่งหามิผลสำเร็จไม่. ที่ตกบนดินดีนั้น, ๑๕
คือเปนคนที่ได้ยินคำ, แล้วก็เก็บไว้ในใจดีอันซื่อสัจ, แล้ว
จึ่งทำผลดวัยความเพียร. หามิใครที่จะจุดตะเกียง, แล้ว ๑๖
มาบังไว้ดวัยภาชน์, หฤๅใส่ไว้ใต้เตียงนอนไม่. แต่ก็ตั้งไว้
บนเชิงตะเกียง, เพื่อจะให้คนซึ่งเข้ามาเหนสว่างได้. เพราะ ๑๗
ว่าไม่มีการลับ, ซึ่งจะไม่เปนปรากฏ. ไม่มีสิ่งที่ปิดซ่อนไว้,
ซึ่งจะไม่รู้, แลมาในที่แจ้ง. เหตุฉะนี้, ท่านจงระวังให้ดี, ๑๘
ว่าท่านฟังอย่างไร. เพราะว่า, ผู้มีแล้ว, จะให้เขาอีก, แลผู้
ไม่มี, ซึ่งเขาคิดว่ามี, จะต้องเอาไปจากเขา. ฯะ

๏ ครั้งนั้นมารดาแลพี่น้องพระองค์มาหาพระองค์, แล ๑๙
จะมาถึงพระองค์มิได้, เพราะฝูงคน. แลเขาทูลพระองค์ว่า, ๒๐
มารดาพระองค์, แลพี่น้องพระองค์ยืนอยู่ข้างนอก, ปราถนา
จะพบพระองค์. แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า, มารดาของเรา, ๒๑
แลพี่น้องของเรานั้นเปนคนนี้, ที่ฟังคำพระเจ้า, แลประ
พฤติตาม. ฯะ

๏ ก็เปนมาในวันหนึ่ง, พระองค์ลงเรือกับพวกสิษพระ ๒๒
องค์, แลพระองค์ตรัสแก่เขาว่า, ให้เราข้ามไปถึงฟากทะเล
ข้างโน้น. แลเขาก็ถอยเรือออก. ฝ่ายเมื่อเขาแล่นไป, พระ ๒๓
องค์ก็บันทมหลับอยู่, ก็บังเกิดพยุห์หัวดวันกลางทะเล, เรือ
เกือบจะเต็มดวัยน้ำ, หน้ากลัวจะล่ม. ฝ่ายเขามาปลุกพระ ๒๔
องค์ว่า, อาจารย์เจ้าข้า, ๆ, เราฉิบหายอยู่แล้ว, พระองค์จึ่ง
ลุกขึ้นห้ามปรามลม, แลคลื่นน้ำ, แล้วมันก็หยุดอยู่, ก็สงบ
เงียบนัก. ฝ่ายพระองค์ตรัสแก่เขาว่า, ความเชื่อของท่านอยู่ ๒๕

ที่ไหน. ฝ่ายเขากลัวหลากใจพูดกันว่า, ท่านนี้จะเปนผู้ใด,
ที่จะบังคับลมแลน้ำ, แล้วมันก็ฟังท่าน. ฯะ
๒๖ ๏ แล้วเขาแล่นมาถึงแขวงเมืองฆะดารา, ที่อยู่ตรงเมือง
๒๗ ฆาลิลายฟากข้างโน้น ครั้นพระองค์เสด็จขึ้นบกแล้ว, ก็มี
คนหนึ่งออกมาจากเมือง, มาพบพระองค์. คนนั้นมีผีสิงอยู่,
เปนช้านาน, เสื้อก็มิได้ใส่, เรือนก็มิได้อยู่, แต่ว่าอยู่ในป่า
๒๘ ช้า. เมื่อเขาเหนพระเยซู, ก็โห่ร้องกราบลงแก่พระองค์, ร้อง
เสียงดังว่า, โอ้พระผู้บุตรแห่งพระเจ้าที่สูงสุด, พระองค์กับ
ข้าพเจ้าจะมีอะไรแก่กัน, ขอพระองค์อย่าธรมานข้าพเจ้าเลย.
๒๙ ด้วยว่า, พระองค์ได้สั่งผีโสโครกแล้ว, ให้ออกมาจากตัวผู้
นั้น. เพราะว่า, ผีนั้นเข้าสิงตัวนานแล้ว, แลเขาได้ผูกด้วย
๓๐ โซ่ตรวน, ที่ผูกนั้น, เขาก็หักขาด, แลผีก็ภาไปในป่า. ฝ่าย
พระเยซูถามเขาว่าตัวชื่อไร, เขาตอบว่า, ชื่อว่ากอง, ด้วย
๓๑ ว่า, ผีเข้าสิงตัวเปนอันมาก. ผีนั้น, ก็อ้อนวอนพระองค์, มิให้
๓๒ พระองค์สั่งให้กลับไปเมืองผี. ที่นั่น, มีฝูงหมูฝูงใหญ่, กินฯ
อยู่ที่ภูเขา. แลเขาอ้อนวอนพระองค์, ให้ยอมให้เข้าในฝูง
๓๓ หมูนั้น. พระองค์ก็ยอมให้. ฝ่ายผีเหล่านั้น, ก็ออกจากคน
นั้น, เข้าในหมู. แลฝูงหมูนั้น, ก็กระโดดแต่ชันเขาสูง, ลง
๓๔ ทะเลสำลักน้ำตาย. ฝ่ายคนเลี้ยงหมูเมื่อเหน, ก็หนี, เอาเนื้อ
๓๕ ความไปบอกในเมืองในนา. แล้วเขาก็ออกมาจะดูซึ่งเปน
มานั้น. แลเมื่อมาถึงพระเยซู, ก็เหนคนที่ผีออกจากตัวนั้น,
นุ่งผ้า, ห่มผ้า, มีสตินั่งอยู่แทบพระบาทพระเยซู, แลเขา
๓๖ ทั้งหลายกลัวนัก. คนที่ได้เหนก็เล่าให้เขารู้ว่า, คนที่ผีสิง
๓๗ นั้น, หายอย่างไร. แลฝูงคนทั้งปวงแห่งเมืองฆะดารา, แล

เมือง อยู่ รอบ นั้น, มา ออ้น วอน พระองค์, ให้ ไป จาก เขา, ด้วย
เขา กลัว เปน กำลัง. ฝ่าย พระองค์ เสด็จ ลง เรือ กลับ ไป. แล ๓๘
คน ที่ ผี ออก จาก ตัว นั้น, ออ้น วอน พระองค์ จะ อยู่ กับ พระองค์.
แต่ พระเยซู ให้ เขา ไป, ตรัส ว่า, จง กลับ ไป บ้าน เรือน ของ ตัว ๓๙
เกิด, แล สำแดง ซึ่ง การ ใหญ่, ที่ พระเจ้า ได้ กระทำ แก่ ตัว. แล
คน นั้น ก็ กลับ ไป, ป่าว ประกาศ แก่ คน ทั้ง เมือง, ซึ่ง เหตุ การ
ใหญ่ ที่ พระองค์ กระทำ แก่ ตน. ฯะ
๑ ก็ เปน มา เมื่อ พระเยซู กลับ มา แล้ว, ฝูง คน ก็ รับ พระ ๔๐
องค์. ด้วย ว่า, เขา ทั้งหลาย คอย พระองค์ อยู่. แล นี่ แนะ, คน ๔๑
หนึ่ง ชื่อ ว่า ยาย โร, เปน นาย โรง ธรรม, มา กราบ ลง แทบ พระ
บาท พระเยซู, ออ้น วอน ให้ พระองค์ เข้า มา ใน เรือน ของ ตัว.
ด้วย ว่า มี ลูก สาว คน เดียว, อายุศม์ ประมาณ สิบ สอง ปี, ลูก ๔๒
นั้น เกือบ จะ ตาย แล้ว. ฝ่าย เมื่อ พระองค์ เสด็จ ไป นั้น, ฝูง คน
ก็ แทรก เสียด พระองค์. แล มี ผู้ หญิง เปน โรค ตก เลือด ถึง สิบ ๔๓
สอง ปี แล้ว, ที่ ได้ เสีย ทรัพย์ ของ ตัว หมด ให้ หมอ, แต่ หมอ
ผู้ ใด จะ รักษา ให้ หาย มิ ได้. หญิง นั้น มา เบื้อง หลัง ถูก ชาย เสื้อ ๔๔
พระองค์, เลือด นั้น ก็ อยุด ใน ทัน ใด นั้น. แล พระเยซู ถาม ว่า, ๔๕
ใคร ได้ ถูก ต้อง เรา. เมื่อ คน ทั้งปวง ไม่ รับ, เปโตร แล คน อยู่
ด้วย นั้น, ทูล พระองค์ ว่า, อาจารย์ เจ้า ข้า, ฝูง คน เบียด เสียด
พระองค์, แล พระองค์ ยัง ถาม หฤๅ ว่า, ใคร ได้ ถูก ต้อง เรา.
แต่ พระเยซู ตรัส ว่า, ก็ มี ผู้ มา ถูก ต้อง เรา, ด้วย ว่า เรา รู้ อยู่ ๔๖
ว่า ฤทธิ์ ซ่าน ออก จาก ตัว เรา แล้ว. ฝ่าย เมื่อ หญิง นั้น, เหน ว่า ๔๗
ตัว ไม่ ซ่อน อยู่ แล้ว, ก็ มา ตัว สั่น กราบ ลง ที่ พระองค์, ทูล พระ
องค์ ต่อ หน้า คน ทั้งปวง ว่า, ได้ ถูก ต้อง พระองค์ ด้วย เหตุ ยะไร,

๔๘ แล ซึ่ง ได้ หาย โรค ใน ทัน ใด นั้น. ฝ่าย พระองค์ ตรัส แก่ เขา
ว่า, ลูก หญิง เอ๋ย, จง ยินดี เถิด, ความ เชื่อ ของ ตัว ได้ กระทำ
๔๙ ให้ ตัว รอด แล้ว, จง ไป เปน ศุข เถิด. เมื่อ พระองค์ ยัง พูด อยู่,
มี คน หนึ่ง มา จาก เรือน นาย โรง ธรรม, บอก แก่ เขา ว่า, ลูก
สาว ของ ท่าน ตาย เสีย แล้ว, อย่า ให้ ท่าน อาจารย์ ประดัก ประ
๕๐ เดิก เลย. ฝ่าย พระเยซู เมื่อ ได้ ยิน ก็ ตรัส แก่ เขา ว่า, อย่า กลัว,
๕๑ จง เชื่อ เท่า นั้น, แล ลูก นั้น จะ รอด. ครั้น พระองค์ มา ถึง เรือน,
ก็ ไม่ ยอม ให้ ผู้ ใด เข้า ไป, เว้น แต่ เปโตร, แล โยฮัน, แล ยาโก
๕๒ โบ, แล บิดา มารดา เด็ก นั้น. ฝ่าย คน ทั้งหลาย, ก็ ร้องไห้ พิลาป
ร่ำไร เพราะ เด็ก นั้น. พระองค์ จึ่ง ตรัส ว่า, อย่า ร้องไห้ เลย,
๕๓ เขา ไม่ ตาย แต่ หลับ อยู่. คน ทั้งปวง ก็ เยาะ เย้ย พระองค์, ด้วย
๕๔ รู้ ว่า เขา ตาย แล้ว. ฝ่าย พระองค์ ก็ ขับ คน ทั้งหลาย ออก ไป ข้าง
นอก, แล้ว จึ่ง จับ มือ เด็ก นั้น ร้อง เรียก ว่า, ลูก สาว เอ๋ย, จง
๕๕ ลุก ขึ้น เถิด. แล วิญาณ จิตร ก็ กลับ เข้า ใน เด็ก นั้น, เขา ก็ ลุก
ขึ้น บัด เดี๋ยว นั้น, แล พระองค์ สั่ง ให้ เอา อาหาร ให้ เขา กิน.
๕๖ ฝ่าย พ่อ แม่ เด็ก นั้น, ก็ หลาก ใจ นัก, แต่ พระองค์ สั่ง เขา มิ ให้
บอก การ ที่ เปน มา นั้น แก่ ผู้ ใด. ฯะ

๏ บท ๙ ฯ

๑ ๏ เมื่อ นั้น, พระองค์ ได้ เรียก ลูก สิษ สิบ สอง คน มา พร้อม กัน
แล้ว, จึ่ง ประทาน ให้ เขา มี กำลัง แล อำนาท, ที่ จะ บังคับ ผี ทั้ง
๒ หลาย, แล จะ รักษา โรค ได้. แล้ว จึ่ง ใช้ เขา ไป ป่าว ประกาศ
๓ ราช สมบัติ แห่ง พระเจ้า, แล ให้ รักษา คน เจ็บ ทั้งหลาย. แล
ตรัส แก่ เขา ว่า, อย่า เอา อะไร ใช้ กลาง ทาง, เปน ไม้ ท้าว ก็ ดี,
๔ ย่าม ก็ ดี, ขนม ก็ ดี, เงิน ก็ ดี, แล อย่า ให้ มี เสื้อ สอง ตัว. แล้ว

จะ เข้าไปในเรือนใดๆ, จง อาไศรย ในเรือนนั้น, แล ออกไป
จากเรือนนั้น. แล ผู้ใด จะ มิ รับ ท่าน ทั้งหลาย, เมื่อ ท่าน จะ ๕
ออก จากเมืองนั้น, จง สะบัด ผง จาก ตีน ของ ท่านให้ เปน พญาณ
ต่อเขา. แล้ว สิษ ทั้งหลาย ก็ ออกไป ทั่ว บ้านเขา, เทศนา กริติ ๖
คุณ ประเสริฐ, แล รักษา คน เจ็บ ทุก แห่ง. ฯะ
๏ ฝ่าย เฮโรด ผู้ เจ้า เมือง, ได้ ยิน บันดา การ ทั้งปวง ซึ่ง เกิด ๗
แต่ พระองค์ นั้น, แล้ว ก็ คิด สงไสย, ด้วย ลาง คน ว่า, เปน โยฮัน
ขึ้น มา จาก ตาย, ลาง คน ว่า, เอลิยา มา ปรากฎ, แล คน อื่น ว่า, ๘
ผู้ ทำนาย บูราณ ก็เปน ขึ้น มา ใหม่, เฮโรด จึ่ง ว่า, โยฮัน นั้น เรา ๙
ได้ ตัด ศีศะ แล้ว, แต่ ผู้ ที่ เรา ได้ ยิน เหตุการ นี้ ว่า ถึง, จะ เปน
ผู้ใด. แล้ว ท่าน ปราถนา จะ เหน พระองค์. ฯะ
๏ ครั้น พวก ทูต ทั้งหลาย กลับ มา แล้ว, ก็ กล่าว แก่ พระองค์ ๑๐
บันดา ซึ่ง เขา กระทำ นั้น, แล้ว พระองค์ จึ่ง พา เขา ไป ถึง ที่ ว่าง
คน ที่ สงัด, ใน แขวง เมือง เรียก ว่า เบ็ด ซายดา. ฝ่าย ฝูง คน ๑๑
เมื่อ รู้, ก็ ติด ตาม พระองค์ ไป. แล พระองค์ ได้ รับ เขา, ตรัส
สอน เขา ด้วย ราช สมบัติ พระเจ้า. แล ผู้ ซึ่ง ต้อง การ พระองค์
ได้ รักษา ให้ หาย หมด. ครั้น ตวัน บ่าย ลง แล้ว, ลูก สิษ สิบ สอง ๑๒
คน มา ทูล พระองค์ ว่า, ขอ ให้ ฝูง คน ไป เพื่อ จะ เข้า ไป ใน บ้าน
ใน นา อัน อยู่ รอบ นั้น, ให้ อาไศรย นอน แล ซื้อ อาหาร กิน. เพราะ
ว่า, ที่ เรา อยู่ นี้ เปน ที่ ป่า. ฝ่าย พระองค์ ตรัส แก่ เขา ว่า, ท่าน ๑๓
ทั้งหลาย จง ให้ เขา กิน. ลูก สิษ จึ่ง ตอบ ว่า, เรา ไม่ มี มาก, มี
แต่ ขนม ห้า อัน, กับ ปลา สอง ตัว, เว้น แต่ เรา จะ ไป ซื้อ อาหาร
สำหรับ คน ทั้งปวง เหล่า นี้. ด้วย ว่า, คน เหล่า นั้น, นับ แต่ ผู้ ๑๔
ชาย, ประมาณ ห้า พัน คน. ฝ่าย พระองค์ ตรัส แก่ พวก สิษ ของ

๑๕ พระองค์ว่า, ให้คนทั้งปวงนั่งลงที่ละห้าสิบๆ. เขาก็ทำ
๑๖ ตาม, ให้คนทั้งปวงนั่งลง. พระองค์จึ่งรับขนมห้าอัน, แล
ปลาสองตัว, แล้วแหงนดูบนฟ้าอวยพร, แล้วก็หักส่งให้
๑๗ แก่ลูกสิษทั้งหลาย, ให้แจกแก่ฝูงคน. แลฝูงคนก็กินอิ่ม
ทั่วทุกคน. แล้วเขาเก็บเดนเหลือนั้น, ได้สิบสองกระบุงเต็ม.
๑๘ ๏ เปนมาเมื่อพระองค์อ้อนวอนอยู่แต่พระองค์เดียว, ลูกสิษ
ทั้งหลายก็อยู่กับพระองค์, ๆ จึ่งถามเขาว่า, ฝูงคนทั้งหลาย
๑๙ ว่าเราเปนผู้ใด. พวกลูกสิษจึ่งตอบว่า, โยฮันบัพติศโต, แต่
คนอื่นว่า, เปนเอลิยา, แลคนอื่นว่า, เปนคนหนึ่งแต่ผู้ทำ
๒๐ นายบูราณเปนขึ้นใหม่. พระองค์จึ่งตรัสแก่เขาว่า, ท่านทั้ง
หลายว่าเราเปนผู้ใด. เปโตรทูลตอบว่า, เปนคริศโตแห่ง
๒๑ พระเจ้า. พระองค์จึ่งห้ามเขาทั้งหลายมิให้บอกความนี้แก่ผู้
๒๒ ใด, แลตรัสว่า, จำเปนให้บุตรมนุษทนทุกข์หลายอย่าง,
แลต้องเปนที่พวกผู้เถ้าผู้แก่, แลพวกปะโรหิตจะละทิ้ง,
แลต้องฆ่า, แล้วในวันที่สามจะเปนขึ้นใหม่. ฯะ
๒๓ ๏ แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า, ถ้าผู้ใดจะใคร่
ตามหลังเรามา, ให้ผู้นั้นระงับจิตรใจของตน, แล้วยกแบก
๒๔ กางเขนของตนทุกวัน, แลตามเรามา. เหตุว่า, ผู้ใดจะเอา
ชีวิตรตนรอด, ผู้นั้นจะเสียชีวิตร. แต่ผู้ใดจะสู้เสียชีวิตร
๒๕ ของตนเพราะเรา, ผู้นั้นจะรอดชีวิตร. ด้วยว่า, ถ้าจะได้สิ้น
ทั้งโลกย์, แต่จะเสียตัวหฤๅจะฉิบหาย, จะเปนประโยชน์อะ
๒๖ ไรแก่คนหนึ่งคนใด. ด้วยว่า, ผู้ใดๆจะละอายแก่เรา, แล
คำของเรา, บุตรมนุษจะละอายแก่ผู้นั้น, เมื่อพระองค์จะเสด็จ
มาด้วยรัศมีแห่งพระองค์, แลรัศมีแห่งพระบิดา, แลรัศมี

แห่ง ทูต สวรรค์ อัน บริสุทธิ์. ฝ่าย เรา บอก ความ จริง แก่ ท่าน ๒๗
ทั้งหลาย ว่า, มี ลาง คน ยืน อยู่ ที่ นี่, ที่ จะ ไม่ ชิม ความ ตาย,
กว่า จะ ได้ เหน ราช สมบัติ แห่ง พระเจ้า. ฯะ
๏ ก็ เปน มา ประมาณ แปด วัน, ตั้งแต่ พระองค์ ตรัส คำ เหล่า ๒๘
นี้, พระองค์ จึ่ง พา เปโตร, แล โยฮัน, แล ยาโกโบ, ขึ้น ไป บน ภู
เขา จะ อ้อน วอน, แล้ว เมื่อ พระองค์ อ้อน วอน อยู่, วรรณ พระ ๒๙
ภักตร พระองค์ ก็ กลาย เปน อื่น ไป, แล เสื้อ ของ พระองค์ ก็ ขาว
เลื่อม ไป. แล นี่ แนะ, มี คน สอง คน สนทนา กับ พระองค์, คน ๓๐
สอง คน นั้น, เปน โมเซ แล เอลิยา, ที่ มา สำแดง อินทรี ด้วย รัศมี, ๓๑
ว่า ด้วย ความ มะระณา แห่ง พระองค์, ที่ จะ สำเร็จ ใน เมือง ยรู
ซะเล็ม. ฝ่าย เปโตร แล คน ที่ อยู่ ด้วย, อัน ความ หลับ มา เบียด ๓๒
เบียน นัก, แต่ เมื่อ ตื่น ขึ้น, ก็ ได้ เหน รัศมี แห่ง พระองค์, แล
สอง คน ที่ ยืน อยู่ กับ พระองค์. ก็ เปน มา เมื่อ เขา จะ ไป จาก ๓๓
พระองค์, เปโตร ทูล พระเยซู ว่า, อาจารย์ เจ้า ข้า, ที่ เรา จะ อยู่
ที่ นี่ ก็ ดี อยู่. ขอ ให้ เรา ทำ พลับพลา สาม หลัง, หลัง หนึ่ง สำ
หรับ พระองค์, หลัง หนึ่ง สำหรับ โมเซ, หลัง หนึ่ง สำหรับ เอลิยา,
ไม่ รู้ ว่า ตัว พูด อะไร. เมื่อ ยัง พูด อยู่ ดังนั้น, มี เมฆ มา คลุม ๓๔
เขา ไว้, เมื่อ เข้า ใน เมฆ นั้น, เขา ก็ กลัว, แล มี เสียง ออก จาก ๓๕
เมฆ ว่า, ผู้ นี้ เปน บุตร ที่ รัก ของ เรา, จง ฟัง ท่าน เถิด. เมื่อ ๓๖
เสียง นั้น สงบ แล้ว, พระเยซู ก็ อยู่ แต่ ผู้ เดียว, เขา ก็ นิ่ง อยู่,
แล ใน กาล คราว นั้น มิ ได้ บอก ข้อ ความ ที่ ได้ เหน, แก่ ผู้ ใด. ฯ
๏ ก็ เปน มา ครั้น ล่วง วัน หนึ่ง, เมื่อ พระองค์ กับ พวก สิษ ลง ๓๗
มา จาก ภูเขา แล้ว, ฝูง คน เปน อัน มาก มา พบ พระองค์, แล นี่ ๓๘
แนะ, มี ชาย คน หนึ่ง แต่ ฝูง คน นั้น ร้อง ว่า, อาจารย์ เจ้า ข้า,

ข้าพเจ้า ขอ พระองค์ ให้ ดู ลูก ของ ข้าพเจ้า. ด้วย ว่า, เปน แต่
๓๙ ลูก คน เดียว ของ ข้าพเจ้า, แล นี่ แนะ, ผี ก็ เข้า มัน, บัด เดี๋ยว ก็
โห่ ร้อง, กระทำ มัน ให้ ดิ้น รน, น้ำลาย ฟูม ปาก, แล กระทำ ให้
๔๐ ตัว อ่อน เชื่อม, ยาก ที่ จะ ออก ไป. ข้าพเจ้า ได้ ขอ พวก สิษ ของ
๔๑ พระองค์ ให้ ขับ ผี ออก เสีย, แต่ เขา กระทำ มิ ได้. พระเยซู จึ่ง
ตรัส ตอบ ว่า, โอ้ ชะติ ไม่ เชื่อ, แล ใจ ชั่ว, เรา จะ อยู่ กับ ท่าน,
๔๒ แล ทน ท่าน นาน เท่า ใด, เอา ลูก ท่าน มา ที่ นี่ เถิด. ครั้น เด็ก นั้น
มา ยัง มิ ถึง, ผี นั้น ยี้ แย่ง ตัว ให้ เกลือก กลิ้ง ไป มา. ฝ่าย พระ
เยซู ห้าม ปราม ผี โสโครก, แล รักษา เด็ก นั้น หาย, แล้ว จึ่ง ส่ง
๔๓ มัน ให้ แก่ บิดา มัน. คน ทั้งปวง ก็ ประหลาด ใจ นัก, ด้วย พระ
เดชานุภาพ พระเจ้า. แต่ เมื่อ คน ทั้งปวง ยัง หลาก ใจ อยู่, แก่
บันดา การ ซึ่ง พระเยซู ได้ กระทำ, พระองค์ ตรัส แก่ พวก สิษ
๔๔ ของ พระองค์ ว่า, ท่าน ทั้งหลาย จง ให้ คำ เหล่า นี้ เข้า หู ของ ท่าน,
๔๕ ด้วย ว่า, บุตร มนุษ จะ ต้อง มอบ ไว้ ใน มือ มนุษ. แต่ พวก ลูก
สิษ หา เข้า ใจ คำ นี้ ไม่, แล เปน ที่ ซ่อน ปิด ไว้ แก่ เขา, ๆ จึ่ง มิ
๔๖ ได้ เข้า ใจ, แล มิ อาจ จะ ถาม พระองค์ ถึง คำ นี้. เมื่อ นั้น, ก็
เกิด ความ เถียง กัน ใน พวก สิษ ทั้งหลาย ว่า, ใคร ใน พวก เขา
๔๗ จะ เปน ใหญ่ กว่า. ฝ่าย พระเยซู ก็ เหน ความ คิด ใน ใจ เขา, ก็
๔๘ เอา เด็ก คน หนึ่ง, ให้ มัน ยืน ท่ำ กลาง พวก สิษ, แล้ว ตรัส แก่
เขา ว่า, ผู้ ใด ๆ จะ รับ เด็ก นี้ ใน นาม ของ เรา, ก็ ได้ รับ เรา, แล
ผู้ ใด ๆ จะ รับ เรา, ก็ ได้ รับ ผู้ ใช้ เรา มา. เหตุ ฉะนี้, ผู้ ที่ เปน
๔๙ น้อย ที่ สุด, ใน พวก ท่าน ทั้งหลาย, ผู้ นั้น จะ เปน ใหญ่. ฝ่าย โย
ฮัน ทูล พระองค์ ว่า, พวก ข้าพเจ้า ได้ เหน ผู้ หนึ่ง ขับ ผี ใน นาม
ของ พระองค์, แล ได้ ห้าม เขา, เพราะ ว่า, เขา มิ ได้ ติด ตาม เรา

มา. พระเยซู ตรัสแก่เขาว่า, อย่าห้ามเลย. ด้วยว่า, ผู้ที่มิ ๕๐
ได้ต่อสู้เรา, ก็เปนฝ่ายเรา. ฯะ
๏ แลเปนมาครั้นจวนเวลาที่พระองค์จะเสด็จขึ้นไป, พระ ๕๑
องค์ตั้งหน้าจะไปเมืองยะรูซาเล็ม, แล้วก็ใช้พวกทูตไปข้าง ๕๒
หน้าพระองค์: แลเขาก็ไปเข้าในบ้านชาวซะมาเรีย, เพื่อจะ
จัดแจงไว้สำหรับพระองค์. แต่ว่า, ชาวบ้านไม่รับพระองค์, ๕๓
ด้วยว่า, หน้าของพระองค์เปนที่จะไปเมืองยรูซาเล็ม. ฝ่าย ๕๔
สิษของพระองค์, ชื่อยาโกโบ, แลโยฮัน, เมื่อเหนก็ทูลว่า,
พระองค์เจ้าข้า, พระองค์จะให้ข้าพเจ้ายังไฟให้ลงมาจาก
สวรรค์, แลผลาญเขาเสีย, เหมือนเอลิยาได้กระทำหฤๅ. แต่ ๕๕
พระองค์ก็กลับหลังห้ามเขาว่า, ท่านไม่รู้ว่าน้ำใจท่านเปน
อย่างไร, ด้วยว่า, บุตรมนุษมิได้มาจะล้างผลาญชีวิตรมนุษ, ๕๖
แต่จะช่วยให้รอด. แล้วพระองค์กับสิษเข้าไปในบ้านอื่น.
๏ แลเปนมาเมื่อเขาเดินทางไป, ก็มีคนหนึ่งทูลพระ ๕๗
องค์ว่า, พระองค์เจ้าข้า, พระองค์จะไปที่ไหน ๆ, ข้าพเจ้าจะ
ติดตามพระองค์ไป. พระเยซูตรัสแก่เขาว่า, หมาจิ้งจอกมี ๕๘
รู, นกอากาษก็มีรัง, แต่บุตรมนุษหามีที่จะวางศีศะไม่.
แลพระองค์ตรัสแก่อีกคนหนึ่งว่า, จงตามเรามา. คนนั้น ๕๙
จึ่งตอบว่า, พระองค์เจ้าข้า, จงอนุญาติให้ข้าพเจ้าไปฝังบิดา
ข้าพเจ้าก่อน. พระเยซูจึ่งตรัสแก่เขาว่า, ให้คนตายฝังคน ๖๐
ตายของเขา, แต่ท่านจงไปบ่าวประกาศราชสมบัติพระเจ้า.
ฝ่ายคนอื่นคนหนึ่งทูลว่า, พระองค์เจ้าข้า, ข้าพเจ้าจะติดตาม ๖๑
พระองค์ไป, แต่ขอพระองค์อนุญาติให้ข้าพเจ้าไปลาคนที่
อยู่ในเรือนข้าพเจ้าก่อน. พระเยซูจึ่งตรัสแก่เขาว่า, ผู้ใดที่ ๖๒

มือจับไถ, แล้วบ่ายหน้ากลับเสีย, ผู้นั้นไม่สมแก่เมือง
พระเจ้า. ฯะ

๏ บท ๑๐ ฯ

๑ ๏ ภายหลังการนี้, พระองค์เจ้าจึ่งตั้งคนอื่นเจ็ดสิบคน,
แลใช้เขาไปที่ละสองคนๆ เบื้องหน้าพระองค์, ไปในทุกบ้าน
๒ ทุกตำบลที่พระองค์จะเสด็จไปนั้น. แล้วพระองค์ตรัสแก่
เขาว่า, การเกี่ยวเก็บก็มาก, แต่คนทำการก็น้อย, เหตุฉะนี้,
ท่านทั้งหลายจงอ้อนวอนขอเจ้าของการนั้น, ให้พระองค์ใช้
๓ คนการให้เข้าในการเกี่ยวเก็บของพระองค์. ท่านทั้งหลาย
จงไปเถิด, แลนี่แนะ, เราใช้ท่านทั้งหลายไป, เหมือนหนึ่ง
๔ ลูกแกะกลางหมู่หมาใน. อย่าเอาถุงเงิน, หฤๅย่าม, หฤๅเกือก,
๕ อย่าคำนับผู้ใดในกลางทาง. ถ้าจะเข้าไปในเรือนใดๆ, จง
๖ ว่ากอ่นว่า, ให้มีความศุขแก่เรือนนี้เถิด. ถ้าแลลูกความ
ศุขอยู่ที่นั่น, ความศุขของท่านจะอยู่บนเรือนนั้น. ถ้ามิใช่
๗ ความศุขของท่านจะกลับมาหาท่านอีก. แลในเรือนนั้น
คอ่ยอาไศรยกิน, แลดื่มของซึ่งเขาให้นั้น. ดว้ยว่า, ผู้ทำการ
เปนสมควรแก่รางวันแล้ว. อย่าเที่ยวไปจากเรือนนี้, ไป
๘ เรือนโน้น, ถ้าแลจะเข้าไปในเมืองใดๆ, แลเขารับท่าน,
๙ จงกินซึ่งของที่เขาตั้งให้. แลจงรักษาคนเจ็บในเมืองนั้น,
ให้หาย, แลสอนเขาว่า, ราชสมบัติพระเจ้ามาใกล้แก่ท่าน
๑๐ ทั้งหลายแล้ว. ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดๆ, แลเขามิรับ
ท่านทั้งหลาย, จงออกไปในกลางถนนเมืองนั้น, กล่าวว่า,
๑๑ แม้นผงคลีเมืองท่านทั้งหลาย, ซึ่งติดแก่เรา, เราสะบัดออก
ต่อท่าน. แต่ท่านจงเข้าใจนี้ว่า, ราชสมบัติพระเจ้ามาใกล้

แก่ท่าน ทั้งหลายแล้ว. แต่เรา บอกแก่ ท่าน ทั้งหลาย ว่า, โทษ ๑๒
เมือง ซะโดม ใน วัน นั้น, จะ เบา กว่า โทษ เมือง นั้น. วิบาก แก่ ๑๓
ท่านเมือง โฆราซิน, วิบาก แก่ท่าน เมือง เบ็ดซายดา, ด้วย ว่า,
ถ้าการ อิทธิ ฤทธิ ได้เปน ในเมือง ตุโร, แล เมือง ซีโดน, ซึ่ง ได้
เปน ใน ท่าน ทั้ง สอง, เขา จะ ได้ กลับ ใจ เสีย ใหม่ นาน แล้ว, นุ่ง
ห่ม ผ้าหยาบ นั่งในเถ้าไฟ. แต่ ว่า ใน วัน พิภากษา นั้น, โทษ เมือง ๑๔
ตุโร, แล เมือง ซีโดน, จะ เบา กว่า โทษ ท่าน ทั้ง สอง. ฝ่าย ท่าน ๑๕
เมือง กับเรนาอูม, ที่ ได้ยก ขึ้น เทียม ฟ้า, ท่าน จะ ต้อง ผลัก ลง
ถึง นรก. ผู้ ที่ ฟัง ท่าน ทั้งหลาย, ก็ ได้ ฟัง เรา, ผู้ ที่ ประมาท ต่อ ๑๖
ท่าน, ก็ ได้ ประมาท ต่อ เรา, แล ผู้ ที่ ประมาท ต่อ เรา, ก็ ประมาท
ต่อ ผู้ ใช้ เรา มา. ฯะ

๏ ฝ่าย พวก เจ็ด สิบ คน นั้น, ก็ กลับ มา อีก ด้วย ความ ยินดี ๑๗
ว่า, พระองค์ เจ้าข้า, แม้น ผี ทั้งหลาย ก็ อยู่ ใต้ บังคับ ข้าพเจ้า,
โดย นาม ของ พระองค์. แล พระองค์ ตรัส แก่เขา ว่า, เรา ได้ ๑๘
เหน ซาตาน เหมือน ไฟ ฟ้า ตก จาก ฟ้า. แล นี่ แนะ, เรา ให้ ท่าน ๑๙
ทั้งหลาย มี อำนาท ที่ จะ เหยียบ งู ร้าย, แล แมงป่อง, แล อำนาท
เหนือ กำลัง แห่ง ผู้ สัตรู, แล ไม่ มี สิ่ง ใด จะ กระทำ อันตราย แก่
ท่าน ทั้งหลาย เลย. แต่ ว่า, อย่า ชื่นชม ใน สิ่ง นี้, คือ ว่า ผี ทั้ง ๒๐
หลาย อยู่ ใต้ บังคับ แห่ง ท่าน ทั้งหลาย, แต่ จง ชื่นชม ที่ นาม
ของ ท่าน ทั้งหลาย, ก็ ได้ จาฤก ไว้ ใน สวรรค์. ฯะ

๏ ใน กาล โมงนั้น, พระเยซู ก็ ศุข กระเสม ใน พระ วิญาณ, ๒๑
แล้ว ว่า, ข้าพเจ้า โมทนา พระ คุณ ท่าน, พระ บิดา เจ้าข้า, ผู้ เปน
พระเจ้า สวรรค์ แล แผ่นดิน, เพราะ พระองค์ ได้ บัง ซ่อน ความ นี้
จาก ผู้ มี ปัญา, ผู้ ปราชญ์ รู้ ได้, แล ได้ สำแดง แก่ เด็ก อ่อน ให้ รู้.

ดั่งนี้, พระบิดาเจ้าข้า, เพราะว่า, เปนที่ชอบในพระภักตร
๒๒ พระองค์. แล้วพระองค์กลับหลังตรัสแก่พวกสิษว่า, สิ่งสา
ระพัดพระบิดายกให้แก่เรา, แลไม่มีผู้ใดรู้ว่า, บุตรเปนผู้
ใด, เว้นแต่พระบิดา, แลรู้ว่าบิดาเปนผู้ใด, เว้นแต่บุตร,
๒๓ แลคนซึ่งบุตรนั้นจะสำแดงให้รู้. พระองค์จึ่งกลับหลังหา
พวกสิษตรัสแก่เขาพวกเดียวว่า, ตาของท่านซึ่งเหนการที่
๒๔ ท่านเหน, ก็เปนศุข. ดว้ยเราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า, ผู้ทำ
นายหลายคน, แลผู้กระษัตรหลายองค์, ได้ปราถนาจะเหน
ซึ่งท่านทั้งหลายได้เหน, แลเขาหาได้เหนไม่, แลจะได้ยิน
ซึ่งท่านได้ยิน, แลเขาหาได้ยินไม่. ฯะ
๒๕ ๏ แลนี่แนะ, มีผู้หนึ่งผู้อธิบายกฎหมาย, ยืนขึ้นทดลอง
พระองค์ว่า, อาจารย์เจ้าข้า, ข้าพเจ้าจะทำอะไรจะได้มรฎกชี
๒๖ วิตรอันจำเริญเปนนิจ. พระองค์จึ่งตรัสตอบเขาว่า, ในบัญูติ
๒๗ ก็เขียนว่าหย่างไร, ท่านได้เข้าใจหย่างไร. เขาจึ่งตอบว่า,
จงรักษพระองค์ผู้เปนพระเจ้าของท่าน, ดว้ยสิ้นสุดใจของ
ท่าน, แลดว้ยสิ้นสุดจิตรของท่าน, แลดว้ยสิ้นสุดกำลังของ
ท่าน, แลดว้ยสิ้นสุดความคิดของท่าน. แลจงรักษเพื่อน
๒๘ บ้านของท่านเหมือนตัวเอง. พระองค์จึ่งตรัสแก่เขาว่า, ท่าน
๒๙ ตอบดีแล้ว, จงกระทำดั่งนั้น, ท่านจะได้ชีวิตร. ฝ่ายผู้นั้น
ปราถนาจะสำแดงว่า, ตัวเปนดี, จึ่งทูลพระเยซูว่า, ใครเปน
๓๐ เพื่อนบ้านของข้าพเจ้า. พระเยซูจึ่งตรัสตอบว่า, ยังมีคน
หนึ่ง, ลงไปจากยรูซาเล็มจะไปยะริโฮ, ก็ตกอยู่ในพวกโจร,
แล้วเขาก็ฉวยชิงผ้าคนนั้น, แลโบยตี, แล้วก็ไป, ละทิ้งเขา
๓๑ ไว้แทบจะตายแล้ว. อยู่มาปะโรหิตคนหนึ่ง, ก็ลงไปทาง

นั้น, แล เมื่อ เหน คน, นั้น ก็ เลย ไป ข้าง โน้น. แล พวก เลวี คน ๓๒
หนึ่ง เหมือน กัน, เมื่อ ถึง ที่ นั่น, ก็ มา ดู, แล้ว ก็ เลย ไป ข้าง โน้น.
แต่ ชาว ซะมาเรีย คน หนึ่ง, เดิน ทาง มา ถึง คน นั้น, แล เมื่อ ๓๓
เหน, เขา ก็ มี ใจ สังเวช, แล้ว ก็ เข้า มา ถึง, เอา ผ้า พัน แผล เขา, ๓๔
แล เท น้ำมัน กับ น้ำ อะหงุ่น ใน แผล นั้น. แล้ว ให้ เขา ขึ้น ขี่ สัตว
ของ ตัว, พา มา ถึง เรือน แขก บ้าน อาไศรย, ก็ พยาบาล รักษา
เขา. แล ใน วัน พรุ่ง, เมื่อ จะ ออก ไป, ก็ เอา เงิน สอง สลึง ให้ แก่ ๓๕
เจ้า ของ เรือน, บอก ว่า, จง รักษา เขา เถิด, แล เงิน ซึ่ง จะ เสีย
เกิน ไป, เมื่อ ข้า กลับ มา ก็ จะ ใช้ ให้. ใน สาม คน นี้, ท่าน คิด ๓๖
เหน ว่า, คน ไหน เปน เพื่อน บ้าน, แก่ คน ที่ ตก ใน พวก โจร นั้น.
เขา ตอบ ว่า, คน ผู้ ได้ เอน ดู แก่ เขา นั้น และ. พระเยซู จึ่ง ตรัส ๓๗
แก่ เขา ว่า, ท่าน จง ไป ทำ เหมือน กัน เถิด. ฯะ

๏ เปน มา เมื่อ พระองค์ กับ ลูก สิษ เดิน ทาง ไป, พระองค์ ก็ ๓๘
เข้า ไป ใน บ้าน แห่ง หนึ่ง, แล มี หญิง คน หนึ่ง ชื่อ มาธา, ได้ รับ
พระองค์ ใน เรือน เขา. แล หญิง นั้น, มี น้อง สาว ชื่อ มาเรีย, ผู้ ๓๙
มา นั่ง แทบ พระ บาท พระเยซู, ฟัง คำ ของ พระองค์. ฝ่าย มาธา ๔๐
ก็ ปรารม มาก ด้วย การ ที่ จะ ปรนิบัติ, ก็ มา ทูล พระองค์ ว่า, พระ
องค์ เจ้า ข้า, ไม่ เปน ทุระ ของ พระองค์ หฤๅ, ที่ น้อง สาว ละ ข้าพ
เจ้า ไว้, ให้ ปรนิบัติ แต่ คน เดียว. ขอ พระองค์ สั่ง เขา ให้ มา
ช่วย ข้าพเจ้า. พระเยซู จึ่ง ตรัส ตอบ แก่ เขา ว่า, มาธา มาธา เอ๋ย, ๔๑
เจ้า ก็ เปน ทุกข์, แล ปรารพ ปรารม ด้วย หลาย สิ่ง, แต่ ซึ่ง ต้อง ๔๒
การ นั้น, เปน แต่ สิ่ง เดียว. ฝ่าย มาเรีย ก็ ได้ เลือก ส่วน อัน ดี,
ซึ่ง จะ หา ชิง ไป จาก เขา มิ ได้. ฯะ

๏ บท ๑๑ ๚

๑ ก็เปน มา เมื่อ พระองค์ สวด อ้อน วอน อยู่, ใน ที่ แห่ง หนึ่ง, เมื่อ
อยุด แล้ว สิษ ของ พระองค์ คน หนึ่ง, ทูล พระองค์ ว่า, จง สอน
ข้าพเจ้า ทั้งหลาย ให้ อ้อน วอน, เหมือน โยฮัน ได้ สอน สิษ ของ
๒ ตน. พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า, เมื่อ จะ อ้อน วอน นั้น, จง ว่า,
โอ้ พระ บิดา แห่ง ข้าพเจ้า ทั้งหลาย, ผู้ อยู่ ใน สวรรค์, ขอ ให้ นาม
ของ พระองค์ เปน ที่ ถือ อัน บริสุทธิ์, ให้ ราช สมบัติ ของ พระองค์
เปน มา แล้ว. พระ ไทย ของ พระองค์ สำเร็จ ใน สวรรค์ อย่าง ไร,
๓ ก็ให้ สำเร็จ ใน แผ่นดิน, อย่าง นั้น ด้วย. อาหาร เลี้ยง ข้าพเจ้า ทั้ง
๔ หลาย, ขอ ประทาน แก่ ข้าพเจ้า ทุก วัน. ขอ ยก ความ ผิด ของ
ข้าพเจ้า ทั้งหลาย, ด้วย ว่า, ข้าพเจ้า ทั้งหลาย ได้ ยก ความ ผิด
แห่ง คน ทั้งปวง ที่ ผิด ต่อ ข้าพเจ้า นั้น. แล อย่า นำ ข้าพเจ้า ทั้ง
หลาย เข้า ใน ที่ ให้ หลง ให้ ผิด, แต่ ให้ ข้าพเจ้า ทั้งหลาย พ้น จาก
ชั่ว ร้าย เถิด. ฯะ
๕ ๏ แล้ว พระองค์ ตรัส แก่ เขา ว่า, ผู้ ใด ใน พวก ท่าน มี เพื่อน
คน หนึ่ง, แล จะ ไป่ หา เพื่อน นั้น ใน เวลา เที่ยง คืน, ว่า แก่ เขา
๖ ว่า, มิศหาย เอ๋ย ให้ ข้า ยืม ขนม สาม อัน เถิด. เพราะ ว่า, เพื่อน
ของ ข้า มา จาก ทาง เดิน, มา หา ข้า คน หนึ่ง, แล ข้า ไม่ มี อะไร
๗ จะ ตั้ง ให้ เขา. ฝ่าย เพื่อน ข้าง ใน เรือน จึ่ง ตอบ ว่า, อย่า ให้ ข้า
ลำบาก, ประตู ก็ ปิด เสีย แล้ว, แล ลูก ทั้งหลาย ก็ เข้า นอน ด้วย
๘ กัน. ข้า จะ ลุก ขึ้น ให้ ท่าน มิ ได้. เรา บอก แก่ ท่าน ทั้งหลาย
ว่า, แม้น เขา มิ ได้ ลุก ขึ้น ให้ เขา, เพราะ เปน เพื่อน กัน, แต่ ว่า
เพราะ เขา วิง วอน มาก ไป, จึ่ง จะ ลุก ขึ้น ให้ เขา ตาม เขา ต้อง
๙ การ. แล เรา บอก ท่าน ทั้งหลาย ว่า, จง ขอ, คง ให้ แก่ ท่าน

ทั้งหลาย, จง หา แล ท่าน จะ พบ, จง เฆาะ คง จะ เปิด ให้ แก่
ท่าน. ดว้ย ว่า, ผู้ ที่ ขอ นั้น, ก็ได้ ทุก คน ผู้ ที่ หา ก็ได้ พบ, แล ๑๐
จะ เปีด ให้ แก่ คน ที่ เฆาะ นั้น. แต่ ใน พวก ท่าน ทั้งหลาย ที่ ๑๑
เปน บิดา, ถ้า ลูก จะ ขอ ขนม, เขา จะ ให้ หิน หฤๅ, หฤๅ จะ ขอ
ปลา, จะ ให้ งู แทน ปลา หฤๅ, หฤๅ จะ ขอ ไข่, จะ ให้ แมลง ป่อง ๑๒
หฤๅ. เหตุฉะนี้, ถ้า ท่าน ทั้งหลาย ที่ เปน คน ชั่ว, ยัง รู้ จะ เอา ๑๓
ของ ดี ให้ แก่ ลูก ของ ตน, ก็ พระ บิดา ของ ท่าน ที่ อยู่ สวรรค์,
จะ ประทาน พระ วิญาณ บริสุทธิ แก่ คน ทั้งปวง, ที่ ขอ แก่ พระ
องค์ ยิ่ง กว่า นั้น เท่า ใด. ฯะ

๏ แล พระองค์ ก็ ขับ ผี ออก, ผี นั้น ก็ เป่นใบ้, ก็ เปน มา เมื่อ ๑๔
ผี ออก ไป แล้ว, คน เปน ใบ้ นั้น ก็ พูด ได้. แล ฝูง คน ก็ ประหลาด
ใจ, แต่ มี ลาง คน ใน พวก เขา ว่า, เขา ขับ ผี ออก ดว้ย บาลาซะ ๑๕
บูล นาย ผี นั้น. แต่ คน อื่น ชันะสูต พระองค์, หา แต่ พระองค์ สำ ๑๖
คัญ สิ่ง หนึ่ง ใน สวรรค์. แต่ พระองค์ รู้ ความ คิด เขา, แล้ว ตรัส ๑๗
แก่ เขา ว่า, บันดา แผ่นดิน ที่ แก่ง แย่ง กัน, ก็ จะ ร้าง เสีย ไป.
แล เรือน ที่ แก่ง แย่ง เรือน ก็ จะ ล้ม เสีย ไป. ถ้า แล ซาตาน ก็ ๑๘
แก่ง แย่ง กัน เอง, ก็ แผ่นดิน มัน จะ ตั้ง หมั้น อยู่ อย่าง ไร ได้.
เพราะ ท่าน ว่า, เรา ขับ ไล่ ผี ดว้ย บาลาซะบูล. ถ้า แล เรา ขับ ผี ๑๙
ออก ดว้ย บาลาซะบูล นั้น, ลูก ของ ท่าน ทั้งหลาย ได้ ขับ ผี ออก
ดว้ย ใคร เล่า. เหตุฉะนี้, เขา จะ เปน ผู้ พิภากษา ท่าน. แต่ ว่า, ๒๐
ถ้า เรา ขับ ผี ออก ดว้ย นิ้ว พระหัดถ์ พระเจ้า, ก็ ราช สมบัติ พระ
เจ้า มา ใกล้ แก่ ท่าน จริง แล้ว. ครั้น ว่า คน มี กำลัง ถือ อาวุธ, ๒๑
เฝ้า เรือน ของ ตน, เข้า ของ ๆ ท่าน ก็ อยู่ ดี. แต่ ว่า, เมื่อ คน มี ๒๒
กำลัง มาก กว่า มา, ก็ ได้ ชำณะ แก่ คน นั้น, ชิง เอา สาตราวุธ

๒๓ ที่เขาไว้ใจนั้น, แล้วก็แจกเข้าของที่ตัวริบเอาได้นั้น. ผู้ที่
ไม่อยู่ฝ่ายเรา, ก็อยู่ต่อเรา. ผู้ที่ไม่รวมเก็บกับเรา, ก็ให้
๒๔ กระจัดกระจายไป. ครั้นว่าผีโสโครกออกไปจากคนแล้ว, ก็
เที่ยวไปในที่แห้ง, แสวงหาที่อยุดภักอาไศรย, ก็ไม่พบ,
๒๕ จึ่งว่า, เราจะกลับไปเรือนของเรา, ที่ออกมานั้น. เมื่อกลับ
๒๖ มา, ก็เหนเรือนนั้นกวาดแลจัดแจงดีแล้ว. เมื่อนั้น, ก็ไป
เอาผีเจ็ดผีร้ายกว่าตน, ก็ภามาอาไศรยที่นั่น, ที่สุดปลาย
แห่งคนนั้นก็ชั่วร้ายกว่าที่ต้น. ฯะ
๒๗ ๏ แลเปนมาเมื่อพระองค์ยังตรัสคำเหล่านี้, มีหญิงคน
หนึ่ง, แผดเสียงในฝูงคนว่า, แก่พระองค์ว่า, ครรภที่ปฏิสนธิ
๒๘ พระองค์, แลหัวนมที่พระองค์เสวยนั้น, ก็เปนศุข. แต่พระ
องค์ตรัสว่า, จริงแท้, คนที่ได้ฟังคำของพระเจ้า, แลได้ถือ
รักษาคำนั้น, ก็เปนศุข. ฯะ
๒๙ ๏ เมื่อฝูงคนประชุมพร้อมมากแล้ว, พระองค์ตรัสว่า, คน
ชาตินี้ก็เปนชั่ว, เขาแสวงหาสำคัญ, แลจะไม่มีสำคัญให้
๓๐ เขา, เว้นแต่สำคัญแห่งโยนาผู้ทำนาย. ด้วยว่าเหมือนโยนา
เปนสำคัญแก่ชาวนีนะเว, บุตรมนุษจะเปนสำคัญแก่คนชาติ
๓๑ นี้เหมือนกัน. มเหษีที่มาแต่ทิศใต้, ในวันพิภากษา, จะยืน
ขึ้นต่อคนชาตินี้ปรับโทษเขา, ด้วยว่า, มเหษีนั้น, มาแต่สุด
แผ่นดิน, จะได้ฟังสติปัญญาแห่งซะโลโม, แลนี่แนะ, ผู้ใหญ่
๓๒ กว่าซะโลโมอยู่ที่นี่. คนชาวนีนะเว, ในวันพิภากษา, จะยืน
ขึ้นต่อคนชาตินี้, แลปรับโทษเขา, ด้วยเขากลับตั้งใจเสีย
ใหม่, เพราะซึ่งข่าวประกาศแห่งโยนา. แลนี่แนะ, ผู้ใหญ่กว่า
๓๓ โยนาอยู่ที่นี่. หนึ่งไม่มีผู้ใดเมื่อจุดตะเกียง, จะใส่ไว้ในที่

ลับ, หฤๅ ใต้ ถัง, แต่ ว่า ใส่ บน เชิง ตะเกียง, เพื่อ คน ทั้งหลาย
ที่ เข้า มา นั้น จะ เหน สว่าง ได้. สว่าง แห่ง กาย ก็ เปน ตา, เหตุฉะ ๓๔
นี้, เมื่อ ตา ของ ท่าน เปน อัน หนึ่ง, สิ้น ทั้ง กาย ของ ท่าน จะ เปน
สว่าง. แต่ เมื่อ ตา ของ ท่าน เปน ชั่ว, กาย ของ ท่าน ก็ มืด ไป.
เหตุฉะนี้, จง ระวัง มิ ให้ สว่าง ของ ท่าน กลับ มืด ไป. ด้วย ว่า, ๓๕
ถ้า สิ้น ทั้ง กาย ของ ท่าน เต็ม ด้วย สว่าง, ไม่ มี ที่ มืด เลย, ก็ จะ ๓๖
สว่าง ตลอด ไป, เหมือน หนึ่ง แสง สว่าง แห่ง ตะเกียง ส่อง สว่าง
แก่ ท่าน. ฯะ

๏ เมื่อ พระองค์ ยัง ตรัส อยู่ นั้น, คน หนึ่ง แต่ พวก ฟาริซาย, ๓๗
มา เชิญ พระองค์ กิน ด้วย กัน. แล้ว พระองค์ ก็ เข้า ไป นั่ง ลง.
ฝ่าย คน ฟาริซาย นั้น, เมื่อ เหน ก็ ประหลาด, เพราะ พระองค์ มิ ๓๘
ได้ ล้าง ก่อน รับ อาหาร. แต่ พระองค์ เจ้า ตรัส แก่ เขา ว่า, ท่าน ๓๙
พวก ฟาริซาย ชำระ ถ้วย ชาม แล โตะ ข้าง นอก, แต่ ข้าง ใน ของ
ท่าน, ก็ เต็ม ด้วย ช่วง ชิง แล ชั่ว ร้าย. โอ้ คน หา ความ คิด ไม่, ๔๐
ผู้ สร้าง ข้าง นอก, มิ ได้ สร้าง ข้าง ใน ด้วย หฤๅ. แต่ ห่าก ว่า ทรัพย์ ๔๑
ซึ่ง ท่าน มี อยู่, ท่าน จง ให้ ทาน, แล นี่ แนะ, สิ่ง สาระพัด จะ เปน
บริสุทธิ แก่ ท่าน. แต่ ว่า วิบาก แก่ ท่าน พวก ฟาริซาย, ด้วย ว่า, ๔๒
ท่าน เอา สาระแหน่ แล ขมิ้น, แล ผัก ทุก หย่าง, ถวาย สิบ ลด
หนึ่ง, แล ท่าน ได้ เว้น เสีย, ซึ่ง ความ ชอบ ธรรม, แล ความ
รักษ แก่ พระเจ้า. สิ่ง เหล่า นั้น, ควร จะ ได้ กระทำ, แล ไม่ ละ
เว้น สิ่ง เหล่า นี้. วิบาก แก่ ท่าน พวก ฟาริซาย, ด้วย ว่า, ท่าน ๔๓
รักษ ที่ นั่ง อัน สูง ใน โรง ธรรม, แล คำ คำนับ ใน กลาง ตลาด.
วิบาก แก่ ท่าน พวก อาลักษ, แล พวก ฟาริซาย, คน ทำเทียม, ๔๔
ด้วย ว่า ท่าน ทั้งหลาย เหมือน ที่ ฝั่ง ศภ หา ปรากฎ ไม่, แต่ คน ที่

๔๕ เดิน มา เหยียบ, ก็ ไม่ รู้ ว่า เปน อะไร. เมื่อ นั้น, คน หนึ่ง แต่ พวก
อธิบาย กฎหมาย, ว่า แก่ พระองค์ ว่า, อาจารย์ เจ้าข้า, ที่ ท่าน ว่า
หย่าง นี้, ท่าน ติเตียน พวก เรา ด้วย. ฯะ
๔๖ ๏ พระองค์ ตรัส ว่า, วิบาก แก่ ท่าน พวก อธิบาย กฎหมาย ด้วย,
เพราะ ท่าน เอา ของ หนัก, ที่ แบก ไม่ไหว, วาง บน มนุษ, แล
ท่าน ทั้งหลาย ไม่ได้ ถูก ต้อง ของ นั้น, แต่ มาทว่า ด้วย นิ้ว เดียว.
๔๗ วิบาก แก่ ท่าน ทั้งหลาย, เพราะ ท่าน ก่อ ที่ ฝั่ง ศภ แห่ง ผู้ ทำนาย,
๔๘ แล ปู่ หญ้า ตา ยาย ของ ท่าน ได้ ฆ่า ผู้ ทำนาย นั้น. แท้ จริง, ท่าน
เปน พญาณ ว่า เหน ชอบ ด้วย การ ปู่ หญ้า ตา ยาย ของ ตน, ด้วย
ว่า, เขา ทั้งหลาย ได้ ฆ่า ผู้ ทำนาย, แล ท่าน ทั้งหลาย ก่อ ที่ ฝั่ง
๔๙ ศภ แห่ง เขา. เหตุฉะนี้, สัพพัญญู แห่ง พระเจ้า ตรัส ว่า, เรา จะ
ใช้ ผู้ ทำนาย, แล พวก ทูต, ไป หา เขา, แล เขา จะ ฆ่า เสีย บ้าง,
๕๐ เฆี่ยว เขน เสีย บ้าง, เพื่อ จะ ให้ เลือด แห่ง บันดา ผู้ ทำนาย, ซึ่ง
ต้อง เท ออก ตั้ง แต่ แรก ส้าง โลกย์, ต้อง เรียก เอา แก่ คน ชาติ
๕๑ นี้. ตั้ง แต่ เลือด เอเบ็ล, จน ถึง เลือด ซะคาเรีย, ซึ่ง ฉิบหาย
กลาง แท่น กับ วิหาร, เรา ว่า แก่ ท่าน เปน แท้ ว่า, จะ ต้อง เรียก
๕๒ เอา แต่ คน ชาติ นี้. วิบาก แก่ ท่าน พวก อธิบาย กฎหมาย, ด้วย
ว่า, ท่าน ได้ เอา ประแจ แห่ง ความ รู้ ไป เสีย, ท่าน มิได้ เข้า ไป
๕๓ เอง, แล คน ที่ จะ เข้า ไป นั้น, ท่าน ห้าม เสีย. เมื่อ พระองค์ ตรัส
ดัง นี้ แก่ เขา, พวก อาลักษ แล พวก ฟาริซาย, ก็ ผูก พยาบาท,
๕๔ แล้ว ไล่ เลียง พระองค์ เปน หลาย ข้อ. คอย หา โอกาษ จะ จับ คำ
แต่ พระ โอฐ พระองค์, เพื่อ จะ ฟ้อง พระองค์ ได้. ฯะ

๑ บท ๑๒ ฯ

๑ ครั้นว่า, ฝูงคนเปนอันมากนับประมาณมิได้, ประชุม ๑
กันจนเบียดเหยียบกันแล้ว, พระองค์ตรัสแก่พวกสิษของ
พระองค์ก่อนว่า, ท่านทั้งหลายจงระวังแต่เชื้อแห่งพวกฟาริ
ซาย, ซึ่งเปนการเทียม. ด้วยว่า, ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดปิดไว้, ๒
ซึ่งจะมิรื้อออกเปนปรากฎ, หฤๅซ่อนไว้, ซึ่งจะมิแจ้งไป.
เหตุฉะนี้, สิ่งสาระพัดซึ่งท่านจะกล่าวในที่มืด, ก็จะได้ยิน ๓
ในที่สว่าง, แลซึ่งท่านได้กล่าวที่หูในที่สงัด, ก็จะป่าวประ
กาศบนหลังคาเรือน. แต่เราว่าแก่ท่านทั้งหลาย, ที่เปนเพื่อน ๔
ของเราว่า, อย่ากลัวคนที่จะฆ่ากาย, แลภายหลังไม่มีอะ
ไรอีกที่จะทำได้. แต่เราจะสำแดงให้ท่านรู้ว่า, ควรจะกลัว ๕
ผู้ใด. จงกลัวพระองค์ซึ่งเมื่อฆ่าแล้ว, ยังมีฤทธิที่จะให้
ตกนรกได้, จริงแท้เราบอกแก่ท่าน, จงกลัวพระองค์นั้น.
นกกระจอกห้าตัวเขาขายสองไพมิใช่หฤๅ, แลในนกกระจอก ๖
มันตัวเดียว, พระเจ้าหาได้ลืมไม่. แม้นผมศีศะของท่าน, ๗
นับแล้วทุกเส้น. เหตุฉะนี้, อย่ากลัวเลย, ท่านก็ประเสริฐกว่า
นกกระจอกหลายตัว. ฯะ

๑ เราว่าแก่ท่านทั้งหลายอีกว่า, ผู้ใดจะรับเราต่อหน้า ๘
มนุษ, บุตรมนุษจะรับผู้นั้น, ต่อหน้าพวกทูตแห่งพระเจ้า.
แต่ว่าผู้ใดปติเสทเราต่อหน้ามนุษ, เราจะปติเสทผู้นั้น, ต่อ ๙
หน้าพวกทูตพระเจ้า. ผู้ใดผู้หนึ่งจะพูดคำนินทาต่อบุตร ๑๐
มนุษ, การผิดจะยกได้แก่ผู้นั้น, แต่ว่าถ้าพูดหยาบชาต่อ
พระวิญญาณบริสุทธิ, ก็ยกความผิดเขามิได้. หนึ่งเมื่อเขาจะ ๑๑
ภาท่านทั้งหลายเข้าในโรงธรรม, หฤๅไปถึงกระลาการแล

๑๒ ขุน นาง, อย่า วิตก ว่า, จะ แก้ ตัว หย่าง ไร หฤๅ จะ ว่า อะไร. ด้วย
ว่า, พระ วิญาณ บริสุทธิ์, จะ สำแดง แก่ ท่าน ใน เวลา โมง นั้น,
ซึ่ง ควร ท่าน จะ ว่า. ฯะ

๑๓ ๏ ยัง มี คน หนึ่ง แต่ ฝูง คน ทูล พระองค์ ว่า, อาจารย์ เจ้า ข้า,
๑๔ ขอ สั่ง พี่ น้อง ของ ข้าพเจ้า, ให้ แบ่ง มรฎก กับ ข้าพเจ้า. พระองค์
จึ่ง ตอบ แก่ เขา ว่า, บุรุษ เอ๋ย, ใคร ได้ ตั้ง เรา เปน กระลาการ ผู้
๑๕ แบ่ง ทรัพย์ มรฎก แก่ ท่าน. แล้ว พระองค์ ตรัส แก่ คน ทั้งหลาย
ว่า, จง ดู เถิด, แล ระวัง ความ โลภ, ด้วย ว่า คน ใด ๆ มี ทรัพย์
สมบัติ มาก, ความ ศุข เขา จะ อาไศรย แก่ ทรัพย์ สมบัติ นั้น หา
๑๖ มิ ได้. พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ เขา, เปน คำ เปรียบ ว่า, ไร่ นา แห่ง
๑๗ เสรฐี คน หนึ่ง ก็ งอก ผล เปน บริบูรณ. แล้ว คน นั้น คิด แต่ ใน
ใจ ตน ว่า, เรา จะ ทำ อะไร, ด้วย ว่า เรา หา มี ที่ จะ ไว้ ผล นั้น ไม่.
๑๘ เขา จึ่ง ว่า, เรา จะ ทำ อย่าง นี้, ยุ้ง ฉาง ของ เรา จะ รื้อ เสีย, แล้ว
จะ สร้าง ให้ โต กว่า. แล้ว จะ ประสม ซึ่ง บันดา ผล, แล ทรัพย์
๑๙ สมบัติ ไว้ ที่ นั่น. แล้ว จะ ว่า แก่ ใจ ตัว ว่า, จิตร ใจ เอ๋ย, เอง มี
ทรัพย์ สมบัติ มาก, เก็บ ไว้ เผื่อ หลาย ปี, จง อยุด ภัก กิน ดื่ม ชื่น
๒๐ ชม ยินดี เถิด. แต่ พระเจ้า จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า, โอ้ คน หา ความ
คิด มิ ได้, คืน วัน นี้ ชีวิตร ของ ท่าน, จะ ต้อง เรียก เอา ไป จาก
๒๑ ท่าน, แล้ว ซึ่ง ท่าน ประสม ไว้ นั้น, จะ ได้ แก่ ใคร เล่า. คน ที่ ประ
สม ทรัพย์ สมบัติ เผื่อ ตัว, แล หา เปน มั่ง มี ต่อ พระเจ้า, ก็ เปน
เช่น นั้น แล. ฯะ

๒๒ ๏ แล้ว พระองค์ ตรัส แก่ พวก สิษ ของ พระองค์ ว่า, เหตุฉะนี้,
เรา บอก แก่ ท่าน ทั้งหลาย ว่า, อย่า คิด วิตก ด้วย ชีวิตร ของ ท่าน
๒๓ ว่า, จะ กิน อะไร, หฤๅ ด้วย กาย ว่า จะ นุ่ง ห่ม อะไร. ชีวิตร ก็ ประ

เสริฐ กว่า อาหาร, แล กาย ประเสริฐ กว่า เสื้อ ผ้า. จง พิเคราะ ดู ๒๔
ฝูง กา, ด้วย มัน มิ ได้ หว่าน, มิ ได้ เกี่ยว, มัน ไม่ มี ยุ้ง ฉาง, แต่
พระเจ้า เลี้ยง มัน ไว้. ท่าน ทั้งหลาย ประเสริฐ กว่า ฝูง นก มาก
เท่าไร. ใน พวก ท่าน, จะ มี ผู้ ใด ถ้า รำพึง คิด, จะ ให้ ตัว สูง ขึ้น ๒๕
ศัก สอก หนึ่ง ได้. เหตุ ฉะนี้, แม้น สิ่ง อัน เล็ก ที่ สุด, ท่าน ทำ มิ ๒๖
ได้, ก็ จะ รำพึง วิตก ถึง สิ่ง อื่น ทำไม, จง พิเคราะ ดู ดอก บุษผา ๒๗
ชาติ, งอก ขึ้น หย่าง ไร, มัน มิ ได้ ทำ การ เหน็ด เหนื่อย, มิ ได้ ปั่น
ฝ้าย, แล เรา ยัง ว่า แก่ ท่าน ทั้งหลาย ว่า, แม้น ซะโลโม เมื่อ บริ
บูรรณ์ ด้วย สง่า ราษี, ตัว ท่าน มิ ได้ แต่ง งาม, เท่า ดอก ไม้ นี้
ดอก หนึ่ง. ถ้า แล พระเจ้า ตก แต่ง หญ้า ใน ทุ่ง นา, ซึ่ง เปน วัน ๒๘
นี้, แล พรุ่ง นี้ ต้อง ทิ้ง ใน เท่า ไฟ, พระเจ้า จะ ตก แต่ง ท่าน มาก
กว่า นั้น เท่า ใด. โอ้ คน มี ความ เชื่อ น้อย, ท่าน ทั้งหลาย อย่า ๒๙
แสวง หา ว่า จะ กิน อะไร, หฤๅ จะ ดื่ม อะไร, แล อย่า คิด วิตก
เลย. ด้วย ว่า, ประเทศ ทั้งหลาย แห่ง โลกย์ นี้, ได้ แสวง หา บัน ๓๐
ดา ของ เหล่า นี้. แล พระ บิดา ของ ท่าน ทั้งหลาย รู้ อยู่ ว่า, ท่าน
ต้อง การ สิ่ง เหล่า นี้. แต่ ท่าน ทั้งหลาย จง แสวง หา ราช สมบัติ ๓๑
พระเจ้า, แล สิ่ง สาระพัด นี้, จะ เพิ่ม เติม ให้ แก่ ท่าน. ฝูง แกะ ๓๒
ฝูง น้อย เอ๋ย, อย่า กลัว เลย. ด้วย ว่า พระ บิดา ท่าน ทั้งหลาย
ชอบ พระไทย, จะ ให้ ราช สมบัติ แก่ ท่าน. ท่าน ทั้งหลาย จง ขาย ๓๓
ของ ๆ ท่าน, แล ให้ ทาน. กระทำ ถุง สำหรับ ตัว ที่ ไม่ รู้ เก่า แก่
เลย, สมบัติ ใน สวรรค์ อัน ไม่ สิ้น ไม่ สุด, ที่ ขโมย มิ ได้ เข้า มา
ใกล้, ที่ ตัว หนอน มิ ได้ กิน เลย. เพราะ ว่า, ทรัพย์ สมบัติ ของ ๓๔
ท่าน อยู่ ที่ ไหน, จิตร ใจ ของ ท่าน จะ อยู่ ที่ นั่น ด้วย. ท่าน ทั้ง ๓๕
หลาย จง ยืน อยู่ ให้ เอว คาด ไว้, แล ตะเกียง จุด อยู่. แล ท่าน ๓๖

จง เปน เหมือน คน ซึ่ง คอย ถ้า นาย เขา, เมื่อ ท่าน จะ กลับ มา
จาก การ วิวาหะ, เผื่อ เมื่อ ท่าน มา, แล เฅาะ แล้ว, เขา จะ เปิด
๓๗ ให้ ท่าน ที่ เดียว ได้. บ่าว เหล่า นั้น, ซึ่ง นาย เมื่อ ท่าน มา, จะ
เหน คอย เฝ้า อยู่, ก็ จะ เปน ศุข. เรา ว่า แก่ ท่าน ทั้งหลาย เปน
แท้ ว่า, นาย นั้น, จะ คาด เอว ตัว ไว้, แล ให้ บ่าว เหล่า นั้น นั่ง
๓๘ โตะ, แล ท่าน จะ มา ปรนิบัติ แก่ เขา. ถ้า และ นาย จะ มา ใน เพ
ลา สอง ยาม, หฤๅ เพลา สาม ยาม, แล จะ เหน บ่าว กระทำ อย่าง
๓๙ นั้น, บ่าว เหล่า นั้น ก็ จะ เปน ผาศุข. จง เข้า ใจ ข้อ นี้ เถิด ว่า, ถ้า
แล เจ้า ของ เรือน รู้ ว่า ขโมย จะ มา เพลา ไร, ท่าน จะ คอย เฝ้า
๔๐ อยู่, มิ ให้ เขา ตัด ฝา เรือน ได้. เหตุฉะนี้, ท่าน ทั้งหลาย จง เตรียม
ตัว ไว้ พร้อม ด้วย, เพราะ ท่าน ไม่ รู้ เพลา ที่ บุตร มนุษ จะ เสด็จ
มา นั้น. ฯะ
๔๑ ๏ ฝ่าย เปโตร จึ่ง ทูล ถาม พระองค์ ว่า, พระองค์ เจ้า ข้า, พระ
องค์ ได้ ตรัส คำ เปรียบ นี้ แก่ พวก ข้าพเจ้า หฤๅ, ๆ แก่ คน ทั้ง
๔๒ ปวง. ฝ่าย พระองค์ เจ้า ตรัส ว่า. เหตุฉะนี้, ผู้ ใด เปน ต้น เรือน
อัน ซื่อ สัจ, แล มี ความ คิด, ซึ่ง นาย จะ ตั้ง ให้ บังคับ ทั้ง เรือน
๔๓ ท่าน, ให้ แจก อาหาร ตาม เวลา. บ่าว นั้น, ซึ่ง นาย เมื่อ จะ มา
๔๔ เหน กระทำ ดั่ง นั้น, ก็ จะ เปน ผาศุข. เรา ว่า แก่ ท่าน ทั้งหลาย
เปน แท้ ว่า, นาย จะ ยก ตั้ง คน นั้น, ให้ บังคับ สาระพัด สิ่ง ซึ่ง
๔๕ นาย มี อยู่ นั้น. แต่ทว่า ถ้า บ่าว คน นั้น จะ คิด ใน ใจ ว่า, นาย
ของ เรา ช้า จะ มา, แล้ว จะ มา ตบ ตี บ่าว ชาย หญิง, แล กิน ดื่ม
๔๖ เมา ไป. นาย บ่าว นั้น, จะ มา ใน วัน ที่ เขา ไม่ ทัน คิด, แล ใน โมง
ที่ เขา ไม่ รู้, แล้ว จะ ทำ โทษ แก่ เขา เปน สาหัด. แล จะ ให้ เขา
๔๗ เข้า ส่วน กับ คน อัน หา เชื่อ ไม่. ฝ่าย บ่าว นั้น ที่ รู้ น้ำใจ แห่ง นาย

แล้ว, แล มิได้เตรียม ตนไว้, มิได้ กระทำ ตาม น้ำใจ ของ นาย
นั้น, บ่าว นั้น, จะ ถูกเคี่ยนเปนอัน มาก. แต่ว่า, ผู้ มิได้ รู้, แต่ ๔๘
กระทำ ซึ่ง ควร แก่เคี่ยน นั้น, จะ ถูก เคี่ยน นอ้ย. ผู้ ใด ๆ ประ
ทาน ให้ มาก, จะ เรียกเอา มาก แก่ผู้ นั้น. แลผู้ ใด ๆ ที่ เขา ฝาก
ไว้มาก, จะ ทวง เอา มาก ยิ่งแก่ผู้ นั้น. ฯะ

๏ เรามาเพื่อ จะให้ไฟบังเกิด ในแผ่นดิน, แล เรา จะ ปราถ ๔๙
นา อะไร, เว้น แต่ให้ จุด ก่อ ขึ้น แล้ว: แต่เรา มี บัพติศมา ซึ่ง ตอ้ง ๕๐
รับ นั้น, แล เรา เปน ทุกข์ มาก เท่า ใด, กว่า จะ สำเร็จ. ท่าน คิด ๕๑
หฤๅ ว่า, เรา มา จะให้ เกิด ความ ศุข สำราญ ในแผ่นดิน, เรา บอก
แก่ ท่าน ว่า มิ ใช่, แต่ จะ ให้ แยก จาก กัน. ดวัย ว่า ตั้ง แต่ นี้ ไป ๕๒
ใน เรือน หลัง เดี่ยว, จะ มี ห้า คน แยก จาก กัน, สาม ต่อ สอง, ๆ
ต่อ สาม. พ่อ จะ แยก จาก ลูก ชาย, ๆ จาก พ่อ, แม่ จาก ลูก ๕๓
สาว, ๆ จาก แม่, แม่ ผัว จาก ลูก สะใภ้ เขา, แล ลูก สะใภ้ จาก
แม่ ผัว เขา. ฯะ

๏ พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ ฝูง คน อีก ว่า, เมื่อ ท่าน เหน เมฆ ๕๔
ขึ้น มา แต่ ทิศ ตวัน ตก, ใน บัดเดี่ยว นั้น ท่าน ก็ ว่า, ฝน จะ ตก,
แล้ว ก็เปน ดั่ง นั้น. แล เมื่อ ท่าน เหน ลม ทิศ ใต้ พัด มา, ท่าน ๕๕
ก็ ว่า จะเปน รอ้น, แล้ว ก็เปน. โอ้ คน ทำเทียม, ท่าน รู้ จัก สัง ๕๖
เกต ลักษณะ แผ่นดิน, แล ฟ้า, แต่ ลักษณะ เพลา นี้, เหตุ ไฉน
ท่าน หา ได้ สังเกต ไม่. เหตุ ไฉน ท่าน มิ ได้ เข้าใจ แต่ ตัว ท่าน ๕๗
เอง, ซึ่ง ชอบ ธรรม. เมื่อ ท่าน พา กัน ไป กับ ผู้ โจท, ไป ต่อ หน้า ๕๘
ตระลาการ, เมื่อ ยัง อยู่ กลาง ทาง, จง อุษาห์ หา ที่ จะ พ้น มือ เขา
เถิด. เกลือก ว่า, เขา จะ ลาก ท่าน ถึง ตระลาการ, แล ตระลา
การ จะ มอบ ท่าน แก่ ทำมะรง, แล ทำมะรง จะ ทิ้ง ท่าน ไว้ ใน คุก.

๕๙ แล เรา ว่า แก่ ท่าน ว่า, ท่าน จะ หา ออก จาก ที่ นั้น, กว่า ท่าน ได้
ใช้ ให้ ครบ หมด ที่ สุด. ฯะ

◎ บท ๑๓ ฯ

๑ ◎ คราว นั้น มี ลาง คน อยู่ ที่ นั่น, เล่า เรื่อง แก่ พระองค์ ถึง ชาว
ฆาลิลาย, ซึ่ง ปีลาจ เอา เลือด เขา, ระคน กับ เครื่อง บูชา แห่ง
๒ เขา. พระเยซู จึ่ง ตรัส ถาม เขา ว่า, ท่าน คิด เหน ว่า พวก ชาว ฆา
ลิลาย เหล่า นั้น, เปน บาป ยิ่ง กว่า ชาว ฆาลิลาย ทั้งปวง, จึ่ง
๓ ต้อง ไภย ดั่ง นี้ หฤๅ. เรา ว่า แก่ ท่าน ทั้งหลาย ว่า, มิ ใช่, แต่ ว่า
ถ้า ท่าน มิ ได้ กลับ ตั้ง ใจ เสีย ใหม่, ท่าน ทั้งหลาย ต้อง ฉิบหาย
๔ เหมือน กัน. หฤๅ แล้ว ดวัย สิบ แปด คน นั้น, ซึ่ง หอ รบ ที่ ซีโล,
ตก ทับ แล ฆ่า เขา เสีย นั้น, ท่าน ทั้งหลาย คิด ว่า, เขา เปน คน
๕ บาป ยิ่ง กว่า คน ทั้งปวง ที่ อยู่ ใน ยรูซาเล็ม หฤๅ. เรา ว่า แก่ ท่าน
ทั้งหลาย ว่า, มิ ใช่, แต่ ว่า ถ้า ท่าน มิ ได้ กลับ ตั้ง ใจ เสีย ใหม่,
ท่าน ทั้งหลาย จะ ฉิบหาย เหมือน กัน. ฯะ
๖ ◎ พระองค์ จึ่ง ตรัส คำ อุปมา นี้ ว่า, มี คน หนึ่ง ซึ่ง มี ต้น มะ
เดื่อ เทษ, ปลูก ไว้ ใน สวน ของ ตน. แล้ว ท่าน มา หา ผล ที่ ต้น
๗ นั้น, แล หา ไม่ พบ. แล้ว จึ่ง ว่า แก่ คน ที่ ทำ สวน ว่า, นี่ แนะ,
เรา มา หา ผล แต่ ต้น มะเดื่อ เทษ นี้, ได้ สาม ปี แล้ว, ก็ หา พบ
๘ ไม่, จง ฟัน มัน เสีย, จะ ให้ มัน รก ดิน เปล่า ทำไม. แต่ ผู้ ทำ สวน
ตอบ แก่ ท่าน ว่า, นาย เจ้า ข้า, จง ไว้ มัน ปี นี้ อีก, กว่า จะ แซะ
๙ ขุด รอบ, แล ใส่ เครื่อง เน่า, แล้ว ถ้า แม้น มี ผล ก็ จะ ดี, ถ้า มิ
ใช่, ภาย หลัง ท่าน จง ฟัน มัน เสีย. ฯะ
๑๐ ◎ แล พระองค์ สั่ง สอน อยู่ ใน โรง ธรรม. ใน วัน ซะบาโต.
๑๑ แล นี่ แนะ, มี หญิง คน หนึ่ง ซึ่ง มี ผี เปน โรค สิบ แปด ปี มา แล้ว.

เปน หลัง โกง จะ ยืด ตัว ขึ้น ก็ มิ ได้ เลย. พระเยซู เมื่อ เหน เขา, ๑๒
จึ่ง เรียก, แล้ว ตรัส แก่ เขา ว่า, หญิง เอ๋ย, ตัว หลุด หาย จาก
โรค ของ ตัว แล้ว. พระองค์ จึ่ง วาง พระหัตถ์ บน หญิง นั้น, แล ๑๓
บัด เดี๋ยว เขา ก็ ยืน ตัว ตรง, แล ได้ สรรเสิญ พระเจ้า. ฝ่าย นาย ๑๔
โรง ธรรม เคืองใจ ว่า, เพราะ พระเยซู รักษา โรค, ใน วัน ซะบาโต,
จึ่ง ว่า แก่ ฝูง คน ว่า, มี หก วัน ซึ่ง ควร จะ ทำ การ ใน วัน เหล่า
นั้น, จง มา ให้ เขา รักษา เถิด. แต่ วัน ซะบาโต อย่า มา. พระองค์ ๑๕
เจ้า จึ่ง ตรัส ตอบ แก่ เขา ว่า, คน ทำเทียม ท่าน สิ้น ทุก คน ได้
ปลอย วัว, แล ลา จาก โรง, พา ไป ให้ กิน น้ำ ใน วัน ซะบาโต มิ ใช่
หฤๅ. ฝ่าย ลูก หญิง แห่ง อับราฮาม นี้, ซึ่ง ซาตาน ได้ ผูก มัด, ๑๖
ดู เถิด, สิบ แปด ปี แล้ว, ไม่ ควร จะ ให้ เขา ปล่อย หลุด จาก ผูก
มัด, ใน วัน ซะบาโต หฤๅ. ครั้น พระองค์ ตรัส ข้อ นี้ แล้ว, บันดา ๑๗
คน ที่ อะริ แก่ พระองค์ ก็ อาย, แล ฝูง คน ทั้งหลาย ก็ ชื่นใจ,
เพราะ บันดา การ ประเสริฐ ซึ่ง เปน แต่ พระองค์. ฯะ

๏ พระองค์ จึ่ง ตรัส ว่า, อัน ราช สมบัติ พระเจ้า เปน เหมือน ๑๘
สิ่ง ใด, เรา จะ เปรียบ ราช สมบัติ นั้น ด้วย อัน ใด. ก็ เปน เหมือน ๑๙
เม็ด พรรณ ผัก กาด, ซึ่ง คน เอา ทิ้ง ใน สวน เขา, แล้ว มัน ก็ งอก
ขึ้น เปน ต้น ใหญ่, แล นก ฟ้า อากาศ มา จับ อาไศรย ที่ กิ่ง มัน.
แล พระองค์ ตรัส อีก ว่า, เรา จะ เปรียบ ราช สมบัติ พระเจ้า ด้วย ๒๐
อัน ใด. ก็ เปน เหมือน เชื้อ, ซึ่ง ผู้ หญิง มา ใส่ ใน แป้ง สาม ทะ ๒๑
นาล, กว่า จะ ฟู ขึ้น ทั้ง สิ้น. ฯะ

๏ แล้ว พระองค์ เสด็จ ไป สั่ง สอน ตาม บ้าน เมือง. ไป ทาง ๒๒
เมือง ยรูซาเล็ม. แล มี คน หนึ่ง ถาม พระองค์ ว่า, พระองค์ เจ้า ๒๓
ข้า, คน ที่ รอด นั้น ก็ น้อย หฤๅ. พระองค์ ตรัส แก่ เขา ทั้งหลาย

๒๔ ว่า, ท่าน จงเร่งรัดเข้าไปในประตูแคบ, เพราะเรา บอกแก่
ท่าน ทั้งหลาย ว่า, คน เปนอันมาก จะ หา ที่ จะ เข้าได้, แต่เข้า
๒๕ มิได้. เมื่อ นายเรือนได้ลุกขึ้น ปิดประตูแล้ว, แลท่านทั้ง
หลาย ยืน อยู่ ข้าง นอก, แล เฌาะ ประตู ว่า, พระองค์เจ้าข้า, ๆ,
ขอ เปิด ให้ข้าพเจ้า ทั้งหลาย. แล นาย นั้น จะ ตอบ แก่ ท่าน ทั้ง
๒๖ หลาย ว่า, เราไม่รู้ จัก ท่าน, ว่า มาแต่ไหน. เมื่อนั้น ท่าน ทั้ง
หลาย จะ ว่า, ข้าพเจ้าได้ กิน ได้ดื่ม กับ ท่าน, แล ท่านได้สั่ง
๒๗ สอนใน หน ทาง ของ ข้าพเจ้า. นายเรือน จึ่ง จะ ว่า, เรา ว่า แก่
ท่านทั้งหลาย ว่า, เรา หา ได้ รู้ ว่า ท่าน มา แต่ ไหน, จง ถอยไป
๒๘ จากเรา, บันดา ซึ่ง กระทำ การ อาธรรม. ก็ จะ มี พิลาบ ร่ำไร ขบ
เขี้ยว เคี้ยว ฟั่น, เมื่อท่าน ทั้งหลาย จะเหนอับราฮาม, แล ยิศ
ฮาก, แล ยาโคบ, แล บันดาผู้ ทำนาย, ในเมือง พระเจ้า, แล
๒๙ ท่าน ทั้งหลายเอง พลักทิ้งเสียข้าง นอก. แล เขาทั้งหลาย จะ มา
แต่ทิศ ตวัน ออก, ตวัน ตก, ทิศเหนือ, ทิศใต้, แล จะ นั่ง ลง ใน
๓๐ เมือง พระเจ้า. และ นี่ แนะ, ผู้ อยู่ ข้าง ปลาย จะ เปน ข้าง ต้น,
แลผู้ เปนข้างต้น จะ เปน ข้าง ปลาย. ฯะ

๓๑ ๏ ใน กาลวันนั้น, ก็มี ลาง คน, เปน พวก ฟาริซาย, มา ทูล
พระองค์ว่า, พระองค์ จง ออก ไป จากที่ นี่เถิด, เพราะ ว่าเฮโรด
๓๒ จะ ใคร่ ประหาร พระองค์เสีย. พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า, ท่าน
จงไป บอก หมา จิ้ง จอกนั้น ว่า, จง ดูเถิด, เรา ก็ ขับ ไล่ผี แล
รักษาโรค วัน นี้, แล พรุ่งนี้, แลใน วันที่ สาม จะ ถึง สำเร็จ.
๓๓ แต่ว่า จำ เปน ให้เราเที่ยว วัน นี้, แล พรุ่งนี้, แล มะรืนนี้,
ด้วยว่า, ผู้ ทำนาย จะ ฉิบหาย นอก จาก ยรูซาเล็มก็หา มิได้.
๓๔ ยรูซาเล็ม ๆ เอ่ย, ซึ่งได้ฆ่าผู้ ทำนาย ทั้งหลาย, แล คว่าง คน

ด้วย หิน, ที่ ใช้ มา หา ท่าน นั้น, เรา จะ ได้ ประมวน ลูก เต้า ของ
ท่าน ไว้, ดุจ ดั่ง แม่ ไก่ กก ลูก ใต้ ปีก นั้น, เปน ขิหน แล้ว, แต่
ท่าน มิ ยอม. นี่ แนะ, เรือน ของ ท่าน ต้อง ละ ไว้ แก่ ท่าน ร้าง ๓๕
เปล่า. เรา ว่า แก่ ท่าน ทั้งหลาย เปน แท้ ว่า, ท่าน จะ หา เหน เรา
ไม่, กว่า เวลา จะ มา, เมื่อ ท่าน จะ ว่า จง จำเริญ ศุข แก่ ท่าน ผู้
มา ใน นาม พระองค์ เจ้า เถิด. ฯะ

๏ บท ๑๔ ฯ

๏ แล เปน มา เมื่อ พระองค์ เข้า ไป ใน เรือน ฟาริซาย คน หนึ่ง, ๑
เปน นาย โรง ธรรม, ใน วัน ซะบาโต เพื่อ จะ บริโภค อาหาร, เขา
คอย มอง ดู พระองค์. แล นี่ แนะ, มี คน หนึ่ง อยู่ ตรง ภักตร พระ ๒
องค์ เปน ท้อง มาน. แล พระเยซู ตรัส ถาม พวก อธิบาย กฎ ๓
หมาย, แล พวก ฟาริซาย ว่า, จะ รักษา คน เจ็บ ใน วัน ซะบาโต
ควร หฤๅ ไม่. ฝ่าย เขา ก็ นิ่ง อยู่, แล พระองค์ จึ่ง เอา คน นั้น, รักษา ๔
ให้ หาย แล้ว ปล่อย เขา ไป, แล้ว ตรัส แก่ คน ทั้งหลาย ว่า, คน ๕
ไหน ใน พวก ท่าน จะ มี ลา หฤๅ วัว ตก ใน บ่อ, แล มิ เร่ง จับ ลาก
ออก ใน วัน ซะบาโต. แล คน ทั้งหลาย จะ ตอบ แก่ พระองค์ ใน ๖
ข้อ เหล่า นี้ มิ ได้. ฝ่าย พระองค์ เมื่อ ทรง เหน ว่า, คน ที่ รับ เชิญ ๗
นั้น ได้ เลือก เอา ที่ นั่ง สูง, จึ่ง ตรัส คำ เปรียบ แก่ เขา ว่า, เมื่อ ๘
ท่าน ต้อง เชิญ แต่ ผู้ ใด มา ถึง การ เลี้ยง, อย่า นั่ง ใน ที่ นั่ง อัน สูง,
เกลือก ว่า, ผู้ มี ยศ ศัก มาก กว่า ท่าน, จะ ต้อง เชิญ แต่ เขา, แล
ผู้ ที่ เชิญ ท่าน แล เขา, จะ มา ว่า แก่ ท่าน ว่า, จง ให้ ที่ แก่ ๙
คน นี้, แล้ว ท่าน จะ มี ความ ละอาย ต้อง ถอย ลง ที่ ต่ำ. แต่ เมื่อ ๑๐
ท่าน รับ เชิญ แล้ว, จง ไป นั่ง ลง ใน ที่ ต่ำ เพื่อ ว่า, เมื่อ ท่าน ผู้
เชิญ ท่าน มา, จะ ว่า แก่ ท่าน ว่า, มิศหาย เอ๋ย, จง ขึ้น ไป ที่ สูง

กว่า.   เมื่อนั้น, ก็ จะ มี ยศ ศักแก่ ท่าน, ต่อหน้า คน ทั้งปวง ที่
๑๑ นั่ง งาน ดว้ย ท่าน.   เพราะ ว่า, ผู้ หนึ่งผู้ ใด ยก ยอ ตัว ขึ้น, ก็ จะ
ตอ้ง ถอ่ม ลง,   แล ผู้ ที่ ถอ่ม ตัว ลง, ผู้ นั้น จะ ตอ้ง ยก ตัว ขึ้น.
๑๒ ๏ แล้ว พระองค์ ตรัส แก่ คน ที่ เชิญ พระองค์ มา ว่า,   เมื่อ ท่าน
จะ แต่ง การ เลี้ยง, กลาง วัน หฤๅ เพลา เอย็น,   อย่า เรียก เพื่อน
ฝูง, พี่ นอ้ง คณาญาติ, แล เสรษฐี ที่ เปน เพื่อน บ้าน,   เกลือก เขา
๑๓ จะ เชิญ ท่าน อีก, แล ของ ตอบ แทน จะ ได้ แก่ ท่าน.   แต่ เมื่อ
ท่าน กระทำ การ เลี้ยง,   จง เชิญ คน จน คน มือ ดว้น, ตีน ดว้น,
๑๔ คน เดิน ขะเหยก, คน ตา บอด, แล้ว ท่าน จะ เปน ศุข.   เพราะ ว่า,
เขา ไม่ มี ซึ่ง จะ ตอบ แทน ท่าน.   ดว้ย ว่า เมื่อ ผู้ ชอบ ธรรม จะ
๑๕ เปน ขึ้น มา จาก ตาย, ท่าน จะ ได้ ซึ่ง ตอบ แทน เมื่อ นั้น.   ฝ่าย คน
หนึ่ง ที่ นั่ง โตะ ดว้ย กัน เมื่อ ได้ ยิน คำ เหล่า นี้,   ก็ ทูล พระองค์ ว่า,
๑๖ ผู้ ที่ จะ รับ อาหาร ใน เมือง พระเจ้า ก็ เปน ศุข.   พระองค์ จึ่ง ตรัส
แก่ เขา ว่า,   ยัง มี คน หนึ่ง กระทำ การ เลี้ยง ใหญ่, แล ได้ เชิญ
๑๗ คน เปน อัน มาก.   ถึง เพลา เลี้ยง โตะ แล้ว, ก็ ใช้ บ่าว ไป บอก แก่
ผู้ ตอ้ง เชิญ นั้น ว่า.   มา เถิด, เพราะ สาระพัด เตรียม พรอ้ม แล้ว.
๑๘ แล บันดา คน เหล่า นั้น, ก็ พรอ้ม ใจ กัน ขอ ตัว,   คน แรก ว่า แก่
เขา ว่า, เรา ได้ ซื้อ ไร่ นา แล้ว ตอ้ง ออก ไป ดู นา นั้น,   ขอ ท่าน ยก
๑๙ ตัว ข้าพเจ้า เสีย เถิด.   อีก คน หนึ่ง ว่า, ข้า ได้ ซื้อ วัว ตัวผู้ ห้า คู่,
แล ข้า ไป จะ ลอง ดู วัว นั้น,   ขอ ท่าน ยก ตัว ข้าพเจ้า เสีย เถิด.
๒๐ อีก คน หนึ่ง ว่า, ข้า ได้ รับ เมีย, เหตุฉะนี้, ข้า ไป มิ ได้.   แล บ่าว
๒๑ คน นั้น จึ่ง กลับ มา, เล่า เนื้อ ความ นี้ แก่ นาย ของ ตน.   นาย
เรือน จึ่ง โกรธ สั่ง บ่าว ว่า,   จง ออก ไป เร็ว ๆ ใน ทาง ใหญ่ ทาง
นอ้ย แห่ง เมือง,   เอา คน จน, คน มือ ดว้น ตีน ดว้น, คน ขะเหยก,

คน ตา บอด เข้า มา ที่ นี่. แล้ว บ่าว ก็ บอก ว่า,, นาย เจ้า ข้า, ได้ ๒๒
ทำ แล้ว เหมือน ท่าน สั่ง, แล ยัง มี ที่ ว่าง. แล นาย สั่ง แก่ บ่าว ๒๓
ว่า, จง ออก ไป ใน ทาง ใหญ่ ทาง น้อย, แล ขืน เขา ให้ เข้า มา, เพื่อ
เรือน ของ เรา จะ เต็ม. เพราะ ว่า, เรา บอก แก่ ท่าน ทั้งหลาย ว่า, ๒๔
แต่ คน ที่ ตอ้ง เชิญ นั้น, ไม่ มี คน หนึ่ง ที่ จะ ชิม เครื่อง เลี้ยง
ของ เรา ไม่. ฯะ

๏ หนึ่ง ฝูง คน เปน อัน มาก ไป อยู่ กับ พระองค์, ๆ กลับ หลัง ๒๕
ตรัส แก่ เขา ว่า, ถ้า แม้น ผู้ ใด มา หา เรา, แล มิ ได้ ชัง พ่อ แม่ ๒๖
เมีย ลูก แล พี่ น้อง ชาย หญิง, ชั้น แต่ ชีวิตร ของ ตัว, จะ เปน
สิษ ของ เรา ก็ มิ ได้. แล ผู้ ใด มิ ได้ ยก กางเขน ของ ตน, แบก ๒๗
ไป ตาม หลัง เรา มา, ผู้ นั้น จะ เปน สิษ ของ เรา มิ ได้. ด้วย ว่า, ๒๘
แต่ พวก ท่าน มี ผู้ ใด ปราถนา จะ สร้าง หอ รบ, ผู้ นั้น จะ มิ นั่ง ลง
ก่อน หฤา, คิด ราคา ดู ว่า, มี พอ จะ ให้ สำเร็จ หฤา ไม่. เกลือก ๒๙
ว่า, เมื่อ ลง ราก มัน แล้ว, ก็ กระทำ ให้ สำเร็จ มิ ได้. คน ทั้งปวง
ที่ เหน ก็ จะ เยาะ เย้ย ผู้ นั้น, ว่า คน นี้ ตั้ง ต้น ก่อ, แต่ กระทำ ให้ ๓๐
สำเร็จ ไม่ ได้. หฤา จะ มี กระษัตร ผู้ ใด, เมื่อ ไป ต่อ สู้ กระษัตร อื่น ๓๑
ใน การ สงคราม, มิ ได้ นั่ง ลง ก่อน ปฤกษา ว่า, เรา มี กำลัง คน
หมื่น หนึ่ง, จะ สู้ ด้วย ฆ่าศึก ที่ ยก มา ต่อ สู้ เรา, มี คน สอง หมื่น
ได้ หฤา ไม่. ถ้า ไม่ ฉะนั้น, เมื่อ ฆ่าศึก ยัง อยู่ ไกล, ก็ จะ ใช้ ราช ๓๒
ทูต ไป ขอ เปน ไม้ ตรี กัน. เหมือน ดั่ง นั้น ผู้ ใด ใน พวก ท่าน, ซึ่ง ๓๓
มิ ได้ ละ สาระพัด สิ่ง ของ ทั้งปวง ของ ตน, จะ เปน สิษ ของ เรา
มิ ได้. เกลือ ก็ เปน ดี, แต่ ว่า ถ้า เกลือ จืด ไป แล้ว, จะ เค็ม ไป ๓๔
อีก อย่างไร ได้. มัน ไม่ สม กับ ดิน, ไม่ สม กับ ของ เน่า, แต่ ๓๕
เขา ทิ้ง มัน พาย นอก. ใคร มี หู ฟั่ง จง ฟั่ง เอา เถิด. ฯะ

๏ บท ๑๕ ฯ

๑ ๏ ครั้งนั้น บันดา พวกเก็บ ภาสี, แล พวก คน บาป, เข้า มาใกล้
๒ พระองค์ จะ ได้ ฟัง พระองค์. ฝ่าย พวก ฟาริซาย แล พวก อาลักษ
๓ บ่นว่า, คน นี้ ก็ รับ คน บาป แล กิน ด้วยเขา. พระองค์ จึง กล่าว
๔ คำ เปรียบ นี้ แก่ เขา ว่า, ใน พวก ท่าน ทั้งหลาย มี คน ใด, ซึ่ง มี
แกะ ร้อย ตัว, แล ตัวหนึ่ง หาย ไป, จะ มิ ละ เก้า สิบ เก้า ตัว นั้น
๕ ไว้ ใน ป่า, แล้วไป หา ตัว ที่ หาย ไป นั้น กว่า จะ พบ มัน. แล เมื่อ
๖ พบ แล้ว, ก็ จะ ชื่นชม ยก ใส่ บน บ่า, แล เมื่อ มา ถึง บ้าน ก็
เรียก เพื่อน ฝูง, แล เพื่อน บ้าน ว่า แก่ เขา ว่า, จง ยินดี ด้วย ข้า,
๗ เพราะ ข้า ได้ พบ แกะ ที่ หาย ไป นั้น. เรา ว่า แก่ ท่าน ทั้งหลาย ว่า,
เหมือน ฉะนั้น, ก็ จะ มี ความ ยินดี ใน สวรรค์, เพราะ คน บาป คน
เดียว ซึ่ง กลับ ใจ เสีย ใหม่. มี ยินดี มาก กว่า, เพราะ คน ชอบ
ธรรม เก้า สิบ เก้า คน, ซึ่ง ไม่ ต้อง การ กลับ ใจ เสีย ใหม่ นั้น.
๘ หนึ่ง จะ มี หญิง ผู้ ใด ซึ่ง มี เงิน สิบ สลึง, ถ้า สลึง หนึ่ง หาย ไป,
๙ จะ ไม่ จุด ตะเกียง กวาด เรือน ค้น หา ดี ๆ, กว่า จะ ได้ พบ. เมื่อ
พบ แล้ว, ก็ จะ ร้อง เรียก เพื่อน ฝูง, แล เพื่อน บ้าน ว่า, จง ยินดี
๑๐ กับ ข้า, เพราะ ข้า ได้ พบ สลึง ซึ่ง หาย ไป นั้น. เหมือน ฉะนั้น,
เรา ว่า แก่ ท่าน ทั้งหลาย ว่า, จะ มี ความ ยินดี ต่อ หน้า ทูต แห่ง
พระเจ้า ทั้งหลาย, เพราะ คน บาป คน เดียว ซึ่ง กลับ ใจ เสีย ใหม่.
๑๑ ๏ แล พระองค์ ตรัส ว่า, ยัง มี คน หนึ่ง มี ลูก ชาย สอง คน.
๑๒ ลูก น้อย นั้น, บอก แก่ บิดา เขา ว่า, บิดา เจ้า ข้า, ขอ ให้ ฉัน ส่วน
ทรัพย์ ที่ ตก อยู่ แก่ ฉัน นั้น. บิดา ก็ แบ่ง ให้ เข้า ของ แก่ เขา.
๑๓ แล้ว ไม่ ช้า ไม่ นาน ลูก ชาย น้อย, ก็ เก็บ สาระพัด ของ, แล้ว ก็
ไป เที่ยว ที่ เมือง ไกล. แล ที่ นั่น ก็ เสีย ทรัพย์ ของ ตัว ไป, ด้วย

เลี้ยงชีวิตร ตามนักเลง. แลเมื่อเสียหมดแล้ว, ก็เกิดกันดาน ๑๔
อาหาร มาก ทั่วเมือง นั้น, ตัว ก็ขัด สน, แล้วไป สำนัก อาไศรย ๑๕
แก่ ชาว เมืองนั้นคน หนึ่ง. คน นั้น ก็ใช้เขาไป ใน ทุ่ง นา เลี้ยง
หมู. แล เขา หยาก จะ ได้ อิ่ม ท้อง, ดวัย ผัก ถั่ว ซึ่ง หมู กิน นั้น, ๑๖
แล ไม่ มี ผู้ ใด ให้ เขา กิน. แล เมื่อ รู้ ศึก ตัว แล้ว, เขา ว่า, ลูก ๑๗
จ้าง ของ บิดา มี ชี่ คน, มี อาหาร อิ่ม แล เหลือ เสีย อีก, แต่ ข้า ก็
ฉิบหาย ดวัย ความ หยาก. ข้า จะ ลุก ขึ้น ไป ยัง บิดา ของ ข้า, จะ ๑๘
ว่า แก่ ท่าน ว่า, บิดา เจ้า ข้า, ฉัน ได้ ผิด ต่อ สวรรค์ แล ต่อ หน้า
ท่าน ดวัย. ไม่ เปน สม ควร จะ ได้ ชื่อ ว่า, เปน ลูก ของ ท่าน, จง ๑๙
กระทำ ให้ ฉัน เปน เหมือน ลูก จ้าง ของ ท่าน คน หนึ่ง เถิด. แล้ว ๒๐
เขา ลุก ขึ้น, ไป ยัง บิดา ของ ตัว. แล เมื่อ ยัง อยู่ แต่ไกล, บิดา
ก็ เหน เขา, ก็ เมตา, วิ่ง ไป กัม ลง บน คอ, แล จูบ เขา. ฝ่าย ลูก ๒๑
นั้น กล่าว แก่ บิดา ว่า, บิดา เจ้า ข้า, ฉัน ได้ ผิด ต่อ สวรรค์ แล ต่อ
หน้า ท่าน, แล ไม่ ควร จะ ได้ ชื่อ ว่า, เปน ลูก ของ ท่าน ต่อ ไป.
บิดา จึ่ง สั่ง แก่ บ่าว ของ ตน ว่า, จง เอา เสื้อ อย่าง เอก มา, แล ใส่ ๒๒
เขา, แล ใส่ แหวน ที่ มือ, แล เกือก ที่ ตีน เขา. แล เอา ลูก วัว ๒๓
อวัน พี, มา ฆ่า เสีย, ให้ เรา กิน เปน ความ ยินดี. เพราะ ว่า, ลูก ๒๔
ของ เรา คน นี้ ตาย แล้ว, ก็ เปน ใหม่, ก็ สูญ หาย แล้ว, ก็ ได้ พบ
อีก. แล้ว เขา จึ่ง บังเกิด โสมนัศ ยินดี. ฝ่าย ลูก ใหญ่ ของ ท่าน ๒๕
อยู่ ใน ทุ่ง นา, แล เมื่อ มา ใกล้ เรือน, ก็ ได้ ยิน เสียง มะโหรี, แล
เต้น รำ. จึ่ง เรียก บ่าว คน หนึ่ง ถาม ว่า, เหตุ เหล่า นี้ เปน อะไร. ๒๖
บ่าว นั้น, จึ่ง บอก เขา ว่า, น้อง ของ ท่าน มา แล้ว, แล บิดา ได้ ฆ่า ๒๗
ลูก วัว อวัน พี, เพราะ ว่า, ได้ รับ ลูก นั้น, สบาย ปรกติ อยู่. พี่ชาย ๒๘
จึ่ง โกรธ, แล หา ใค่ร จะ เข้า ไป ไม่. เหตุฉะนี้ บิดา ออก มา เรียก

๒๙ เขา. เขา จึ่ง ตอบ แก่ บิดา ว่า, เปน ขี่ ปี ฉัน ได้ ปรนิบัติ ท่าน, มิ
ได้ ผิด เกิน คำ สั่ง ของ ท่าน เลย, แต่ ท่าน มิ ได้ ให้ ลูก แพะ สัก
๓๐ ตัว หนึ่ง แก่ ฉัน, เพื่อ จะ เลี้ยง เปน ยินดี, กับ เพื่อน ฉัน เลย. แต่
ลูก ของ ท่าน นี้, ที่ ได้ ไป เสีย ทรัพย์ สิ่ง ของ ๆ ท่าน, ดวัย หญิง
๓๑ แพศยา, เมื่อ มา แล้ว, ท่าน ก็ ฆ่า ลูก วัว อวัน เผื่อ เขา. บิดา จึ่ง
ตอบ แก่ เขา ว่า, ลูก เอ๋ย, เจ้า อยู่ กับ เรา เปน อัตรา, แล ของ ทั้ง
๓๒ ปวง ของ เรา, ก็ เปน ของ ๆ เจ้า. เปน สม ควร จะ ยินดี, แล ชื่น
ชม, เพราะ น้อง ของ เจ้า คน นี้, ตาย เสีย แล้ว, แล เปน ใหม่, ก็
สูญ หาย ไป แล ภบ ได้ อีก. ฯะ

๏ บท ๑๖ ฯ

๑ ๏ พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ ลูก สิษ พระองค์ ว่า, ยัง มี เสรษฐี คน
หนึ่ง, ที่ มี คน หนึ่ง เปน ต้น เรือน. เขา มา ฟ้อง ต้น เรือน นั้น แก่
๒ นาย ว่า, เขา ทำ ให้ ของ ๆ นาย นั้น, เสีย ไป. นาย จึ่ง เรียก เขา
ว่า, นี้ ซึ่ง เรา ได้ ยิน ถึง เจ้า ก็ เปน อะไร. จง ให้ การ โดย ตำแหน่ง
๓ ของ เจ้า. ดวัย ว่า, เจ้า จะ เปน ต้น เรือน ต่อ ไป ก็ ไม่ ได้. คน
ต้น เรือน นั้น คิด แต่ ใน ใจ เขา ว่า, เรา จะ ทำ อะไร, เพราะ นาย
จะ ถอด เสีย จาก ที่ เปน ต้น เรือน. จะ ขุด ดิน ก็ ไม่ ได้, จะ ขอ
๔ ทาน ก็ อาย เขา. ข้า รู้ ข้า จะ ทำ อย่าง ไร, เผื่อ เมื่อ ข้า ถอด จาก ที่
๕ เปน ต้น เรือน แล้ว, เขา จึ่ง จะ รับ ไว้ ใน เรือน เขา. คน นั้น
จึ่ง เรียก ลูก นี่ แห่ง นาย มา ทุก คน, แล ถาม คน เดิม ว่า, เจ้า
๖ เปน นี่ แก่ นาย เรา ขี่ มาก น้อย. เขา จึ่ง ตอบ ว่า, เปน นี่ น้ำ มัน
ร้อย ถัง. คน ต้น เรือน บอก ว่า, จง เอา บาญชีย์ ของ เจ้า, นั่ง ลง
๗ เรว ๆ เขียน ว่า, เปน ห้า สิบ. แล้ว เขา จึ่ง ถาม คน อื่น ว่า, เจ้า
เปน นี่ ขี่ มาก น้อย, เขา จึ่ง ตอบ ว่า เปน นี่ เข้า สาลี ร้อย เกียน.

คน ต้น เรือน บอก เขา ว่า, เอา บาญชี่ย์ ของ เจ้า, เขียน ว่า แปด สิบ
เกียน. แล้ว นาย เขา, ก็ สรรเสิรญ คน ต้น เรือน อาธรรม นั้น, ว่า ๘
ได้ กระทำ ตาม ปัญา ฉลาด. ดว้ย ว่า, คน โลกย์ นี้ ใน ชาติ เขา,
ก็ มี ปัญา ฉลาด กว่า ลูก สว่าง อีก. เรา บอก แก่ ท่าน ว่า, จง กระ ๙
ทำ ให้ มี เพื่อน ฝูง แก่ ตัว, แต่ ทรัพย์ สมบัติ อาธรรม, เพื่อ เมื่อ
ท่าน เสีย ที่, เขา จะ ได้ รับ ท่าน ทั้งหลาย ไว้ ใน เรือน อาไศรย เปน
นิจ. ผู้ ที่ สัจ ซื่อ ใน ของ เล็ก ที่ สุด, ก็ จะ เปน สัจ ซื่อ ใน ของ มาก. ๑๐
แล ผู้ ที่ อาสัจ ใน ของ เล็ก ที่ สุด, ก็ จะ เปน อาสัจ ใน ของ มาก.
เหตุ ฉะนี้, ถ้า ท่าน ไม่ ซื่อ สัจ ใน ทรัพย์ สมบัติ อาธรรม, ผู้ ใด จะ ๑๑
ไว้ ทรัพย์ อัน แท้ แก่ ท่าน. แล ถ้า ท่าน ไม่ ซื่อ สัจ ใน ของ ๆ คน ๑๒
อื่น, ผู้ ใด จะ ให้ ซึ่ง เปน ของ ๆ ท่าน แก่ ท่าน นั้น. ฯะ
๏ ไม่ มี บ่าว ผู้ ใด จะ ปรนิบัติ สอง นาย ได้, ดว้ย ว่า, นาย หนึ่ง ๑๓
เขา จะ ชัง, นาย หนึ่ง จะ รักษ, จะ ติดเนื่อง กับ นาย หนึ่ง, จะ ดู
หมิ่น แก่ นาย หนึ่ง, ท่าน จะ ปรนิบัติ พระเจ้า, แล ปรนิบัติ ทรัพย์
สมบัติ มิ ได้. ฝ่าย พวก ฟาริซาย ซึ่ง มี ใจ รักษ ทรัพย์ สมบัติ, ก็ ๑๔
ได้ ยิน คำ เหล่า นี้, แล ได้ เยาะ เย้ย พระองค์. พระองค์ จึ่ง ตรัส ๑๕
แก่ เขา ว่า, ท่าน ทั้งหลาย กระทำ ตัว ดู เปน คน สัจ ซื่อ ต่อ หน้า
มนุษ, แต่ พระเจ้า ได้ รู้ จัก ใจ ของ ท่าน ทั้งหลาย, ดว้ย ว่า, ซึ่ง
เปน ที่ นับ ถือ มาก ใน มนุษ, ก็ เปน ที่ เกลียด ที่ ชัง ต่อ ภักตร
พระเจ้า. ก็ มี บัญญัติ แล ผู้ ทำนาย จน ถึง โยฮัน, ตั้ง แต่ นั้น มา, ๑๖
ราช สมบัติ พระเจ้า ก็ ประกาศ ให้ เปน ที่ ชื่นชม, แล คน ทั้งปวง
เบียด เสียด กัน, เข้า ไป ใน ราช สมบัติ นั้น. อนึ่ง จะ ให้ สวรรค์, ๑๗
แล แผ่นดิน ล่วง เสีย ไป ก็ เปน ง่าย กว่า, ที่ จะ ให้ บัญญัติ คัก หนึด
ตก เสีย ไป. ผู้ ใด ๆ อย่า เมีย แล รับ เอา เมีย อื่น, ก็ ได้ ผิด ประ ๑๘

เวณิย์, แลผู้ที่ รับ หญิงที่ อย่านั้น, เอาเปนเมีย ตน, ก็ได้ผิด
ประเวณิย์. ฯะ
๑๙ ๏ ยังมีเสรษฐีคนหนึ่ง, นุ่งห่มผ้าศี่มวง, แล ผ้าป่านเนื้อดี,
๒๐ แล กิน ของ อัน ประเสิรฐทุก วัน ๆ, แล มี คน จน คน หนึ่ง ชื่อ ลา
๒๑ ซะโร, เปน แผล ทั้ง ตัว, ซึ่ง วางไว้ที่ ประตูเสรษฐี, แล จะ ใคร่
กินเดนเศศ ที่ ตก จาก โตะ เสรษฐีนั้น. แล หมู่ สุนักข์ มาเลีย
๒๒ แผล คน จน นั้น ด้วย. แล เปน มา, คน จน นั้น ก็ ตาย, แล ทูต
สวรรค์ เอา เขา ไป สู่ ที่ อก แห่ง อับราฮาม. ฝ่าย เสรษฐี ก็ ตาย
๒๓ ด้วย, แล ฝั่ง ไว้. แล้ว อยู่ ใน นรก เปน ทุกข์ เวทนา, ก็ แหงน
ตา ดู อับราฮาม แต่ไกล, แล ลาซะโร ใน ที่ อก แห่ง อับราฮาม นั้น.
๒๔ เขา จึ่ง ร้อง ว่า, อับราฮาม บิดา เจ้าข้า, จง เอนดู ข้าพเจ้า, แล ใช้
ลาซะโร มา เพื่อ จะ จุ่ม ปลาย นิ้ว ใน น้ำ, ใส่ ลิ้น ข้าพเจ้า ให้ เอย็น
๒๕ ไป. ด้วย ว่า, ข้าพเจ้า ตรำ ทุกข์ ร้อน อยู่ ใน เปลว ไฟ นี้. อับรา
ฮาม จึ่ง ตอบ ว่า, ลูก เอ๋ย, จง ลำฦก ดู ว่า, เมื่อ เจ้า ยัง มี ชีวิตร
อยู่, เจ้า ได้ ของ ดี ของ เจ้า, แล ลาซะโร ได้ ของ ชั่ว ด้วย. แต่ เดี๋ยว
๒๖ นี้, เขา ได้ ทุเลา, แล เจ้า ได้ ธรมาน. แล อีก ประการ หนึ่ง, กลาง
เรา กับ ตัว เจ้า มี เหว อัน ใหญ่, เพื่อ คน ที่ ปราถนา จะ ขาม ไป จาก
นี่ ถึง เจ้า, ก็ มิได้, หฤๅ จะ ข้าม มา จาก ที่ นั่น, มา ถึง เรา ก็ มิได้.
๒๗ เสรษฐี นั้น จึ่ง ว่า, บิดา เจ้าข้า, เหตุฉะนี้, ขอ ท่าน ใช้ ลาซะโร ไป
๒๘ ถึง บ้าน บิดา ข้าพเจ้า. เพราะ ข้าพเจ้า มี พี่ น้อง ห้า คน, ให้ ลาซะ
๒๙ โร เปน พญาณ แก่ เขา, เพื่อ มิ ให้ เขา มา ถึง ที่ ธรมาน นี้. อับรา
ฮาม ตอบ แก่ เขา ว่า, เขา มี โมเซ แล ผู้ ทำนาย ทั้งหลาย ให้ ฟัง
๓๐ เขา เถิด. เสรษฐี นั้น จึ่ง ว่า มิใช่, อับราฮาม บิดา เจ้าข้า, แต่ทว่า
ถ้า คน หนึ่ง จะ ไป จาก ความ ตาย หา เขา, เขา คง จะ กลับ ตั้ง ใจ

เสียใหม่. อับราฮามจึ่งตอบแก่เขาว่า, ถ้าเขามิได้ฟังโมเซ ๓๑
แลผู้ทำนาย, มาทแม้นคนหนึ่งจะเปนขึ้นมาจากตายเขาก็
ยังไม่เชื่อ. ฯะ

๏ บท ๑๗ ฯ

๏ ครั้งนั้นพระองค์ตรัสแก่พวกสิษว่า, ซึ่งจะให้เกิดสะ ๑
ดุดกระดากใจนั้นคงจะมีอยู่, แต่วิบากแก่คนที่ให้บังเกิด
เหตุที่จะให้สะดุดกระดากใจนั้น. ถ้าคนนั้นมีหินโม่ผูกคอ ๒
ทิ้งในทะเลเปนดีกว่า, ที่เขาจะกระทำให้คนเล็กน้อยเหล่านี้
คนหนึ่ง, ให้สะดุดกระดากใจ. จงระวังตัวให้ดี, ถ้าแลพี่ ๓
น้องจะผิดต่อท่าน, จงว่าเขาเถิด, ถ้าแลเขากลับใจเสียก็
ยกผิดเขาไว้. แม้นเขาจะผิดต่อท่านวันละเจ็ดหน, แลวัน ๔
ละเจ็ดหนกลับมาหาท่านว่า, ฉันได้กลับใจเสียแล้ว, จงยก
โทษให้เขา. ฯะ

๏ ฝ่ายพวกทูตทูลพระองค์ว่า, ขอโปรฎให้ความเชื่อของ ๕
ข้าพเจ้าทั้งหลายมากยิ่งขึ้น. พระองค์เจ้าจึ่งตรัสว่า, ถ้าท่าน ๖
มีความเชื่อเท่าเม็ดพรรณผักกาดเม็ดหนึ่ง, ท่านจะว่าแก่ต้น
สุกะมินนี้ได้ว่า, จงถอนออก, ถอยไปปลูกลงในชะเลเถิด,
แล้วมันจะฟังท่าน. หนึ่งในพวกท่าน, จะมีผู้ใดมีบ่าวที่ไถ ๗
นา, หฤๅเลียงแกะ, เมื่อบ่าวนั้นกลับมาจากทุ่งนา, จะว่าแก่
บ่าวว่า, มานั่งโตะกินที่เดียวเถิด, แลจะไม่ว่าแก่เขาว่า, ๘
จงจัดแจงซึ่งให้เรากิน, แลคาดเอวมาปรนิบัติเรา, กว่าเรา
จะกินแลดื่ม, แลภายหลังเจ้าจะกินแลดื่มดว้ย. นายนั้น ๙
จะขอบใจบ่าวนั้น, เพราะได้ทำตามสั่งหฤๅ. เราเหนว่า, ไม่
ใช่. ฝ่ายท่านทั้งหลายเล่า, เมื่อท่านได้กระทำสิ่งสาระพัดซึ่ง ๑๐

บันชาไว้, แก่ท่านนั้น, จงว่า, ข้าพเจ้าทั้งหลายเปนทาษไม่มี
คุณ, เพราะข้าพเจ้า, ได้กระทำซึ่งควรข้าพเจ้าจะกระทำนั้น.
๑๑ ◎ ก็เปนมาเมื่อพระองค์จะเสด็จขึ้นไปยรูซาเล็ม, พระองค์,
๑๒ ก็เลยข้ามไปกลางเมืองซะมาเรียแลฆาลิลาย. แลเมื่อพระ
องค์จะเข้าไปในบ้านแห่งหนึ่ง, ก็มีคนขี้เรื้อนสิบคนมาปะ
๑๓ พระองค์, ยืนอยู่แต่ไกล, แลเขาก็ออกเสียงร้องว่า, เยซูนาย
๑๔ เจ้าข้า, จงเอ็นดูข้าพเจ้าทั้งหลายเถิด. พระองค์เมื่อเหนก็ตรัส
แก่เขาว่า, จงไปสำแดงตัวแก่ปะโรหิตเถิด. แลเปนมาเมื่อ
๑๕ เขาเดินทางไปนั้น, เขาก็หายเปนสอาด. ฝ่ายคนหนึ่งในพวก
นั้น, เมื่อเหนว่าตัวหายแล้ว, ก็กลับมาสรรเสิรญพระเจ้าด้วย
๑๖ เสียงอันดัง, แล้วก็กราบลงที่พระบาทพระองค์, โมทนาพระ
๑๗ องค์. แลคนนั้นเปนชาติซะมาเรีย. ฝ่ายพระเยซูตรัสถาม
ว่า, มีสิบคนซึ่งหายเปนสอาดนั้นมิใช่หฤา, แต่เก้าคนนั้นอยู่
๑๘ ไหนเล่า. ไม่เหนกลับมาสรรเสิรญพระเจ้า, เว้นแต่คนแขก
๑๙ เมืองคนนี้. แล้วพระองค์ก็ตรัสแก่คนนั้นว่า, จงลุกขึ้นไป
เถิด, ความเชื่อของท่านได้กระทำให้ตัวท่านรอด. ฯะ
๒๐ ◎ หนึ่งเมื่อพวกฟาริซายมาถามพระองค์ว่า, ราชสมบัติพระ
เจ้าจะมาถึงเมื่อไร. พระองค์จึ่งตรัสตอบแก่เขาว่า, อันราช
๒๑ สมบัติพระเจ้าจะไม่มาด้วยปรากฏแก่ตา, เขาจะไม่ว่าดูนี่,
หฤาดูโน่น, เพราะนี่แนะ, ราชสมบัติพระเจ้าก็อยู่ในท่ำกลาง
๒๒ ท่านทั้งหลาย. แล้วพระองค์ตรัสแก่พวกสิษว่า, เวลาจะมา
เมื่อท่านจะใคร่เหนกาลวันแห่งบุตรมนุษวันหนึ่ง, แลท่าน
๒๓ จะหาเหนไม่. แลเขาจะว่าแก่ท่านทั้งหลายว่า, ดูนี่, หฤาดู
๒๔ โน่น, อย่าออกไปอย่าตามเขา, เพราะว่า, เหมือนหนึ่งฟ้าแลบ

ที่แลบออกแต่ฟ้าข้างหนึ่ง, สว่างไปถึงฟ้าข้างโน้น, จะเปน
ดั่งนั้น, ในวันแห่งบุตรมนุษ. แต่จำเปนให้บุตรมนุษนั้น, ๒๕
ทนธรมานมากเสียก่อน, แลให้คนชาตินี้ละทิ้งไม่เอา. แล ๒๖
เหมือนเปนในวันแห่งโนฮา, จะเปนเหมือนนั้น, ในเวลาแห่ง
บุตรมนุษ. เขาได้กินแลดื่ม, แลรับเปนผัวเมียกัน, แลมอบ ๒๗
ให้เปนผัวเมียกัน, จนถึงวันนั้นที่โนฮาเข้าในนาวา, แลน้ำ
ท่วมมา, แลล้างผลาญเขาทั้งหลาย. แลเหมือนเปนในวัน ๒๘
แห่งโลดด้วย, เขาได้กินดื่ม, ซื้อขาย, หว่านปลูก, แลสร้าง
เรือน, แต่ในวันที่โลดออกไปจากซะโดม, ก็ตกเปนไฟแล ๒๙
กำมะถัน, ลงมาจากฟ้า, ล้างผลาญเขาเสียสิ้น. จะเปนเหมือน ๓๐
ดั่งนั้น, ในวันที่บุตรมนุษจะมาปรากฎ. ในวันนั้น, ผู้ที่อยู่ ๓๑
บนหลังคาเรือน, แลของๆเขาอยู่ในเรือนนั้น, อย่าให้ลงไป
เอาของนั้น. แลผู้ที่อยู่ในทุ่งนาเหมือนกัน, อย่าให้กลับไป
ข้างหลัง. จงลำฦกถึงเมียแห่งโลดเถิด. ผู้ที่จะแสวงหา ๓๒
ที่จะรอดชีวิตรของตัว, จะเสียชีวิตร. ผู้ที่จะสู้เสียชีวิตร, ๓๓
ก็จะทำให้ชีวิตรรอด. เราว่าแก่ท่านทั้งหลายว่า, ในคืนนั้น, ๓๔
จะมีสองคนในที่นอนอันเดียว, คนหนึ่งก็จะต้องเอาไป, คน
หนึ่งจะต้องละไว้. หญิงสองคนจะโม่แป้ง, ที่โม่อันเดียว, ๓๕
คนหนึ่งจะต้องเอาไป, คนหนึ่งจะต้องละไว้. สองคนจะอยู่ ๓๖
ในทุ่งนา, คนหนึ่งจะต้องเอาไป, คนหนึ่งจะต้องละไว้. เขา ๓๗
จึ่งทูลถามว่า, ที่ไหนพระองค์เจ้าข้า, พระองค์จึ่งตอบเขาว่า,
ซากศพอยู่ที่ไหน, ฝูงนกแร้งก็ประชุมกันที่นั่น. ฯะ

๏ บท ๑๘ ฯ

๑ ๏ พระองค์จึ่ง ตรัส คำเปรียบนี้แก่เขา, ว่า ควร จะ อ้อน วอน
๒ เปน นิจ, มิได้ เกียด คร้าน. ว่า ในเมือง แห่ง หนึ่ง, มี ตระลาการ
๓. ผู้ หนึ่ง, มิได้ เกรง พระเจ้า, แล มิได้ อาย แก่ มนุษ. ในเมือง นั้น,
ก็ มี แม่ ม่าย คน หนึ่ง, มา หา ตระลาการ นั้น ว่า, ขอ ช่วย แก้แค้น
๔ ข้าพเจ้า แก่ สัตรู เถิด. ฝ่าย ตระลาการ ก็มิใคร่ ทำ, เปน ช้า นาน,
แต่ ภาย หลัง นึก ใน ใจ ว่า, ถึง ว่า เรา ไม่ เกรง แก่ พระเจ้า, ไม่
๕ อาย แก่ มนุษ, แต่ เพราะ หญิง แม่ ม่าย นี้, มา ทำให้ เรา ลำบาก,
๖ เรา จะ แก้ แค้น เขา, เพื่อ มิ ให้ เขา มา รบ กวน เรา เป่น นิจ. พระ
๗ องค์ จึ่ง ตรัส ว่า, จง ฟัง ซึ่ง ตระลาการ อาธรรม นั้น ได้ ว่า. ฝ่าย
พระเจ้า จะ มิ ทำ แก้ แค้น, คน ที่ เลือก ของ พระองค์, เมื่อ เขา
ร้อง อ้อน วอน พระองค์ กลาง วัน กลาง คืน, แม้น จะ ทน เขา ช้า
๘ นาน หฤๅ. เรา บอก แก่ ท่าน ทั้งหลาย ว่า, พระองค์ จะ แก้แค้น
เขา โดย เร็ว, แต่ ว่า, ครั้น บุตร มนุษ จะ มา, จะ พบ ความ เชื่อ
ใน แผ่นดิน หฤๅ. ฯะ
๙ ๏ ฝ่าย พระองค์ ตรัส คำ เปรียบ นี้ แก่ ลาง คน, ที่ ไว้ ใจ ใน ตัว
๑๐ เอง ว่า, ตัว เปน ผู้ ชอบ ธรรม, แล ประมาท ผู้ อื่น, ว่า, ยัง มี สอง
คน ขึ้น ไป สู่ วิหาร จะ อ้อน วอน, คน หนึ่ง เปน พวก ฟาริซาย, คน
๑๑ หนึ่ง เปน พวก เก็บ ภาสี. คน พวก ฟาริซาย นั้น, ยืน อยู่ อ้อน วอน
แก่ ตัว เอง ว่า, พระเจ้า ข้า, ข้าพเจ้า โมทนา พระ คุณ พระองค์,
เพราะ ข้าพเจ้า ไม่ เปน เหมือน คน อื่น, ที่ เปน คน โลภ, คน อาธรรม,
๑๒ แล ล่วง ประเวณีย์, แล ไม่ เหมือน คน เก็บ ภาสี คน นี้. ใน ขวบ
อาทิตย์ หนึ่ง, ข้าพเจ้า ถือ อด อาหาร สอง หน, แต่ สาระพัด ของ ที่
๑๓ ข้าพเจ้า มี อยู่, ข้าพเจ้า เอา สิบ ลด มา ถวาย. ฝ่าย คน พวก เก็บ

ภาสินั้น, ก็ยืน อยู่ แต่ไกลไม่อาจแหงนตาดูฟ้า, แต่ตีอก
ของ ตน ว่า, โอ้ พระเจ้าข้า, ขอโปรฎเมตาข้าพเจ้าผู้ เปน คน บาป.
เรา ว่า แก่ท่าน ทั้งหลาย ว่า, คน นี้ และ, ก็ กลับไป บ้าน มีความ ๑๔
ชอบ ยิ่งกว่าคนนั้น, ดวัยว่า, ผู้ ใด ที่ ยก ตัว ขึ้น, จะ ตอ้ง ถอ่ม
ลง, แต่ผู้ ที่ ถอ่ม ตัว ลง, จะ ตอ้ง ยก ขึ้น. ฯะ
๑ เขา จึ่ง เอา ลูก ออ่น มา ถึง พระองค์, ให้ พระองค์ ถูก ตอ้ง ๑๕
เขา. แต่ พวก ลูก สิษ เมื่อ เหน, ก็ ห้าม เขา. พระเยซู จึ่ง เรียก ๑๖
เขา ว่า, จง ยอม ให้ ลูก ออ่น มา ถึง เรา, อย่า ห้าม เขา เลย. เพราะ
ว่า, ขฅวเมือง พระเจ้า ก็ จะ เปน แต่ เช่น นั้น. เรา ว่า แก่ ท่าน ทั้ง ๑๗
หลาย เปน แท้ ว่า, ผู้ ใด ๆ ถ้า มิ รับ เมือง พระเจ้า, เหมือน หนึ่ง
เด็กเล็ก, ก็ จะ มิได้ เข้าในเมืองนั้น. ฯะ
๑ ก็มี ขุน นาง ผู้ หนึ่ง ถาม พระองค์ ว่า, ท่าน อาจารย์ ที่ ดี, ๑๘
ข้าพเจ้า จะ กระทำ ประการ ใด, จึ่ง จะ ได้ มรฎก ชีวิตร อัน จำเริญ
เปน นิจ. พระเยซู ตรัส แก่ เขา ว่า, เหตุ ไฉน ท่าน เรียก เรา ว่า, ๑๙
เปน ดี. ไม่ มี ใคร เปน ดี, เว้น แต่ ผู้ หนึ่ง, คือ พระเจ้า. พระ บัญ ๒๐
ญัติ ท่าน รู้ หฤา, อย่า ผิด ผัว เมีย เขา, อย่า ฆ่า คน, อย่า ลัก, อย่า
เปน พญาณ เท็จ, จง นับ ถือ บิดา มารดา ของ ตน. คน นั้น จึ่ง ว่า ๒๑
บันดา สิ่ง เหล่า นี้, ข้าพเจ้า ได้ ถือ รักษา ไว้, ตั้ง แต่ เด็ก ๆ มา,
พระเยซู ได้ ยิน ดั่ง นั้น, ก็ ตรัส แก่ เขา ว่า, ท่าน ยัง ขาด อยู่ สิ่ง ๒๒
หนึ่ง, จง ไป ขาย สิ่ง สาระพัด ซึ่ง ท่าน มี อยู่, แจก ให้ แก่ คน จน.
แล้ว ท่าน จะ มี คลัง ทรัพย์ สมบัติ ใน สวรรค์, แล้ว จง ติด ตาม
เรา มา. เมื่อ คน นั้น ได้ ยิน ดั่ง นั้น, ก็ เปน ทุกข์ นัก, เพราะ เขา ๒๓
เปน คน มั่ง มี มาก. ฝ่าย เมื่อ พระเยซู เหน ว่า, เขา เปน ทุกข์ พระ ๒๔
องค์ จึ่ง ตรัส ว่า, คน ที่ มี ทรัพย์ สมบัติ มาก, จะ เข้า ใน เมือง

๒๕ พระเจ้า ยาก นัก. เพราะ ว่า, อัน ตัว อูฐ จะ ลอด รู เข็ม, ก็ เปน
๒๖ ง่าย กว่า, ที่ คน มั่ง มี จะ เข้า ใน เมือง พระเจ้า. ฝ่าย คน ทั้งหลาย,
๒๗ เมื่อ ได้ ยิน ก็ ว่า, ถ้า ดั่ง นั้น, ใคร จะ รอด ได้. แต่ พระองค์ ตรัส
ว่า, ซึ่ง มนุษ ทำ มิ ได้ พระเจ้า กระทำ ได้. ฯะ
๒๘ ๏ เปโตร จึ่ง ทูล พระองค์ ว่า, ก็ นี่ แนะ, ข้าพเจ้า ทั้งหลาย, ได้
๒๙ ละ สิ่ง สาระพัด แล ติด ตาม พระองค์ มา. พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่
เขา ว่า, เรา ว่า แก่ ท่าน ทั้งหลาย เปน แท้ ว่า, ไม่ มี ผู้ ใด ซึ่ง ได้
ละ เรือน, หฤๅ พ่อ แม่, หฤๅ พี่ น้อง, หฤๅ เมีย ลูก เพราะ เหน แก่
๓๐ เมือง พระเจ้า, ซึ่ง จะ มิ รับ แทน ใน ชาติ นี้ เปน หลาย เท่า, แล
ใน ชาติ หน้า ชีวิตร อัน จำเริญ เปน นิจ. ฯะ
๓๑ ๏ แล้ว พระองค์ จึ่ง เอา พวก สิษ สิบ สอง คน ตรัส แก่ เขา ว่า, นี่
แนะ, เรา จะ ขึ้น ไป เมือง ยรูซาเล็ม, แล สิ่ง สาระพัด ซึ่ง จาฤก ไว้
๓๒ ด้วย ผู้ ทำนาย, จะ สำเร็จ แก่ บุตร มนุษ. ด้วย ว่า, บุตร มนุษ นั้น
ต้อง มอบ แก่ พวก ต่าง ประเทศ, แล เขา จะ เยาะ เย้ย, กระทำ
๓๓ หยาบ ช้า, ถ่ม น้ำ ลาย แก่ ท่าน, แล จะ โบย ตี, ฆ่า ท่าน เสีย,
๓๔ แล ใน วัน ที่ สาม, ท่าน จะ ขึ้น เปน ใหม่. ฝ่าย พวก สิษ มิ ได้ เข้า
ใจ เหตุ เหล่า นี้ เลย. แล คำ นี้ ก็ ซ่อน ไว้ จาก เขา, แล เขา ไม่ รู้
ซึ่ง พระองค์ ตรัส นั้น. ฯะ
๓๕ ๏ แล เปน มา เมื่อ พระองค์ มา ใกล้ เมือง ยะริโฮ, ก็ มี คน ตา
๓๖ บอด คน หนึ่ง นั่ง ขอ ทาน, อยู่ ริม ทาง, เมื่อ ได้ ยิน เสียง ฝูง คน
๓๗ เดิน ไป นั้น, จึ่ง ถาม ว่า, นี่ จะ เปน อะไร. เขา ทั้งหลาย จึ่ง ตอบ
๓๘ ว่า, เยซู ชาว นาซาเร็ธ ก็ เสด็จ ไป. คน ตา บอด นั้น, จึ่ง ร้อง ว่า,
๓๙ เยซู บุตร ดาวิด เจ้า ข้า, จง เอนดู ข้าพเจ้า เถิด. คน ที่ เดิน ไป ข้าง
หน้า นั้น, ห้าม เขา ให้ นิ่ง อยู่. แต่ เขา ยิ่ง ร้อง ว่า, บุตร ดาวิด เจ้า

ข้า, จงเอนดูข้าพเจ้าเถิด. พระเยซูจึ่งอยุดยืนอยู่, สั่งให้เอา ๔๐
คนตาบอดมาถึงพระองค์. เมื่อมาใกล้แล้ว, พระองค์จึ่งถาม
เขาว่า, ท่านจะใคร่ให้เราทำอะไรแก่ท่าน. เขาทูลว่า, พระ ๔๑
องค์เจ้าข้า, ให้ข้าพเจ้าเหนได้. พระเยซูตรัสแก่เขาว่า, จง ๔๒
เหนเถิด. ความเชื่อของตัวก็ได้กระทำให้ตัวรอด. แลใน ๔๓
ทันใดนั้น, เขาก็เหนได้, แลได้ติดตามพระองค์ไป, สรร
เสริญพระเจ้า. แลคนทั้งปวงเมื่อเหนดั่งนั้น, ก็ให้สาธุการแก่
พระเจ้า. ฯะ

๏ บท ๑๙ ฯ

๏ ฝ่ายพระเยซูก็เสด็จตลอดเมืองยะริโฮ. แลนี่แนะ, มี ๑
คนหนึ่งที่เรียกว่า, ซะคายเปนนายพวกเก็บภาสี, แลเปนคน ๒
มั่งมี. แลคนนั้นแสวงหาที่จะเหนพระเยซู, ว่าเปนผู้ใด, ๓
แลเหนมิได้เพราะฝูงคน, ด้วยว่า, เขาเปนคนต่ำเตี้ย. แล้ว ๔
เขาวิ่งไปข้างหน้า, ขึ้นต้นสุกะโมรต้นหนึ่ง, เพื่อจะเหนพระ
องค์, เพราะว่าพระองค์จะเสด็จไปทางนั้น. แลเมื่อพระเยซู ๕
มาถึงตำบลนั้น, ก็แหงนภักตรดูซะคาย, ตรัสแก่เขาว่า, ซะ
คายเอ๋ย, จงเร่งลงมาเพราะว่า, เราจะต้องอยุดภักอาไศรย
ในเรือนท่านวันนี้. แลเขาก็เร่งลงมาต้อนรับพระองค์, ด้วย ๖
ดีใจ. เมื่อคนทั้งหลายเหนดั่งนั้น, เขาก็บ่นว่า, ท่านไปอยู่ ๗
ด้วยคนบาป. แต่ซะคายยืนอยู่บอกแก่พระองค์ว่า, พระองค์ ๘
เจ้าข้า, ก็นี่แนะ, ทรัพย์สิ่งของ ๆ ข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าจะให้แก่
คนจนครึ่งหนึ่ง, แม้นข้าพเจ้าได้ฉ้อกระบัดของ ๆ ผู้ใด, ข้าพ
เจ้าก็จะคืนให้เปนสี่เท่า. พระเยซูจึ่งตรัสแก่เขาว่า, วันนี้ ๙
ความรอดมาถึงเรือนนี้แล้ว, เหตุว่า, คนนี้ได้เปนลูกของ-

๑๐ อับราฮาม ดว้ย. เพราะ ว่า, บุตร มนุษ จะ มา แสวง หา, แล ช่วย
ที่ หาย นั้น, ให้ รอด. ฯะ
๑๑ ๏ เมื่อ เขา ทั้งหลาย ได้ ยิน เหตุ การ นี้ แล้ว, พระองค์ จึ่ง ตรัส
คำ เปรียบ อีก. เพราะ ว่า, พระองค์ มา ใกล้ เมือง ยรูซาเล็ม แล้ว,
๑๒ แล เขา คิด ว่า ราช สมบัติ พระเจ้า, จะ ปรากฎ ดว้ย พลัน. เหตุฉะ
นี้, พระองค์ จึ่ง ตรัส ว่า, ยัง มี คน ผู้ ใหญ่ คน หนึ่ง ไป เมือง ไกล,
๑๓ เพื่อ จะ รับ ราช สมบัติ แก่ ตน, แล้ว จะ กลับ มา. จึ่ง เรียก บ่าว
ของ ตน สิบ คน, แล มอบ เงิน ให้ แก่ เขา, คน ละ ชั่ง, สั่ง ให้ ใช้
๑๔ กว่า จะ กลับ มา. ฝ่าย ชาว เมือง นั้น, ก็ ชัง ผู้ นั้น, จึ่ง ใช้ ผู้ ทูต
ไป ข้าง หลัง ท่าน ว่า, เรา ไม่ ปราถนา จะ ให้ คน นี้ ครอบ ครอง
๑๕ พวก เรา. เปน มา เมื่อ ท่าน ได้ รับ ราช สมบัติ, กลับ มา แล้ว,
ท่าน จึ่ง สั่ง เรียก บ่าว เหล่า ที่ ท่าน ได้ ให้ เงิน นั้น มา, เพื่อ จะ รู้
๑๖ ว่า, เขา ทุก คน จะ ได้ กำไร ขึ้ มาก นอ้ย. ฝ่าย คน เดิม มา บอก ว่า,
๑๗ นาย เจ้า ข้า เงิน ชั่ง หนึ่ง ของ ท่าน, ใช้ ได้ กำไร สิบ ชั่ง. แล นาย
ว่า แก่ เขา ว่า, ดี แล้ว, เจ้า เปน บ่าว ดี, เพราะ เจ้า เปน สัจ ซื่อ ใน
๑๘ ของ เล็ก ที่ สุด, จง มี อำนาท เหนือ สิบ เมือง เถิด. แล้ว คน ที่
สอง มา บอก ว่า, นาย เจ้า ข้า, เงิน ชั่ง หนึ่ง ของ ท่าน ก็ ได้ กำไร
๑๙ ห้า ชั่ง. ฝ่าย นาย ว่า แก่ เขา ดว้ย ว่า, เจ้า จง เปน เหนือ ห้า เมือง
๒๐ ดว้ย เถิด. อีก คน หนึ่ง มา บอก ว่า, นาย เจ้า ข้า, ดู นี่ แนะ, เปน
๒๑ เงิน ชั่ง ของ ท่าน, ซึ่ง ฉัน เก็บ ห่อ ไว้ ใน ผ้า เช็ด หน้า. เพราะ ฉัน
เกรง ท่าน, ดว้ย ว่า, ท่าน เปน คน ดุ ร้าย, ท่าน ยก ที่ ท่าน มิ ได้
๒๒ วาง ลง, แล เกี่ยว ซึ่ง ท่าน มิ ได้ หว่าน. นาย จึ่ง ตอบ เขา ว่า, ไอ้
บ่าว ชั่ว, เรา จะ ปรับ โทษ เจ้า แต่ ปาก เจ้า เอง. เจ้า รู้ หฤา ว่า, เรา
เปน คน ดุ ร้าย, ยก เอา ซึ่ง เรา มิ ได้ วาง, แล เกี่ยว ซึ่ง เรา มิ ได้

หว่าน. ก็เหตุไฉน, เจ้าไม่ได้เอาเงินของเราไว้ในที่, ๆ เขากู้ ๒๓
เงิน, แลเมื่อเรามาเราจะได้เรียกเอาเงินของเรา, กับดอกเบี้ย
ด้วย. แล้วนายสั่งแก่คนที่ยืนอยู่นั้นว่า, จงเอาเงินชั่งหนึ่ง ๒๔
นั้นจากเขา, ให้แก่คนที่มีสิบชั่ง. เขาบอกท่านว่า, เขามีสิบ ๒๕
ชั่งแล้ว. ด้วยเราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า, บันดาคนซึ่งมี ๒๖
แล้วจะให้เขาอีก, แลจากคนที่ไม่มี, ซึ่งเขามีแล้ว, จะต้อง
เอาไปจากเขา. ฝ่ายพวกสัตรูของเรานั้น, ซึ่งมิสมักให้เรา ๒๗
ครอบครองเขานั้น, จงภามาที่นี่, แลฆ่าเสียต่อหน้าเรา. พระ ๒๘
องค์ตรัสคำเหล่านี้แล้ว, จึ่งดำเนินไปข้างหน้า, จะขึ้นไป
เมืองยรูซาเล็ม. ฯะ

๑ แลเป็นมาเมื่อมาใกล้บ้านเบ็ธฟาเก, แลบ้านเบ็ธทาเนีย, ๒๙
ที่ภูเขาเรียกว่าเอลายโอน, แล้วก็ใช้สิษของพระองค์สองคน
ไป, สั่งว่า, จงเข้าไปในบ้านตรงหน้านั้น, เมื่อจะเข้าไป, ท่าน ๓๐
จะพบลาผูกอยู่ที่นั่น, ยังไม่มีผู้ใดขึ้นนั่งเลย จงแก้มัน
พามาเถิด. ถ้าแลมีผู้ใดถามท่านว่า, แก้มันด้วยเหตุอะไร, ๓๑
จงบอกเขาว่า, เพราะพระองค์เจ้าต้องประสงษ. คนที่ใช้นั้น, ๓๒
ก็ไปได้พบ, เหมือนพระองค์ว่าแก่เขา. แลเมื่อเขากำลังแก้ ๓๓
ลาอยู่นั้น, เจ้าของมันว่าแก่เขาว่า, ท่านแก้ลาทำไม. ฝ่าย ๓๔
เขาตอบว่า, พระองค์เจ้าต้องประสงษ. แล้วเขาภามันมาถึง ๓๕
พระเยซู, แลเอาเสื้อเขาปูบนหลังลานั้น, แลให้พระเยซู
เสด็จขึ้นบนหลังลา. แลเมื่อเสด็จไป, เขาทั้งหลายก็ปูเสื้อ ๓๖
ของตน, ในหนทาง. เมื่อพระองค์มาใกล้จะลงจากภูเขาเอ ๓๗
ลายโอนแล้ว, ฝูงพวกลูกสิษทั้งปวง, มีความยินดีสรรเสริญ
พระเจ้า, ด้วยเสียงอันดัง, เพราะบันดาการที่สำแดงฤทธิซึ่ง

๓๘ เขา ได้ เหน นั้น, ว่า, สาธุการ แก่ มหา กระษัตร, ที่ มา ใน นาม ของ
พระองค์ เจ้า, จง มี ความ ศุข สำราญ ใน สวรรค์, แล รัศมี ภาพ
๓๙ ใน ที่ สูง สุด. ฝ่าย พวก ฟาริซาย ลาง คน แต่ ฝูง คน นั้น, ว่า แก่
๔๐ พระองค์ ว่า, อาจารย์ เจ้า ข้า, จง ห้าม พวก สิษ ท่าน. พระองค์ จึ่ง
ตอบ แก่ เขา ว่า, เรา บอก แก่ ท่าน ทั้งหลาย ว่า, ถ้า คน เหล่า นี้,
๔๑ จะ นิ่ง อยู่, หิน ทั้งหลาย จะ ร้อง ออก เสียง. ครั้น พระองค์ มา ใกล้,
๔๒ ก็ ทรง เหน เมือง, แล ร้องไห้ ถึง เมือง นั้น, ว่า, แม้น ถ้า ท่าน ได้
รู้ ใน กาล วัน นี้, วัน ของ ท่าน สิ่ง ทั้งหลาย ซึ่ง จะ เปน ศุข แก่ ท่าน,
๔๓ แต่ เดี๋ยว นี้ ก็ บัง ซ่อน จาก ตา ท่าน แล้ว. ด้วย ว่า, เวลา จะ มา
ถึง ท่าน, เมื่อ สัตรู ท่าน, จะ ทำ ค่าย ล้อม รอบ, แล ล้อม ท่าน ขังไว้
๔๔ ทุก ด้าน. แล้ว จะ ทำลาย ท่าน กับ ลูก ของ ท่าน, ที่ อยู่ ใน ท่าน,
แล หิน ซ้อน หิน, เขา จะ มิ ได้ ละ ไว้ ใน ท่าน เลย. เพราะ ว่า, ท่าน
มิ ได้ รู้ จัก เวลา ที่ พระองค์ มา หา ท่าน. ฯะ
๔๕ ๏ แล้ว พระองค์ เข้า ใน วิหาร, จึ่ง ขับ ไล่ คน ที่ ซื้อ ขาย ใน ที่ นั่น,
๔๖ ให้ ออก เสีย. ตรัส แก่ เขา ว่า, มี ข้อ เขียน ไว้ ว่า, เรือน ของ เรา
จะ เปน เรือน อ้อน วอน, แต่ ท่าน ทั้งหลาย ได้ กระทำ ให้ เปน ถ้ำ
๔๗ แห่ง พวก โจร. แล พระองค์ ก็ สั่ง สอน ใน วิหาร ทุก วัน, ๆ, แต่
พวก ปะโรหิต, แล พวก อาลักษ, ผู้ แก่ ผู้ เถ้า แห่ง ราษฎร, หา โอ
๔๘ กาศ จะ ประหาร พระองค์. แล หา พบ ที่ จะ ทำ อะไร ได้ ไม่, เพราะ
ว่า, บันดา ราษฎร ชอบ ฟัง พระองค์ เปน อัน มาก. ฯะ

๏ บท ๒๐ ฯ

๑ ๏ คราว นั้น ณะ วัน หนึ่ง, ก็ เปน มา เมื่อ พระองค์ กำลัง สั่ง สอน
พล เมือง ใน วิหาร, แล กล่าว ความ ให้ ชื่น ใจ, พวก ปะโรหิต ผู้
ใหญ่, แล พวก อาลักษ, กับ พวก ผู้ เถ้า ผู้ แก่, มา ยืน อยู่ ที่ พระ

องค์. แลว่าแก่พระองค์ว่า, จง บอกเรา ทั้งหลาย ว่า, ท่านได้ ๒
กระทำการ นี้ ดว้ย อำนาท อะไร. เปนผู้ ใด ที่ ให้อำนาท นี้แก่
ท่าน. พระองค์ ตอบ แก่เขา ว่า, เรา จะ ถาม ท่าน ทั้งหลาย ศัก คำ ๓
หนึ่ง ดว้ย, จง บอกเราเถิด. บัพติศมา แห่ง โยฮัน, เปน แต่ ๔
สวรรค์ หฤๅ, ๆ เปน แต่ มนุษ. ฝ่าย เขา คิด อ่าน แก่ กัน แล กัน ๕
ว่า, แม้นเรา ว่าเปน แต่ สวรรค์, พระองค์ จะ ว่า, ถ้า ฉะนั้น, เหตุ
ไฉน ท่าน มิได้เชื่อ เขา. แม้นเรา ว่าเปน แต่ มนุษ, พลไพร่ ทั้ง ๖
ปวง จะ คว่างเรา ดว้ย หิน, เพราะ ว่าเขา เชื่อ ถือ ว่า, โยฮันเปนผู้
ทำนาย. เขา จึ่ง ตอบ ว่า, เราไม่ รู้ ว่าเปน แต่ไหน. พระเยซู จึ่ง ๗
ตรัส แก่เขา ว่า, เรา ไม่ บอก ท่าน ทั้งหลาย เหมือน กัน ว่า, เรา ทำ ๘
การนี้ ดว้ย อำนาท อะไร. ฯะ

๏ แล้ว พระองค์ มา ตรัส คำ เปรียบ นี้ แก่ ฝูง คน ว่า, ยัง มี คน ๙
หนึ่ง ได้ ปลูก สวน อะหงุ่น, แล้ว ให้ แก่ ชาว สวน เช่าฯ, แล ไป ที่
อื่น เปน ช้าฯ นาน. เมื่อ ถึง ระดู ผล แล้ว, ก็ใช้ บ่าว ไป ถึง พวก ๑๐
ชาว สวน นั้น, เพื่อ เขา จะ ให้ ผล สวน แก่ บ่าว นั้น. แต่ พวก ชาว
สวน, ก็โบย ตี แล ไล่ บ่าว นั้น, ไป มือ เปล่า. แล้ว เขา ใช้ บ่าว ๑๑
อื่น อีก คน หนึ่ง ไป. เขา ทั้งหลาย ก็ โบย ตี คน นั้น, ให้ ได้ อัป ประ
หยด ต่าง ๆ, แล้ว ก็ ไล่ กลับ ไป มือ เปล่า. แล ใช้ คน ที่ สาม ไป ๑๒
อีก, เขา ทั้งหลาย ก็ ทุบ ตี ให้ เปน บาด แผล, แล้ว ก็ ไล่ ออก ไป.
ฝ่าย เจ้า ของ สวน จึ่ง ว่า เรา จะ ทำ อย่าง ไร ดี, เรา จะ ใช้ ลูก ที่ ๑๓
รักษ ของ เรา, เมื่อ เขา เหน ลูก เขา จะ เกรง กลัว ดอก กระมั้ง. แต่ ๑๔
พวก ชาว สวน เมื่อ เหน ลูก, ก็ พูด คิด อ่าน กัน ว่า, คน นี้ ก็ เปน
เจ้า มะระฎก, มา เถิด, เรา จะ ฆ่า เสีย, เพื่อ มะระฎก จะ ตก อยู่
แก่ เรา. แล้ว เขา ผลัก ลูก นั้น นอก สวน อะหงุน, แล ฆ่า เสีย. ๑๕

เหตุฉะนี้ เจ้า ของ สวน อะหงุน นั้น, จะ ทำ อะไร แก่ เขา ทั้งหลาย.
๑๖ ท่าน จะ มา ล้าง ผลาญ ชาว สวน เหล่า นั้น เสีย, แล ให้ สวน ไว้ แก่
๑๗ คน อื่น. แล คน เมื่อ ฟัง ว่า ก็ อย่า ให้ เปน เลย. ฝ่าย พระองค์ พิ
เคราะห์ ดู เขา, แล ว่า เหตุฉะนี้, คำ ซึ่ง เขียน ไว้ นั้น, เปน อะไร,
ว่า หิน ซึ่ง ผู้ ส้าง เรือน ทิ้ง ไม่ เอา, หิน นั้น เข้า เปน หัว มุม แล้ว.
๑๘ ผู้ ใด ๆ จะ ตก บน หิน นั้น, จะ แตก, แต่ ถ้า หิน นั้น จะ ตก บน
๑๙ ผู้ ใด, ผู้ นั้น จะ แหลก เปน ผง. แล้ว ปะโรหิต ผู้ ใหญ่, แล พวก
อาลักษ, ก็ หา โอกาศ จะ วาง มือ บน พระองค์ ใน เวลา นั้น, แต่ เขา
กลัว ฝูง คน. ด้วย เขา รู้ ว่า, พระองค์ ตรัส คำ เปรียบ นี้ ต่อ เขา.
๒๐ ๏ แล้ว เขา คอย มอง ดู พระองค์, แล ใช้ คน ไป สอด แนม, ให้
ปลอม เปน คน ชอบ ธรรม, หวัง จะ จับ ผิด ใน คำ ของ พระองค์,
๒๑ เพื่อ จะ ได้ มอบ พระองค์ ไว้ ใน อำนาท อาชญา แห่ง เจ้า เมือง. คน
เหล่า นั้น, ถาม พระองค์ ว่า, อาจารย์ เจ้า ข้า, ข้าพเจ้า รู้ อยู่ ว่า พระ
องค์ ได้ กล่าว, ได้ สอน แต่ ล้วน ความ จริง, แล มิ ได้ เลือก หน้า,
๒๒ แต่ ได้ สอน ทาง แห่ง พระเจ้า จริง. ที่ จะ ส่ง ส่วย สาอากอร แก่
๒๓ กายซา ควร หฤๅ ไม่ ควร. ฝ่าย พระองค์ รู้ เหน อุบาย เขา, จึ่ง ตรัส
๒๔ แก่ เขา ว่า, ท่าน มา ทด ลอง เรา ทำไม, ก็ ให้ เรา เหน เงิน ตรา,
๒๕ มัน มี รูป แล คำ จาฤก ของ ใคร. เขา ตอบ ว่า ของ กายซา. พระ
องค์ จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า, เหตุฉะนี้, ของ ๆ กายซา จง ส่ง ให้ แก่
๒๖ กายซา, แล ของ ๆ พระเจ้า, จง ถวาย แก่ พระเจ้า เถิด. คน เหล่า
นั้น, จะ จับ ผิด ใน ถ้อย คำ พระองค์, ต่อ หน้า ฝูง คน ก็ มิ ได้, แล
เขา ทั้งหลาย ประหลาด ใจ, ด้วย คำ วิสัชนา ของ พระองค์, แล
นิ่ง อยู่. ฯะ
๒๗ ๏ เมื่อ นั้น, ก็ มี ลาง คน ใน พวก ซาดูกาย, ที่ ขัด ขวาง ว่า, ซึ่ง

จะ ขึ้น มา จาก ตาย ไม่ มี, แล เขา ทั้งหลาย ถาม พระองค์, ว่า, อา ๒๘
จารย์ เจ้า ข้า, โมเซ เขียน สั่ง ข้าพเจ้า ทั้งหลาย ว่า, ถ้า พี่ ชาย ผู้
หนึ่ง ผู้ ใด มี เมีย, แล ตาย, ๆ เมื่อ ยัง ไม่ มี ลูก, ว่า, ให้ น้อง ชาย
รับ เมีย เขา สืบ เผา พันธุ แก่ พี่ ชาย เขา นั้น, ก็ นี่ และ, ยัง มี พี่ ๒๙
น้อง เจ็ด คน, พี่ หัว ปี จึ่ง รับ เมีย, ก็ ตาย ไม่ มี ลูก. แล คน ที่ ๓๐
สอง ก็ รับ เอา เมีย นั้น, เขา ก็ ตาย ไม่ มี ลูก ด้วย. แล คน ที่ สาม ๓๑
ก็ รับ เอา เขา, แล ทั้ง เจ็ด คน เหมือน กัน, แล้ว ก็ ตาย หา มี ลูก
ไม่. ภาย หลัง ที่ สุด, หญิง นั้น ก็ ตาย ด้วย. เหตุฉะนี้, เมื่อ จะ ๓๒
ขึ้น มา จาก ตาย, หญิง นั้น, จะ เปน เมีย ของ ผู้ ใด. เพราะ ว่า ทั้ง ๓๓
เจ็ด คน ได้ เอา เขา เปน เมีย. ฝ่าย พระเยซู ตรัส ตอบ แก่ เขา ว่า, ๓๔
ลูก แห่ง โลกย์ นี้, ก็ รับ เปน ผัว เมีย กัน, แล มอบ เปน ผัว เมีย
กัน, แต่ คน ที่ ควร จะ ได้ โลกย์ โน้น, แล เปน ขึ้น มา จาก ตาย, ๓๕
ก็ มิ รับ เปน ผัว เมีย กัน, มิ ได้ มอบ ให้ เปน ผัว เมีย กัน, แล เขา ๓๖
จะ ตาย อีก ก็ มิ ได้. ด้วย เขา เปน เหมือน กับ ทูต สวรรค์, เปน
ลูก แห่ง พระเจ้า, เปน ลูก แห่ง ความ ขึ้น จาก ตาย. แต่ ที่ ว่า ผู้ ๓๗
ตาย จะ เปน ขึ้น ใหม่ นั้น, โมเซ ได้ สำแดง ที่ พุ่ม ไม้ นั้น, เมื่อ ได้
เรียก พระองค์ เจ้า, ว่า พระเจ้า แห่ง อับราฮาม, พระเจ้า แห่ง ยิศ
ฮาก, พระเจ้า แห่ง ยาโคบ. เพราะ ว่า, พระเจ้า มิ เปน พระเจ้า แห่ง ๓๘
ผู้ ตาย, แต่ เปน พระเจ้า แห่ง ผู้ เปน, ด้วย เขา มี ชีวิตร แต่ พระ
องค์ ทุก คน. ลาง คน แต่ พวก อาลักษ, จึ่ง ตอบ แก่ พระองค์ ว่า, ๓๙
อาจารย์ เจ้า ข้า, ท่าน ได้ ว่า ดี. แล้ว เขา มิ อาจ ถาม พระองค์ อีก ๔๐
ต่อ ไป. ฯะ

๏ พระองค์ จึ่ง ตรัส ถาม เขา ว่า, ที่ เขา ว่า คฤศโต เปน บุตร ๔๑
ดาวิด นั้น, จะ เปน อย่างไร. ใน คำภีร์ คำ เพลง ดาวิด ว่า เอง ว่า, ๔๒

พระองค์เจ้าได้ตรัสแก่พระองค์เจ้าแห่งข้าพเจ้าว่า, จงนั่งที่
๔๓ ข้างขวาพระหัดถ์ของเรา, กว่าเราจะกระทำสัตรูของพระองค์,
๔๔ เปนที่รองพระบาทของพระองค์. เหตุฉะนี้, ถ้าดาวิดเรียกพระ
องค์ว่า, พระองค์เจ้า, พระองค์จะเปนบุตรของดาวิดอย่างไร.
๔๕ แต่เมื่อฝูงคนทั้งหลายได้ยิน, พระองค์ตรัสแก่พวกสิษของ
๔๖ พระองค์ว่า, จงระวังด้วยพวกอาลักษที่ชอบเที่ยวใส่เสื้อยาว,
แลรักษคำคำนับในที่ตลาด, แลที่นั่งอันสูง, ในโรงธรรม,
๔๗ แลรักษที่นั่งอย่างเอกในการเลี้ยง. เขาก็กินเรือนของแม่
ม่าย, แลภาวนาเปนยืดยาวให้เขาเหน. คนเหล่านี้จะรับเอา
โทษหนักกว่า. ฯะ

๏ บท ๒๑ ฯ

๑ ๏ ครั้งนั้น, พระองค์ทอดพระเนตรเหนคนมั่งมี, เอาของถวาย
๒ มาใส่ลงในคลังวิหาร. แลพระองค์เหนหญิงแม่ม่ายคนหนึ่ง,
๓ เปนคนจน, เอาเงินสองไพมาใส่ลง. พระองค์จึงตรัสว่า, เรา
ว่าแก่ท่านทั้งหลายเปนแท้ว่า, หญิงแม่ม่ายคนจนนี้, ได้ใส่
๔ ไว้มากกว่าคนทั้งปวง. เพราะว่า, คนทั้งหลายเอาของแต่ที่
บริบูรณอันเหลือล้น, ถวายแก่พระเจ้า, แต่หญิงคนนี้, เอา
มาแต่ที่ขัดสน, ซึ่งสำหรับเลี้ยงชีวิตรมาใส่ลงสิ้น. ฯะ
๕ ๏ ครั้นว่าลางคนพูดถึงวิหาร, ว่าก็ตบแต่งด้วยหินงาม,
๖ แลเครื่องถวาย. พระองค์จึงตรัสว่า, สิ่งเหล่านี้ซึ่งท่านทั้ง
หลายเหน, เวลาจะมา, ในเวลานั้น, หินจะอยู่ซ้อนหินซึ่งจะ
๗ ไม่ทำลายลงก็หามิได้. ฝ่ายเขาถามพระองค์ว่า, เหตุเหล่านี้
จะเปนเมื่อไร, แลอะไรจะเปนสำคัญ, เมื่อเหตุเหล่านี้, จะเปน
๘ มา. พระองค์จึงตรัสว่า, จงพิเคราะห์ดู, อย่าให้เขาฬ่อลวง

ตัว. ดวัย ว่า, คน เปน อัน มาก จะ มา ใน นาม ชื่อ ของ เรา, ว่า,
เรา เปน ผู้ นั้น, แล เวลา นั้น มา ใกล้ อยู่ แล้ว. เหตุฉะนี้, อย่า ออก
ไป ตาม เขา, แต่ เมื่อ ท่าน ทั้งหลาย ได้ ยิน, ดวัย การ สงคราม, ๙
แล การ ตื่น วุ่น วาย, อย่า ตก ใจ กลัว. ก็ จำ เปน ให้ การ เหล่า นี้,
เปน มา ก่อน, แต่ ที่ สุด ท้าย ก็ ไม่ เปน เร็ว. ฯะ

๏ พระองค์ ยัง ตรัส แก่ เขา ว่า, เมื่อ นั้น, ประเทศ จะ ตื่น ขึ้น ๑๐
ต่อ ประเทศ, เมือง ต่อ เมือง, แล แผ่นดิน จะ ไหว เปน อัน มาก, ใน ๑๑
หลาย แห่ง, จะ เกิด กันดาน อาหาร, แล โรค ไภย, แล วิบัติ หน้า
กลัว, แล การ สำคัญ ใหญ่ ใน ฟ้า. แต่ ก่อน เหตุ เหล่า นี้, เขา จะ ๑๒
ลง มือ บน ท่าน ทั้งหลาย, แล จะ ข่ม ขี่ ท่าน, แล จะ มอบ ไว้ ใน
โรง ธรรม, แล ใน คุก, ภา ท่าน ถึง มหา กระษัตร, แล เจ้าเมือง,
เพราะ เหน แก่ นาม ของ เรา. การ นี้ จะ เกิด แก่ ท่าน, ให้ เปน ๑๓
พญาณ. เหตุฉะนี้, จง ใส่ ไว้ ใน ใจ ของ ท่าน ว่า, อย่า คิด นึก ก่อน ๑๔
ว่า, จะ แก้ ตัว อย่าง ไร. ดวัย ว่า, เรา จะ ให้ แก่ ท่าน ทั้ง ปาก ทั้ง ๑๕
ปัญา, ซึ่ง บันดา สัตรู ของ ท่าน จะ ติ เตียน มิ ได้, จะ ต่อ สู้ ก็ มิ
ได้. ทั้ง พ่อ แม่ แล พี่ น้อง คณาญาติ แล มิศหาย, จะ มอบ ท่าน ๑๖
ไว้, แล บาง คน แต่ พวก ท่าน, เขา จะ ฆ่า เสีย. แล ท่าน ทั้งหลาย ๑๗
จะ เปน ที่ เกลียด ชัง แก่ คน ทั้งปวง, เพราะ นาม ของ เรา. แต่ว่า ๑๘
ผม ศัก เส้น หนึ่ง, จะ เสีย จาก ศีศะ ของ ท่าน ก็ หา มิ ได้. ดวัย ๑๙
ความ เพียน ของ ท่าน, ๆ จะ ได้ ชีวิตร รอด. ครั้น ท่าน จะ เหน ๒๐
เมือง ยรูซาเล็ม ล้อม ไว้ ดวัย กอง ทับ, เมื่อ นั้น, จง รู้ ว่า ความ
ฉิบหาย เมือง นั้น, ก็ มา ใกล้ แล้ว. ครั้ง นั้น, ให้ คน ที่ อยู่ ใน เมือง ๒๑
ยูดาย หนี ไป ถึง ภูเขา, แล คน ที่ อยู่ ใน ท่ำกลาง เมือง ให้ ออก
ไป, แล คน ที่ อยู่ ใน บ้าน นอก, อย่า ให้ เข้า ไป ใน เมือง นั้น. เพราะ ๒๒

เวลา วัน นั้น จะ เปน เวลา ลง อาชูฯ, เพื่อ จะ ให้ สำเร็จ สาระพัด
๒๓ เหตุ ที่ เขียน ไว้ นั้น. แต่ วิบาก แก่ หญิง ที่ มี ครรภ, แล หญิง ที่
ให้ ลูก กิน นม, ใน วัน เหล่า นั้น. เพราะ ว่า, จะ มี ความ ยาก ลำ
บาก นัก ใน แผ่นดิน, แล จะ มี ความ แค้น เคือง แก่ พล เมือง นี้.
๒๔ เขา จะ ต้อง ประหาร ด้วย คม ดาบ, แล ต้อง พา ไป เปน เชลย, ทั่ว
ทุก ประเทศ. แล ยรูซฯเล็ม จะ เปน ที่ เหยียบ ย่ำ, ด้วย ต่าง ๆ
ประเทศ, กว่า กาล กำหนฎ คน ต่าง ประเทศ นั้น จะ สำเร็จ. ฯะ
๒๕ ๏ แล้ว จะ มี สำคัญ ใน อาทิตย์, แล ใน จันทร์, แล ดาว ทั้งหลาย,
แล ใน แผ่นดิน, ความ ทุกข์ ลำบาก แห่ง ต่าง ๆ ประเทศ, ด้วย
๒๖ ความ วิตก สงไสย, แล ทะเล แล คลื่น ก็ ครั่น ครื้น, ใจ มนุษ
เกือบ จะ สูญ หาย ด้วย ความ กลัว, แล ด้วย คอย ดู การ ซึ่ง จะ
เกิด มา ใน โลกย์, ด้วย ว่า, พล สวรรค์ ก็ จะ หวาด หวั่น ไหว.
๒๗ แล เมื่อ นั้น, เขา จะ เหน บุตร มนุษ เสด็จ มา, ใน เมฆ ฟ้า, ด้วย
๒๘ ฤทธา นุภาพ แล รัศมี เปน อัน มาก. ครั้น ว่า เหตุ ทั้งปวง นี้ จะ
เปน มา แล้ว, จง ยืด ตัว ขึ้น, แล ยก ศีศะ ท่าน ทั้งหลาย ขึ้น, ด้วย
เหตุ ว่า, ความ รอด ของ ท่าน มา ใกล้ อยู่ แล้ว. ฯะ
๒๙ ๏ แล้ว พระองค์ ตรัส แก่ เขา ด้วย คำ เปรียบ ว่า, จง ดู ต้น มะ
๓๐ เดื่อเทศ, แล ต้นไม้ ทั้งปวง เถิด. เมื่อ จะ ออก ใบ แล้ว, ท่าน เหน
๓๑ แล รู้ อยู่ เอง ว่า, ระดู ร้อน มา ใกล้ แล้ว. แล ท่าน ทั้งหลาย, เมื่อ
เหน เหตุ การ ดั่ง นี้ เปน มา แล้ว, จง รู้ เหมือน กัน ว่า, ราช สมบัติ
๓๒ แห่ง พระเจ้า ก็ มา ใกล้ อยู่. เรา ว่า แก่ ท่าน ทั้งหลาย เปน แท้ ว่า,
คน ใน ชั่ว ชฯติ นี้, จะ หา ล่วง พ้น ไป ก่อน มิ ได้, กว่า สาระพัด
๓๓ ทั้ง นี้, จะ เปน มา แล้ว. ฟ้า แล แผ่นดิน ก็ จะ ล่วง ไป, แต่ คำ
๓๔ ของ เรา จะ มิ ได้ ล่วง ไป เลย. จง ระวัง ตัว, กลัว เกลือก ว่า, ใจ

ของ ท่าน จะ เต็ม แน่น ไป, ด้วย เมา มัว ใน เวลา ใด ๆ, ด้วย คิด
รำคาน ด้วย ชีวิตร นี้, แล เวลา วัน นั้น จะ มา ถึง ท่าน, เมื่อ ท่าน
ไม่ ทัน คิด. เพราะ ว่า วัน นั้น จะ มา ถึง, คน ทั้งปวง ที่ อยู่ ทั่ว พื้น ๓๕
แผ่นดิน, ดุจ ดั่ง บ่วง ดัก สัตว. เหตุฉะนี้, จง เฝ้า อ้อน วอน ทุก ๓๖
เวลา, เพื่อ ท่าน จะ เปน ควร จะ พ้น เหตุ การ ทั้งปวง นี้, ที่ จะ เปน
มา นั้น, แล เปน ควร จะ ยืน อยู่ ต่อ หน้า บุตร มนุษ. ฯะ

๏ แล เวลา กลาง วัน พระองค์ สั่ง สอน ใน วิหาร, แต่ กลาง ๓๗
คืน ก็ ออก ไป อาไศรย ที่ ภูเขา เรียก ว่า เอลายโอน. แล คน ทั้งปวง ๓๘
มา ถึง พระองค์ ใน วิหาร, แต่ เช้า เพื่อ จะ ฟัง พระองค์. ฯะ

๏ บท ๒๒ ฯ

๏ ครั้ง นั้น เทศ การ กิน ขนม ไม่ มี เชื้อ, เรียก ว่า ปัศคา ก็ มา ๑
ใกล้ แล้ว. แล พวก ปะโรหิต ใหญ่ กับ พวก อาลักษ แสวง หา ช่อง ๒
จะ ฆ่า พระองค์, เพราะ เขา กลัว ราษฎร ทั้งปวง. ฝ่าย ซาตาน ก็ ๓
เข้า ดน ใจ ยูดา ที่ เรียก ว่า อิศการิโอด, ที่ นับ เข้า ใน สิบ สิบ สอง
คน. ยูดา นั้น, ก็ ไป ปฤกษา กับ ปะโรหิต ใหญ่, แล นาย ทหาร ทั้ง ๔
หลาย, ว่า จะ มอบ พระองค์ ให้ เขา อย่าง ไร ได้. เขา ก็ ดี ใจ, แล ๕
สัญา แก่ ยูดา ว่า จะ ให้ เงิน. แล ยูดา ก็ รับ, แล หา ช่อง ที่ จะ ๖
มอบ พระองค์ ให้ เขา, เมื่อ ฝูง คน มิ ได้ อยู่. ฯะ

๏ ครั้น ว่า วัน กิน ขนม ไม่ มี เชื้อ มา ถึง แล้ว, เมื่อ ต้อง ฆ่า ๗
สัตว ปัศคา, พระองค์ ก็ ใช้ เปโตร แล โยฮัน ไป, ตรัส ว่า, จง ไป ๘
จัด แจง ปัศคา ให้ เรา ทั้งหลาย กิน. เขา จึ่ง ถาม พระองค์ ว่า, พระ ๙
องค์ จะ ให้ ข้าพเจ้า จัด แจง ที่ ไหน. พระองค์ จึ่ง ตอบ เขา ว่า, นี่ ๑๐
แนะ, เมื่อ ท่าน จะ เข้า ไป ใน เมือง แล้ว, ก็ จะ พบ คน หนึ่ง ถือ ม่อ
น้ำ, คน นั้น จะ เข้า ใน เรือน ไหน, จง ตาม เขา เข้า ไป ใน เรือน นั้น.

๑๑ แล้ว ว่า แก่ เจ้า ของ เรือน ว่า, ท่าน อาจารย์ ก็ ถาม ท่าน ว่า, ที่ ไหน
๑๒ มี ห้อง ที่ เรา จะ ได้ กิน ปั่ศคา กับ ดว้ย พวก สิษ ของ เรา. ฝ่าย
เจ้า ของ เรือน นั้น, จะ ชี้ ให้ ท่าน เหน ห้อง ใหญ่ ชั้น บน ตก แต่ง อยู่
๑๓ แล้ว, ที่ นั่น จง จัด แจง เถิด. เขา จึ่ง ไป ก็ พบ เหมือน พระองค์
๑๔ ตรัส ว่า แก่ เขา, แล้ว เขา ได้ จัด แจง ปั่ศคา. เมื่อ ถึง เพลา, พระ
๑๕ องค์ จึ่ง นั่ง โตะ, แล พวก ทูต สิบ สอง คน นั่ง ดว้ย พระองค์. แล
พระองค์ ตรัส แก่ เขา ว่า, เรา มี ความ ปราถนา เปน อัน มาก, จะ
๑๖ กิน ปั่ศคา นี้, กับ ท่าน ก่อน กว่า เรา จะ ถึง ที่ ธรมาน. ดว้ย เรา
ว่า แก่ ท่าน ทั้งหลาย ว่า, เรา จะ ไม่ กิน แต่ ปั่ศคา นี้ ต่อ ไป อีก, กว่า
๑๗ จะ ได้ ถึง ที่ สำเร็จ ใน เมือง พระเจ้า. พระองค์ จึ่ง รับ เอา จอก โม
๑๘ ทนา พระ คุณ, แล้ว ตรัส ว่า, จง รับ นี้ แล แบ่ง ดว้ย กัน. เพราะ
เรา ว่า แก่ ท่าน ทั้งหลาย ว่า, เรา จะ ไม่ กิน แต่ ผล อะหงุ่น อีก, กว่า
๑๙ ราช สมบัติ พระเจ้า จะ ตั้ง มา แล้ว. แล้ว พระองค์ หยิบ เอา ขนม
โมทนา พระ คุณ, แล หัก เสีย ส่ง ให้ เขา ทั้งหลาย, ตรัส ว่า, นี่
เปน กาย ของ เรา ที่ ประทาน เผื่อ ท่าน ทั้งหลาย. จง กระทำ นี้ เปน
๒๐ ที่ ลำฦก ถึง เรา. แล จอก ก็ เหมือน กัน, เมื่อ กิน แล้ว, แล ตรัส
ว่า จอก นี้ เปน สัญา ใหญ่ ดว้ย โลหิต ของ เรา, ซึ่ง ตอ้ง ไหล ออก
๒๑ เผื่อ ท่าน ทั้งหลาย. แต่ นี่ แนะ, มือ คน ที่ จะ มอบ เรา ไว้ ก็ อยู่ กับ
๒๒ เรา บน โตะ. แท้ จริง บุตร มนุษ ก็ จะ ไป เหมือน หนึ่ง ได้ ตั้ง
เตรียม ไว้ แต่ ก่อน แล้ว, แต่ วิบาก แก่ คน นั้น ที่ จะ มอบ พระ
๒๓ องค์ ไว้. แล ลูก สิษ ทั้งหลาย ก็ ซัก ถาม กัน ว่า, จะ เปน ผู้ ใด
แต่ พวก เรา, ที่ จะ กระทำ การ นี้. ฯะ
๒๔ ๏ ประการ หนึ่ง เขา ก็ ถุ้ม เถียง กัน ว่า, ใคร ใน พวก เขา จะ เปน
๒๕ ที่ นับ ถือ ว่า เปน ใหญ่. ฝ่าย พระองค์ ตรัส แก่ เขา ว่า, กระษัตร

แห่ง นา ๆ ประเทศ, ก็ บังคับ บันชาเขา, แล คน ที่ บังคับ บันชา
เขานั้น, เขาเรียก ว่าเจ้า คุณ. แต่ท่าน ทั้งหลาย จะ หาเปน ดั่ง ๒๖
นั้นไม่, แต่ผู้ ใด จะ เปน ใหญ่ ใน พวก ท่าน, ก็ให้ผู้ นั้นเปน
เหมือน หนุม ๆ. แลผู้ ใด จะ เปน นาย, ให้ เปน เหมือนผู้ รับใช้
ปรนิบัติ. เพราะ ว่า, ใคร จะ เปน ใหญ่ กว่า, ผู้ ที่ นั่ง โตะ หฤๅ, ๆ ๒๗
ผู้ ที่ ปรนิบัติ, เปน คน ที่ นั่ง โตะ มิ ใช่ หฤๅ. แต่ ว่า เรา อยู่ ใน ท่ำ
กลาง ท่าน ทั้งหลาย, เหมือน ผู้ ปรนิบัติ. ฝ่าย ท่าน ทั้งหลาย ก็เปน ๒๘
ผู้ อยู่ กับเรา ในที่ ชันนะสุด ของ เรา, แล เหมือน หนึ่ง พระ บิดา ๒๙
ได้ จัด แจง ยก ราช สมบัติ ให้ แก่เรา, เรา ก็ จะ จัด แจง ยก ให้
แก่ ท่าน ทั้งหลายเหมือน กัน. เพื่อ ท่าน จะ กินแล ดื่ม, ที่ โตะ ของ ๓๐
เรา, ใน ราช สมบัติ ของ เรา, แลนั่ง บน พระ ธินั่ง, พิภากษา พวก
ยิศราเอล ทั้ง สิบ สอง กระกูล. ฯะ

๖ พระองค์ จึ่ง ตรัส ว่า, ซีโมน ๆ เอ๋ย, นี่ แนะ, ซาตาน หยาก ๓๑
ที่ จะ ได้ ท่าน, จะ รอ่น กรอง เหมือน เข้า. แต่เรา ได้ ออ้น วอน ๓๒
เพราะ ท่าน, เพื่อ มิ ให้ ท่าน ขาด ความ เชื่อ, แล เมื่อ ท่าน ได้ กลับ
ตั้งใจ เสียใหม่ แล้ว, ก็ จง ช่วยชู กำลัง พี่น้อง ของ ท่าน ทั้งหลาย.
ฝ่าย ซีโมน ทูล แก่ พระองค์ ว่า, พระองค์ เจ้า ข้า, ข้าพเจ้า พร้อม ๓๓
ใจ จะ ไป กับ พระองค์, ถึง ที่ คุกแล ถึง ตาย ด้วย. พระองค์ จึ่ง ๓๔
ตรัส ว่า, เปโตร เอ๋ย, เรา ว่าแก่ ท่าน ว่า, วัน นี้ ก่อน ไก่ จะ ขัน,
ท่าน จะ ปั้ ติเศศ เรา เปน สาม ครั้ง, ว่า ไม่ รู้ จัก. พระองค์ จึ่ง ถาม ๓๕
พวก สิษ ทั้งหลาย ว่า, เมื่อ เรา ใช้ ท่าน ไป ไม่ มี ถุง, แล ย่าม แล
เกือก นั้น, ท่าน ขัดสน สิ่ง ใด บ้าง หฤๅ. เขา จึ่ง ตอบ ว่า, เปล่า.
พระองค์ จึ่ง ตรัสแก่ เขา ว่า, แต่ เดี๋ยวนี้, ใคร มี ถุง ก็ ให้ เอาไป, ๓๖
แล ย่าม ก็ เหมือน กัน. ผู้ ที่ ไม่ มี ดาบ ก็ ให้ ขาย เสื้อ ของ ตัว,

๓๗ แล ซื้อ เอา. ด้วย เรา ว่า แก่ ท่าน ทั้งหลาย ว่า, คำ นี้ ซึ่ง เขียน ไว้
ต้อง สำเร็จ ใน เรา, คือ ว่า, ท่าน เข้า นับ ด้วย คน อาธรรม. ด้วย
๓๘ ว่า, เหตุ การ ฝ่าย เรา ก็ จะ ถึง ที่ สุด แล้ว. เขา จึ่ง ตอบ ว่า พระ
องค์ เจ้า ข้า, นี่ แนะ, มี ดาบ สอง เล่ม. พระองค์ จึ่ง ตอบ ว่า ก็
พอ แล้ว. ฯะ

๓๙ ๏ แล้ว พระองค์ ออก ไป ถึง ภูเขา เอลายโอน ตาม เคย, แล พวก
๔๐ ลูก สิษ ของ พระองค์ ก็ ตาม พระองค์ ไป. มา ถึง ที่ นั่น แล้ว, พระ
องค์ ตรัส แก่ เขา ว่า, ท่าน จง อ้อน วอน เพื่อ มิ ให้ เข้า ใน ที่ ทด
๔๑ ลอง. แล้ว พระองค์ ไป จาก เขา ไกล ประมาณ ขว้าง หิน ได้, จึ่ง
๔๒ คุก เข่า ลง อ้อน วอน, ว่า, พระ บิดา เจ้า ข้า, ถ้า พระองค์ เห็น ชอบ,
ขอ ให้ จอก นี้ เลื่อน พ้น ไป จาก ข้าพเจ้า, แต่ อย่า ให้ เปน ตาม ใจ
๔๓ ข้าพเจ้า, แต่ ตาม พระไทย พระองค์ เถิด. เมื่อ นั้น, ก็ มี ทูต สวรรค์
๔๔ มา เปน ปรากฎ แก่ พระองค์, ช่วย ชู กำลัง พระองค์. ครั้น ว่า พระ
องค์ ทรง ทุกข์ เปน กำลัง, พระองค์ ก็ ยิ่ง ปลง ใจ อ้อน วอน, เสโท
แห่ง พระองค์ ก็ เปน เหมือน โลหิต หยด ใหญ่, ไหล ลง ถึง ดิน.
๔๕ แล้ว พระองค์ ก็ ลุก ขึ้น จาก อ้อน วอน, มา ถึง พวก สิษ, ก็ เห็น เขา
๔๖ นอน หลับ อยู่, ด้วย กำลัง ความ ทุกข์ โศก. พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่
เขา ว่า, ท่าน นอน หลับ ทำไม, จง ลุก ขึ้น อ้อน วอน, เพื่อ มิ ให้
ท่าน เข้า ไป ใน ที่ ทด ลอง. ฯะ

๔๗ ๏ แล เมื่อ พระองค์ ยัง ตรัส อยู่, ก็ เห็น ฝูง คน แล ผู้ ที่ เขา เรียก
ว่า ยูดา, เปน คน หนึ่ง ใน พวก สิบ สอง คน, ก็ นำ หน้า เขา. แล
๔๘ มา ใกล้ พระเยซู จะ จุบ พระองค์. พระเยซู จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า,
๔๙ ยูดา เอ๋ย, ท่าน จะ มอบ บุตร มนุษ ไว้ ด้วย จุบ หฤา. เมื่อ คน ที่
อยู่ รอบ พระองค์ เห็น ซึ่ง จะ เปน มา ก็ ถาม พระองค์ ว่า, พระองค์

เจ้าข้า, ข้าพเจ้า จะ ฟัน ดว้ย ดาบ หฤๅ. แลคนหนึ่งในพวกเขา, ๕๐
ก็ ฟัน บ่าว แห่ง พวก ปะโรหิต ใหญ่, แล ตัด หู ข้าง ขวา เขา ขาด.
พระเยซู จึ่ง ตรัส ว่า เท่านั้น เถิด. แล้ว ก็ ทรง ถูก ตอ้ง หู คน นั้น, ๕๑
หู นั้น ก็หาย เปน ปรกติ. พระเยซู จึ่ง ตรัสแก่ พวกปะโรหิต ๕๒
ใหญ่, แล นาย ทหาร แห่ง วิหาร, แล ผู้ เถ้า ผู้ แก่ ซึ่ง มา ถึง พระ
องค์ ว่า, ท่าน ออก มา ถือ ดาบ ถือ กระบอง เหมือน ต่อ สู้ โจร หฤๅ.
เมื่อ เรา อยู่ กับ ท่าน ทั้งหลายในวิหาร, ทุก วัน ๆ, ท่าน มิได้ เยียด ๕๓
มือ จับ เรา. แต่ เวลา นี้ เปน เวลา ของ ท่าน, แล เปน กาล ข้าว
แห่ง มืด. ฯะ

๏ แล้ว เขา จึ่ง เอา พระองค์ พา ไป ถึง บ้าน ปะโรหิต ใหญ่, แล ๕๔
เปโตร ตาม ไป แต่ ไกล. เมื่อ เขา ได้ ก่อ ไฟ ใน ที่ ท่ำ กลาง บ้าน ๕๕
แล นั่ง ลง, เปโตร ก็ นั่ง ใน ท่ำ กลาง เขา. มีผู้ หญิงเหนเปโตร ๕๖
นั่ง อยู่ ที่ไฟ, ขะเม่น ดู เขา, แล้ว ว่า, คน นี้ ก็ อยู่ กับ คน นั้น ดว้ย.
แต่เปโตร บ่ ติเคศ พระองค์ ว่า, หญิง เอ๋ย, ข้า ไม่ รู้ จัก ผู้ นั้น. ๕๗
อีก น่อย หนึ่ง, คน อื่น เหน เปโตร, จึ่ง ว่า, ตัว เปน แต่ พวก นั้น ๕๘
ดว้ย. เปโตร จึ่ง ว่า, บุรุษ เอ๋ย, ข้า มิ ได้ เปน. ประมาณ อีก โมง ๕๙
หนึ่ง, อีก คน หนึ่ง มา ว่า แขง แรง ว่า, แท้ จริง คน นี้ เปน พวก
เขา, เพราะ ว่า, เขา เปน ชาติ ฆาลิลาย. เปโตร ตอบ ว่า, ที่ ท่าน ๖๐
ว่า นั้น, ข้า ไม่ รู้ จัก. บัดเดี๋ยวนั้น เมื่อ เปโตร ยัง พูด อยู่, ไก่ ก็
ขัน. พระองค์ เจ้า จึ่ง เหลียว หลัง ดู เปโตร, แล เปโตร ลำฦก ถึง ๖๑
คำ ของ พระองค์, ซึ่ง พระองค์ ได้ ตรัส ไว้ แก่ ตน ว่า, ก่อน ไก่ จะ
ขัน, ท่าน จะ บ่ ติเคศ เรา สาม หน. แล้ว เปโตร ก็ ออก ไป ข้าง ๖๒
นอก, รอ้ง ไห้ เปน ทุกข์. ฯะ

๏ ฝ่าย คน ที่ คุม พระเยซู, ก็ เยาะ เย้ย โบย ตี พระองค์, แล ๖๓

๖๔ เมื่อ เอา ผ้า ผูก ปิด พระ เนตร พระองค์, ก็ ทุบ พระ ภักตร, ว่า แก่
๖๕ พระองค์ ว่า, จง ทำนาย ว่า, ผู้ ใด ที่ ทุบ ท่าน. แล้ว เขา ได้ ว่า คำ
หยาบ ช้าๆ แก่ พระองค์ อีก หลาย ประการ. ฯะ
๖๖ ๏ ครั้น รุ่ง เช้าๆ ผู้ เถ้า ผู้ แก่ แห่ง พล เมือง, กับ ปะโรหิต ผู้ ใหญ่,
แล พวก อาลักษ. ก็ ประชุม กัน พา พระองค์ เข้า ไป ที่ ปฤกษา
๖๗ ความ, ของ เขา, ว่า แก่ พระองค์ ว่า, ถ้า ท่าน เปน คฤศโต จง บอก
เรา ทั้งหลาย เถิด. พระองค์ จึ่ง ตอบ แก่ เขา ว่า, ถ้า เรา บอก
๖๘ ท่าน, ๆ จะ ไม่ เชื่อ. ถ้า แม้น เรา ถาม ท่าน, ๆ จะ ไม่ ตอบ แก่
๖๙ เรา, ไม่ ปล่อย เรา ไป. ภาย หลัง นี้ ไป, บุตร มนุษ จะ นั่ง เบื้อง
๗๐ ขวา แห่ง ฤทธา นุภาพ พระเจ้า. คน ทั้งปวง จึ่ง ถาม ว่า, ดั่ง นั้น
ท่าน เปน บุตร พระเจ้า หฤๅ. พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า, ที่ ท่าน
๗๑ ทั้งหลาย ว่า, เรา ก็ เปน ดั่ง นั้น. เขา จึ่ง ว่า เรา ต้อง การ พญาณ อะ
ไร อีก เล่า, เรา เอง ก็ ได้ ยิน แต่ ปาก เขา แล้ว. ฯะ

๏ บท ๒๓ ฯ

๑ ๏ แล้ว บันดา ฝูง คน เหล่า นั้น, พา พระองค์ ไป ถึง ปีลาด. จึ่ง
๒ กล่าว โทษ พระองค์ ว่า, เรา ได้ พบ คน นี้ ฬ่อ ลวง คน ประเทศ นี้,
ห้าม ส่ง สรว่ย ยา อากอร แก่ กายซาฯ, ว่า ตัว เอง เปน กระษัตร คฤศ
๓ โต. ปีลาด จึ่ง ถาม พระองค์ ว่า, ท่าน เปน กระษัตร แห่ง พวก ยู
ดาย หฤๅ. พระองค์ จึ่ง ตอบ แก่ ปีลาด ว่า, ท่าน ว่า อย่าง นั้น.
๔ แล้ว ปีลาด ว่า แก่ ปะโรหิต ใหญ่, แล ฝูง คน ว่า, เรา หา ได้ พบ
๕ ความ ผิด ใน คน นี้ ไม่. เขา ก็ ยิ่ง กล่าว ว่า, คน นี้ ก็ ยุยง ให้ ฝูง
ราษฎร ตื่น ขึ้น, สั่ง สอน ทั่ว ตลอด เมือง ยูดาย, ตั้ง แต่ ฆาลิลาย
๖ จน ถึง ที่ นี่. เมื่อ ปีลาด ได้ ยิน เขา กล่าว ถึง ฆาลิลาย, ก็ ถาม
๗ ว่า, คน นี้ เปน ชาว ฆาลิลาย หฤๅ. แล เมื่อ รู้ แล้ว ว่า, พระองค์

เปน แต่เขตร แดน แห่งเฮโรด, ก็ให้ พระองค์ไป ถึง เฮโรด, ผู้
ภัก อยู่ ใน ยรูซาเล็ม ใน คราว นั้น. เมื่อ เฮโรด ได้ เหน พระเยซู, ๘
ก็ มี ความ ยินดี, ด้วย ว่า, หยาก จะ ได้ พบ พระองค์ เปน ช้า นาน
แล้ว. ด้วย ได้ ยิน ว่า ถึง พระองค์ เปน หลาย ประการ, แล ท่าน
คิด จะ เหน การ สำคัญ, ที่ พระองค์ กระทำ. ท่าน จึ่ง ซัก ถาม พระ ๙
องค์ เปน หลาย ข้อ, แต่ พระองค์ หาได้ ตอบ อะไร ไม่. ฝ่าย พวก ๑๐
ปะโรหิต ใหญ่, แล พวก อาลักษ, ก็ ยืน ขึ้น กล่าวโทษ พระองค์ แขง
แรง นัก. ฝ่าย เฮโรด กับ พวก ทหาร ของ ท่าน, ก็ ดู หมิ่น ดู ถูก ๑๑
เยาะ เย้ย พระองค์, แล้ว ก็ เอา ผ้า อัน งาม เลิด, มา ใส่ พระองค์,
ใช้ให้ กลับ ไป ถึง ปีลาต อีก. ฝ่าย ปีลาต แล เฮโรด, ก็ เปน มิตร ๑๒
ไม้ ตรี กัน ใน วัน นั้น, ด้วย แต่ ก่อน ก็ เปน สัตรู กัน. ฯะ
๏ ฝ่าย ปีลาต ก็ให้ประชุม พวก ปะโรหิต ใหญ่, แล พวก ขุน ๑๓
นาง, แล พล ไพร่, ว่า แก่ เขา ว่า, ท่าน ทั้งหลาย ได้ พา คน นี้ มา ๑๔
ถึง เรา, กล่าว โทษ ว่า, เขา ได้ ฟ้อ ลวง ฝูง ราษฎร, แล นี่ แนะ, เรา
ได้ ชำระ ความ ต่อ หน้า ท่าน ทั้งหลาย, แล หา พบ ความ ผิด ใน คน
นี้, ใน ข้อ ซึ่ง ท่าน กล่าว โทษ เขา นั้น ไม่. แม้น เฮโรด ก็ มิได้ เหน ๑๕
ความ ผิด, ด้วย เรา ใช้ ท่าน ทั้งหลาย ไป ถึง เฮโรด, แล นี่ แนะ,
เขา ก็ มิ ได้ ทำ อะไร ควร จะ ถึง ตาย. เหตุฉะนี้, เมื่อ เรา เฆี่ยน ๑๖
เขา, แล้ว เรา จะ ปล่อย เขา เสีย. เพราะ ว่า, ท่าน จำ เปน จำ ปล่อย ๑๗
คน หนึ่ง ให้ เขา, ใน เทศ การ นั้น. คน ทั้งปวง ก็ ร้อง เสียง พร้อม ๑๘
กัน ว่า, จง เอา คน นี้ ไป เสีย, แต่ บาระบา นั้น, จง ปล่อย ให้ เรา
เถิด. บาระบา นั้น ใส่ คุก ไว้, เพราะ ได้ กระทำ ให้ เกิด จุลาจล ใน ๑๙
เมือง, แล ฆ่า ผู้ พื้น คน. ฝ่าย ปีลาต มี น้ำใจ จะ ปล่อย พระเยซู, ๒๐
จึ่ง ร้อง ถาม เขา อีก. เขา ก็ ร้อง ตอบ ว่า, จง ตรึง กางเขน เสีย ๒๑

๒๒ เถิด, ฯ. ปีลาตจึ่งว่าแก่เขาครั้งที่สามว่า, ทำไมเขาได้ทำ
ผิดอะไร. เราหาได้เหนเหตุในเขาควรจะตายไม่. เหตุฉะนี้,
๒๓ เมื่อเราเฆี่ยนแล้ว, เราจะปล่อยเขาเสีย. ฝ่ายคนทั้งปวงก็
พร้อมกันขอดว้ยเสียงอันดั่ง, จะให้เอาพระองค์ตรึงบนไม้
กางเขน. แลเสียงแห่งฝูงคนเหล่านั้น, แลเสียงแห่งปะโร
๒๔ หิตก็ได้ไชยชำณะ. ปีลาดจึ่งสั่งให้เปนตามเขาปราถนา.
๒๕ จึ่งปล่อยคนนั้น, ที่ทำจุลาจลแลฆ่าผู้พื่นคนติดคุกอยู่, ซึ่ง
เขาขอไว้นั้น, แต่พระเยซูท่านก็มอบตามปราถนาเขา. ฯ
๒๖ ๏ แลเมื่อเขาพาพระองค์ออกไป, เขาก็จับเอาซิโมนชาวกุ
เรเนคนหนึ่งมาแต่ทองนา, แล้วก็วางกางเขนบนเฆา, ให้
๒๗ แบกตามหลังพระเยซูไป. แลมีฝูงคนเปนอันมากติดตาม
พระองค์, กับดว้ยพวกผู้หญิงที่พิลาพรอ้งไห้รักษพระองค์.
๒๘ พระเยซูจึ่งหันพระภักตรดูเขา, ตรัสว่า, ลูกสาวยรูซาเล็ม,
อย่ารอ้งไห้เพราะเรา, แต่รอ้งไห้เพราะตัวเอง, แลลูกของตัว.
๒๙ ดว้ยนี่แนะ, เวลาจะมาถึง, ในเวลานั้น, เขาจะว่า, หญิงทั้ง
หลายอันเปนหมัน, แลครรภที่มิได้ปติสนธิ, แลหัวนมที่
๓๐ มิได้ให้ดูดเลยก็จะเปนศุข. เมื่อนั้น, เขาจะว่าแก่ภูเขาทั้ง
หลายว่า, มาตกทับเรา, แลแก่เนินเขาว่า, จงบิดซอ่นเรา
๓๑ เถิด. เพราะว่าถ้าเขาทำอย่างนี้ในต้นไม้อันสด, ในต้นอัน
แห้งนั้น, เขาจะทำอย่างไร. ฯะ
๓๒ ๏ ฝ่ายเขาพาอีกสองคนเปนผู้ร้าย, จะฆ่าเสียดว้ยกันกับ
๓๓ พระองค์. แลเมื่อมาถึงตำบลหนึ่ง, ที่เรียกว่ากะโหลกศีศะ,
ที่นั่นเขาก็ตรึงพระองค์ที่ไม้กางเขน, กับผู้ร้ายนั้น, คนหนึ่ง
๓๔ ข้างขวา, คนหนึ่งข้างซ้าย. ครั้งนั้นพระเยซูจึ่งออ้นวอนว่า,

พระ บิดาเจ้าข้า, ขอโปรฎ ยกโทษเขา, เพราะว่า, เขามิได้รู้ จัก
ว่าเขากระทำอะไร. แล เขาแบ่ง ปั่นเสื้อของ พระองค์ จับ ฉลาก
กัน. แล ฝูงราษฎร ยืน ดู อยู่, แล พวกขุนนาง กับ ฝูงคน ก็ เยาะ ๓๕
เย้ย พระองค์ว่า, เขา ช่วยคน อื่น ให้ รอด ได้, ถ้าเปน คฤศโต ที่
เลือกแห่งพระเจ้า, ก็ให้ช่วยตัวเองเถิด. ฝ่าย พวก ทหาร ก็ ๓๖
เยาะเย้ยพระองค์ ด้วย, เอา น้ำ ส้มไปส่งให้ พระองค์. แล้ว ว่า, ๓๗
ถ้าท่าน เปน กระษัตร แห่ง พวก ยูดาย, จง ช่วย ตัวเองให้รอด
เถิด. แล้วก็มี คำ จาฤกไว้ บน พระองค์, เขียนใน ภาษาเฮเลน, ๓๘
แล ภาษาโรม, แล ภาษาเหบรายว่า, ผู้นี้ เปน กระษัตร แห่ง ขจว
ยูดาย. ฝ่าย คนหนึ่ง แต่ผู้ ร้าย ที่ แขวน ไว้กับ พระองค์, ก็ พูด ๓๙
หยาบ ข้าๆ ต่อ พระองค์ ว่า, ถ้า ท่าน เปน คฤศโต, จง ช่วย ตัวเอง
แล เรา ด้วยให้ รอดเถิด. แต่ คนอื่น นั้น ตอบ ห้าม เขา ว่า, ท่าน ๔๐
ไม่ กลัวไม่เกรง พระเจ้า หฤๅ. ด้วย ท่าน อยู่ ใน โทษ เดียว กัน,
แลเรา ก็ สม ควร แก่ โทษ จริง, ด้วยว่า, เรา ได้ รับ โทษ สม กับ ๔๑
การ ที่ เรา กระทำ, แต่ ท่านนี้, หาได้ กระทำผิด ประการใดไม่.
แล้วคน นั้นว่า แก่ พระเยซู ว่า, พระองค์เจ้าข้า, จง ลำฦก ถึง ๔๒
ข้าพเจ้า, เมื่อ พระองค์ เข้า ใน ราช สมบัติ ของ พระองค์เถิด. พระ ๔๓
เยซู จึ่ง ตอบ แก่เขาว่า, แท้ จริง, เราว่าแก่ท่าน ว่า, วันนี้ ท่าน
จะ อยู่ กับ เรา ใน ที่ ศุข. ฯะ

๏ ก็เปนเพลาประมาณ เที่ยง, แล้ว ก็ บังเกิด มืด ทั่ว ทั้ง แผ่น ๔๔
ดิน, จน บ่าย สาม โมง. พระ อาทิตย์ ก็ มืด ไป, แล ม่าน ใน พระ ๔๕
วิหาร ก็ ขาด เปน สอง ท่อน. แล พระเยซู ก็ ร้อง ด้วยเสียง ดังว่า, ๔๖
พระ บิดา เจ้า ข้า, ข้าพเจ้า ฝาก วิญาณ จิตร ของข้าพเจ้า ใน พระ
หัตถ์ พระองค์. ว่า ดังนี้แล้ว, ก็ปลงชีวิตร. ฝ่าย นาย ร้อยเมื่อ ๔๗

เหนซึ่งเปนมานั้น, ก็สรรเสริญพระเจ้าว่า, แท้จริง, คนนี้ก็
๔๘ เปนผู้ชอบธรรม. แลฝูงคนทั้งหลายซึ่งประชุมกันจะเหน
การนั้น, เมื่อได้เหนการที่เปนมา, ก็ตีอกของตัวกลับไป.
๔๙ ฝ่ายคนทั้งปวงที่รู้จักพระองค์, แลผู้หญิงซึ่งติดตามพระองค์
มาแต่ฆาลิลายนั้น, ก็ยืนอยู่แต่ไกลดูการนี้. ฯ
๕๐ ๏ แลนี่แนะ, ก็มีคนหนึ่งชื่อโยเซฟ, เปนที่ปฤกษาการแผ่น
๕๑ ดิน, เปนคนดี, แลชอบธรรม. แลเขามิได้เหนด้วยความคิด,
แลการงานของเขาทั้งหลายนั้น. เขาเปนแต่อริมัดธาย, อัน
เปนเมืองแห่งพวกยูดาย. คนนี้ก็คอยราชสมบัติพระเจ้าด้วย.
๕๒ แลเขาไปถึงปีลาด, ขอศภแห่งพระเยซู. แลเมื่อเอาลงแล้ว,
๕๓ ก็ห่อหุ้มศภนั้นด้วยผ้าป่าน, แลวางไว้ในที่ฝังศภ, ซึ่งเจาะ
๕๔ ไว้ในหิน, ที่ยังหาได้วางศภผู้ใดไม่. วันนั้นเปนวันจัด
๕๕ เตรียม, แลวันซะบาโตก็ใกล้ถึง. ฝ่ายพวกผู้หญิงที่ติดตาม
พระองค์, มาแต่เมืองฆาลิลาย, ก็ตามมาเหนที่ฝังศภ, แล
๕๖ เหนเขาวางศภพระองค์อย่างไร. แลเขากลับไปจัดแจง
เครื่องหอมแลน้ำมันหอม, แลอยุดการไว้ในวันซะบาโตตาม
พระบัญญัติ. ฯ

๏ บท ๒๔ ฯ

๑ ๏ ครั้นวันต้นขวบอาทิตย์แต่เช้ามืด, เขานำเอาเครื่องหอม
ซึ่งจัดเตรียมไว้นั้น, มาถึงที่ฝังศภ, แลผู้อื่นมากับเขาบ้าง.
๒ ฝ่ายเขาก็เหนหินกลิ้งออกจากอุโมงแล้ว, แลเมื่อเขาเข้าไป,
๓ ก็มิได้เหนศภพระเยซูเจ้า. แลเปนมาเมื่อเขาคิดสงไสย
๔ ถึงนี้นัก, ก็นี่แนะ, มีสองคนยืนอยู่ต่อหน้าเขา, ด้วยเครื่อง
๕ นุ่งห่มสุกใสเหมือนฟ้าแลบ. ฝ่ายหญิงทั้งหลาย, ก็กลัวแล

ซบ หน้า ลง ถึง ดิน. สอง คน นั้น ว่า แก่ เขา ว่า, ท่าน หา ผู้ เปน
ใน ที่ ผู้ ตาย ทำไม, พระองค์ มิได้ อยู่ ที่ นี่, แต่ เปน ขึ้น แล้ว. ท่าน ๖
จง ลำฦก คิด ซึ่ง คำ พระองค์ ตรัส แก่ ท่าน ทั้งหลาย, เมื่อ พระองค์
ยัง อยู่ ใน ฆาลิลาย, ว่า, บุตร มนุษ จะ ต้อง มอบ ไว้ ใน มือ คน ๗
บาป, แล ต้อง ตรึง ไว้, แล ใน วัน ที่ สาม, จะ เปน ขึ้น ใหม่. แล ๘
เขา ได้ ลำฦก จำ คำ ของ พระองค์, แล้ว ก็ กลับ ไป จาก ที่ ฝั่ง ศภ ๙
กล่าว เหตุ ทั้งปวง เหล่า นี้ แก่ สิษ สิบ เบ็ด คน, แล คน อื่น ทั้ง
หลาย. แล ผู้ ที่ ได้ เล่า เหตุ ทั้งหลาย นี้, แก่ พวก ทูต นั้น, คือ มา ๑๐
เรีย มักดาลา, แล โยฮันนา, แล มาเรีย แม่ แห่ง ยาโกโบ, แล คน
อื่น ด้วย เขา. แล คำ ของ เขา เปน แก่ พวก ทูต, ดู เหมือน คำ เท็จ ๑๑
เขา ก็ มิ ได้ เชื่อ. ฝ่าย เปโตร ก็ ลุก ขึ้น วิ่ง ไป ถึง ที่ ฝั่ง ศภ, แล ๑๒
เมื่อ ก้ม ตัว ลง, ก็ เหน ผ้า พับ ไว้, แต่ สิ่ง เดียว, แล้ว ก็ กลับ ไป.
ก็ คิด ประหลาด ใน ใจ ของ ตัว, ด้วย สิ่ง ซึ่ง เปน มา นั้น. ฯะ
๏ แล นี่ แนะ, ก็ มี สอง คน แต่ พวก ลูก สิษ ออก ไป ใน วัน นั้น, ๑๓
ถึง บ้าน ชื่อ ว่า เอมาอู, จาก เมือง ยรูซฯเล็ม ประมาณ สอง ร้อย
แปด สิบ เส้น. เขา ก็ สนทนา กัน, ถึง เหตุ การ ที่ เปน มา นั้น. ๑๔
แล เปน มา เมื่อ เขา ยัง สนทนา ถามตอบ กัน, พระเยซู ก็ เข้าใกล้, ๑๕
เดิน ไป ด้วย เขา. แต่ ตา เขา ก็ มัว มืด, มิ ได้ รู้ จัก พระองค์. ๑๖
พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า, เปน ข้อ ความ อะไร ซึ่ง ท่าน สัก ถาม ๑๗
กัน, เมื่อ เดิน ไป, แล เปน ทุกข์ โศก นั้น. คน หนึ่ง ชื่อ เกลวบ้า, ๑๘
จึ่ง ถาม พระองค์ ว่า, ท่าน เปน แต่ คน แขก เมือง ใน ยรูซฯเล็ม,
แล มิ รู้ เหตุ การ ทั้งปวง ที่ เปน มา, ใน วัน เหล่า นี้ หฤๅ. พระองค์ ๑๙
จึ่ง ถาม เขา ว่า, เหตุ การ อะไร. เขา จึ่ง ตอบ พระองค์ ว่า, เหตุ
การ แห่ง พระเยซู ชาว นาซะเร็จ, ซึ่ง เปน คน ทำนาย ประกอบ

ด้วย ฤทธิ เดช ใน การ งาน, แล ใน ถ้อย คำ ต่อ พระภักตร พระเจ้า,
๒๐ แล ต่อ หน้า บันดา ราษฎร. แล ซึ่ง ปะโรหิต ใหญ่, แล ขุน นาง
ของ เรา ทั้งหลาย, มอบ ให้ เปน โทษ, แล ตรึง พระองค์ ที่ ไม้ กาง
๒๑ เขน. แต่ เรา ทั้งหลาย ไว้ ใจ ว่า, เปน ผู้ นี้, ซึ่ง จะ ช่วย พล ยิศรา
เอล ให้ รอด. อีก ประการ หนึ่ง, วัน นี้ ก็ เปน วัน ที่ สาม, ตั้ง แต่
๒๒ เหตุ การ นั้น เปน มา แล้ว, แล มี ผู้ หญิง แต่ พวก เรา บ้าง, ซึ่ง
๒๓ ให้ เรา ประหลาด ใจ, ที่ ไป เมื่อ เช้า สู่ ที่ ฝัง ศภ, แล เมื่อ เขา ไม่
เหน ศภ พระองค์, เขา ก็ มา เล่า ว่า เขา ได้ เหน ทูต สวรรค์ นิร
๒๔ มิตร, แล ทูต นั้น ว่า, พระองค์ เปน อยู่. แล ลาง คน ที่ อยู่ ด้วย
เรา, ก็ ไป ถึง ที่ ฝัง ศภ, แล ได้ พบ เหมือน ผู้ หญิง ได้ ว่า นั้น, แต่
๒๕ พระองค์ เขา หา ได้ เหน ไม่. พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ สอง คน นั้น ว่า,
โอ คน หา ความ คิด มิ ได้, แล ใจ ชั่ว ช้า ใน ที่ จะ เชื่อ บันดา, ซึ่ง
๒๖ ผู้ ทำนาย ได้ ว่า ไว้ นั้น. จำ เปน ให้ พระ คฤศโต ทน ทุกข์ ธรมาณ
๒๗ ดั่ง นี้, แล้ว ให้ เข้า ไป ใน รัศมี ภาพ ของ พระองค์ มิ ใช่ หฤๅ. แล
พระองค์ จับ เรื่อง ตั้ง แต่ โมเซ, แล บันดา ผู้ ทำนาย. อธิบาย ให้
เขา, เปน เรื่อง ซึ่ง ว่า ถึง พระองค์ ใน บันดา คำภีร์ เขียน ไว้ นั้น.
๒๘ แล เขา มา ใกล้ บ้าน ซึ่ง เขา จะ ไป นั้น, แล พระองค์ กระทำ อาการ
๒๙ จะ เดิน เลย ไป อีก. แต่ เขา อ้อน วอน อยุด หน่วง พระองค์ ว่า,
จง อยุด อาไศรย ด้วย เรา, เพราะ ว่า ก็ จวน เอย็น แล้ว, แล วัน ก็
๓๐ จะ ล่วง ไป. พระองค์ จึ่ง เข้า ไป อยู่ กับ เขา. แล เปน มา เมื่อ พระ
องค์ นั่ง โต๊ะ กับ เขา, พระองค์ ก็ รับ เอา ขนม โมทนา พระ คุณ,
๓๑ แล เมื่อ หัก แล้ว ส่ง ให้ เขา. เมื่อ นั้น, ตา เขา ก็ เบิด ออก เขา จึ่ง
๓๒ รู้ จัก พระองค์, แล้ว พระองค์ ก็ อันตรทาน จาก เขา. แล้ว เขา จึ่ง
พูด กัน ว่า, ใจ เรา มิ ได้ เผ่า ร้อน ใน ตัว เรา หฤๅ, เมื่อ พระองค์ พูด

กับเราในหนทาง, แลเมื่อพระองค์แปลคำภีร์ให้เรา. แล้วคน ๓๓
ทั้งสองก็ลุกขึ้นในโมงนั้น, กลับไปยังยรูซาเล็ม, พบสิษ
สิบเบ็ดคน, แลคนที่อยู่ด้วยกัน, ชุมนุมกัน, พูดกล่าวว่า, ๓๔
แท้จริงพระองค์ได้ขึ้นเปนมาแล้ว, แลได้ปรากฎแก่ซีโมน.
ฝ่ายสองคนนั้น, ก็เล่าความที่เปนมาในกลางทาง, แลซึ่ง ๓๕
เขาได้รู้จักพระองค์, ในที่หักขนมนั้น. ฯะ
๏ แลเมื่อเขายังเล่าความนี้, พระเยซูก็ยืนอยู่ในท่ำกลาง ๓๖
เขา, ตรัสแก่เขาว่า, ความศุขสำราญจงมีแก่ท่านทั้งหลาย
เถิด. ฝ่ายเขาก็สดุ้งตกใจกลัว, คิดว่าเขาเหนผี. พระองค์ ๓๗
จึ่งตรัสแก่เขาว่า, ท่านสดุ้งตกใจกลัวอะไร. แลเหตุไฉน, ๓๘
ความสงไสยยังเกิดในใจของท่านทั้งหลายเล่า. จงดูมือของ ๓๙
เรา, แลตีนของเราว่า, เปนตัวเราเอง. จงคลำตัวเราดู,
เพราะผีหามีเนื้อแลกระดูกเหมือนท่านเหนเรามีอยู่นั้น. เมื่อ ๔๐
ตรัสนี้แล้ว, พระองค์ได้สำแดงมือแลตีนแก่เขา. แลเมื่อ ๔๑
เขายังไม่เชื่อเพราะความยินดี, แลหลากใจ, พระองค์ถามเขา
ว่า, ท่านมีอาหารอะไรที่นี่หฤๅ. เขาจึ่งเอาปลาอันปิ้งแล้ว, ๔๒
แลรังผึ้งให้พระองค์. แลพระองค์ก็รับกินต่อหน้าเขา. แล้ว ๔๓
จึ่งตรัสแก่เขาว่า, เปนถ้อยคำนี้, ซึ่งเราได้ว่าไว้กับท่านทั้ง ๔๔
หลาย, เมื่อเราอยู่กับท่าน, ว่า, จำเปนให้บันดาคำที่เขียนไว้,
ในบัญญัติแห่งโมเซ, แลในคำภีร์ผู้ทำนายทั้งหลาย, แลใน
คำภีร์คำเพลง, ว่าถึงเรานั้น, ให้สำเร็จ. ครั้งนั้น, พระองค์ก็ ๔๕
ให้ใจเขาทั้งหลายสว่างขึ้นให้เข้าใจในคำที่เขียนไว้. จึ่ง ๔๖
ตรัสแก่เขาว่า, มีคำเขียนไว้ดังนี้, แลดังนี้จำเปนให้คฤศ
โตทนธรมาณ, แลขึ้นเปนจากตายในวันที่สาม. แลเพื่อซึ่ง ๔๗

กลับ ตั้งใจเสียใหม่, แล ซึ่ง ยก โทษ แห่ง ความ ผิด, จะ ได้ ข่าว
ประกาศ, ใน นาม ของ พระองค์, ทั่ว บันดา ประเทศ, ตั้ง ต้น ที่
๔๘ เมือง ยรูซาเล็ม. แล ท่าน ทั้งหลาย ก็เปน พญาณ แก่ ความ ทั้ง
๔๙ นี้. แล นี่ แนะ, เรา จะ ใช้ ซึ่ง สัญา แห่ง พระ บิดา ของ เรา, มา
บน ท่าน ทั้งหลาย. แต่ ท่าน ทั้งหลาย จง คอย อยู่ ที่ เมือง ยรูซา
เล็ม, กว่า ท่าน จะ ได้ ประกอบ ด้วย ฤทธิ เดช มา แต่ ข้าง บน. ฯ
๕๐ ๏ พระองค์ จึ่ง พา เขา ออก ไป บ้าน เบ็ธทาเนีย, แล้ว ยก พระ
๕๑ หัตถ์ พระองค์ อวยภร ให้ เขา. ก็เปน มา เมื่อ อวยภร อยู่ นั้น, พระ
๕๒ องค์ ก็ เสด็จ จาก เขา, ขึ้น ไป สู่ สวรรค์. แล เขา ทั้งหลาย กราบ
นมัศการ พระองค์, แล้ว กลับ ไป ยัง ยรูซาเล็ม, มี ความ ยินดี
๕๓ เปน อัน มาก. แล อยู่ ใน วิหาร ทุก วัน สรรเสริญ โมทนา พระคุณ
พระเจ้า อยู่.

อาเมน.